Gondolatok a világ dolgairól egy nyugdíjas proletár szemével 6

Tartalom:

2021

A kapitalizmus modern formája a fasizmus!

Mi a kapitalizmus?
Mi a szocializmus?
Mi a kapitalizmus gazdasági modell lényege?
Szocializmus, proletárdiktatúra
A kapitalizmus alapvető politikai, emberi tulajdonságai
Szocializmus, szocialista demokrácia
A fasizmus kezdete a modern korban
Imperializmus és fasizmus
Az imperializmus és a fasizmus
Mi a fasizmus
Polgári demokrácia és a fasizmus
A polgári demokrácia és a mosolygó fasizmus
Kapitalizmus – szociáldemokrácia – fasizmus
A kommunisták harca a fasizmus ellen
Mi az azonos és mi a különbség a kapitalizmusban és a fasizmusban
A népi demokrácia és népfront harca a fasizmus ellen
Demokrácia - népi demokrácia – fasizmus
Kispolgárság kisvállalkozók középosztály útja a fasizmusba
A fasizmus az emberiség vége
A kapitalizmus fasiszta formái
Végveszélyben az emberiség
Miért kerül a beszélő szerszám a humán-kukába
A fasizmus módszerei és célja
A fasizmus harca a demokrácia ellen
Antifasiszta harc
A klasszikus és a modern mosolygó fasizmus összehasonlítása
A mosolygó fasizmus születése
Kapitalizmus fasizmus felsőbbrendűség jobboldaliság
A demokrácia lehetősége a kapitalizmus fasizmussá válása után
A fasizmus harca az emberi civilizáció ellen

Mi a kapitalizmus?
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A kapitalizmusban a polgári demokrácia csupán a kapitalisták számára lehet demokrácia!
A szocializmus az emberiség, a dolgozók valódi demokráciáját, a szocialista demokráciát valósítja meg!!

A kapitalizmus működési modellje miatt törvényszerű és ezért elkerülhetetlen:
- a kapitalisták totális politikai-gazdasági diktatúrája, kizsákmányolása, élősködése a proletárok felett,
- a kapitalisták egymás közötti harca világméretekben a proletárok kizsákmányolási jogáért,
- a kapitalizmus harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen,
- a kapitalizmus világméretű imperialista harca a világuralomért!

Az osztályharc a kapitalisták és a proletárok között törvényszerű és ezért elkerülhetetlen:
- a fasizmus, ami a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen,
- a proletárdiktatúra, ami a szocializmus következetes harca a kapitalizmus, a fasizmus ellen!

„Az ember személyes szabadsága addig tart, amíg azzal másokét nem korlátozza.”
Nem lehet olyan civilizált társadalom, ahol a személyi szabadságot nem korlátozzák!
A polgári demokrácia és a szocialista demokrácia ezt különböző módon kezeli!

A polgári demokráciában működő kapitalizmus a kizsákmányolók szabadsága!
A szocialista demokráciában működő szocializmus a dolgozók szabadsága!
A kapitalizmus diktatúra, a szocializmus demokrácia az emberiség többsége számára!

A polgári demokrácia szabadság elve lehetővé teszi a bérrabszolgaságot, a kizsákmányolást, az élősködést, a felsőbbrendűséget, ami a másik ember szabadságát, emberi méltóságát korlátozza, sérti, és ezzel megalázza embertársait.

A szocialista demokrácia szabadság elve tiltja, és a szocializmus megakadályozza a szolgaság, a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség minden formáját, ami lehetővé teszi minden - dolgozó - ember valódi szabadságát, emberi méltóságát. A szocialista demokrácia nem jótékonyságból, hanem az emberi jogok, az emberi méltóság tiszteletben tartásának erkölcsével segíti a rászorulókat és embertársait. A polgári demokrácia jótékonykodását a kapitalista hívők lelkiismeretének háborgása motiválja és a félelem a kizsákmányoltak haragjától.

A polgári demokráciában, a kapitalista társadalmi-gazdasági modell alapján, a kapitalista érdekeltségű jogállamiság formájában valósul meg az egyéni érdek szabadsága, akár mások kárára is! Sőt, csak így valósulhat meg igazán! A fasizmusban azonban már többé-kevésbé nyíltan a leggazdagabb kapitalisták egyéni érdeke válik a társadalmi érdeké! A kapitalizmus minden formájában valójában a kapitalisták profit érdeke a meghatározó. Ezért nemzeti érdekként valósul meg a kapitalista élősködők gazdagodása, felsőbbrendűsége, amit elhitetnek a kizsákmányolt proletárokkal, ez azonban csak a proletárok kárára, kizsákmányolással valósulhat meg.

A polgári erkölcs a kapitalisták totális hatalmának, felsőbbrendűségének, gazdagodásának szükségességét a nép, a nemzet, az emberiség érdekének tartja! Ebből viszont következik, hogy elismeri a kapitalisták élősködését, haszontalanságát. Mert kártékony az, aki más kárára gazdagodik, és a kapitalista ilyen.

A szocializmusban is megvalósul az egyéni érdek, de a társadalminak, a közösség érdekének alárendelten, tudományosan tervezetten, szervezetten, kizsákmányolás nélkül, emberségesen!

A kapitalizmus az harc, felsőbbrendűség, szolgaság, kizsákmányolás, az élősködők diktatúrája! A szocializmus tudományosan szervezett társadalmi harmónia-, összefogás-, emberséges egyenjogúság, a dolgozók demokráciája!

A kapitalizmus az emberek egymás közötti a kíméletlen harca miatt embertelen, társadalmilag szervezetlen, gazdasági anarchiával, válságokkal, háborúkkal, népirtással, nyomorral terhes, de hatékony gazdasági modell.

A kapitalista gazdasági modell felsőbbrendűséget, szolgaságot, élősködést hoz létre, ezért lehetetlen a proletárok számára a demokrácia.

A fasizmus a kapitalizmus kíméletlen, következetes harca a demokrácia minden formája ellen az élősködés jogáért.

A szocializmus az emberi jogokat következetes megvalósító, a közös érdeken való összefogás erkölcse, tudományos világnézete miatt emberséges és hatékony, a polgári demokráciát meghaladó szocialista demokrácia.

A polgári demokráciában működő kapitalizmus alapvetően a tőkések számára demokrácia, a szocialista demokrácia a többség a dolgozók demokráciája!

Ezért a polgári demokrácia a kisebbség, a szocialista demokrácia pedig a többség demokráciája, a fasizmus a leggazdagabb kapitalisták diktatúrája az egész társadalom felett, terrorral, önkényuralommal!

Idézetek

A marxista filozófia alapjai: … „A **szabadság** nem a természeti törvényektől való képzelt függetlenségben áll, hanem e törvények felismerésében és az ezáltal megadott lehetőségben, hogy a természeti törvényeket tervszerűen meghatározott célok szolgálatába állítsuk. Ez éppen úgy vonatkozik a külső természet törvényeire, mint azokra a törvényekre is, amelyek magának az embernek testi és szellemi létét szabályozzák — a törvények két osztályára, melyeket legfeljebb gondolatban választhatunk el egymástól, de nem a valóságban. Ezért az akarat szabadsága nem jelent egyebet, mint azt a képességet, hogy hozzáértéssel dönthetünk. Mennél *szabadabb* tehát egy ember ítélete egy meghatározott kérdésben, annál nagyobb szükségszerűséggel lesz ez ítélet tartalma meghatározott; míg a tudatlanságon alapuló bizonytalanság, amely sok különböző és egymásnak ellentmondó döntési lehetőség között látszólag önkényesen választ, éppen ezzel bizonyítja nem-szabad voltát, azt, hogy a tárgy uralkodik rajta, holott éppen neki kellene azon uralkodni. A szabadság tehát a természeti szükségszerűségek megismerésén alapuló uralom magunk és a külső természet felett; így szükségképpen a történelmi fejlődés terméke.” – *Engels*: „Anti-Dühring”. 118. old.

… A kapitalista országok parlamentáris köztársaságának lényege a **burzsoázia diktatúrája**, azé az osztályé, amely meghatározza a burzsoá társadalomban fennálló politikai hatalom jellegét. Ez a lényeg abban tárul fel, abban nyilvánul meg, hogy a politikai hatalom minden szervét a burzsoázia tartja a kezében, és minden állami intézmény a burzsoázia uralmának megszilárdítását szolgálja. A burzsoázia diktatúrájának egyes megnyilvánulásai változóak, de változatlan marad a tőkés társadalom államhatalmának lényege — a burzsoázia diktatúrája.

*

Politikai gazdaságtan: „… A *pénz* olyan áru, amely valamennyi áru általános egyenértéke; társadalmi munkát testesít meg, s az árutermelők közötti termelési viszonyokat fejezi ki. … **A pénz funkciói**. 1. értékmérő, 2. forgalmi eszköz, 3. felhalmozási eszköz, 4. fizetési eszköz és 5. világpénz szerepel. … az egyes áruk értéke … a társadalmilag szükséges munka, amelyet termelésükre fordítottak.

… A magántulajdonon alapuló árugazdaságban az árukat egymástól elszigetelt magántermelők termelik. Az árutermelők közt versenyharc folyik. Mindegyik arra törekszik, hogy kiszorítsa a másikat, megőrizze és kiterjessze pozícióit a piacon. A termelés mindennemű közös terv nélkül folyik. … a konkurrencia és a termelési anarchia gazdasági törvénye érvényesül. … a termelés spontán szabályozója az értéktörvény, amely a piaci konkurrencia révén fejti ki hatását. … Az **értéktörvény** az árutermelés gazdasági törvénye, amely szerint az áruk kicserélése a termelésükre fordított társadalmilag szükséges munka mennyiségének megfelelően történik.

… Az olyan társadalomban, ahol a termelés vaktában dolgozó magántulajdonosok kezében van, csak a spontán piaci áringadozások adják tudtára az árutermelőknek, hogy milyen termékekből termeltek túl sokat, illetőleg túl keveset a lakosság fizetőképes kereslethez viszonyítva. … Az árugazdaságban a *termelőerők fejlődése* az **értéktörvény** alapján megy végbe. … az egyéni haszonra törekvő különálló árutermelők egymástól elszigetelt tevékenysége nyomán valósul meg a technikai haladás, fejlődnek a társadalom termelőerői.

… A burzsoá társadalom termelési viszonyainak alapja a **termelőeszközök tőkés tulajdona**. A termelőeszközök tőkés tulajdona a kapitalisták nem munkával szerzett magántulajdona, melyet a bérmunkások kizsákmányolására használnak fel.

… A tőkés termelés a bérmunkán alapul. A bérmunkásokat nem verik béklyóba jobbágyi kötelékek. Ugyanakkor azonban meg vannak fosztva a termelőeszközöktől, s ha nem akarnak éhen halni, el kell adniok munkaerejüket a tőkéseknek. A proletariátus kizsákmányolása a burzsoázia által a kapitalizmus fő ismérve, s a burzsoázia és a proletariátus viszonya a tőkésrend fő osztályviszonya.

… **A tőkés termelési mód fejlődése** során két szakaszon megy át: a monopólium előtti szakaszon és a monopolista szakaszon. A kapitalizmus általános gazdasági törvényei mindkét fejlődési szakaszában érvényesülnek.

… **A pénz átalakulása tőkévé. A munkaerő mint áru**. Minden tőke meghatározott pénzösszeg formájában kezdi meg útját. A pénz önmagában véve nem tőke. Amikor például az önálló kisárutermelők kicserélik áruikat, a pénz forgalmi eszközként szerepel, de nem tőke. Az áruforgalom képlete a következő: *Á* (áru) — *P* (pénz) — *Á* (áru), vagyis az egyik áru eladása egy másik áru vétele céljából. A pénz akkor válik tőkévé, amikor idegen munka kizsákmányolására használják fel. A tőke általános képlete: *P — Á — P*, vagyis vétel meggazdagodást szolgáló eladás céljából.

… Az *Á—P—Á* képlet azt jelenti, hogy az egyik használati érték egy másikra cserélődik ki: az árutermelő átadja az árut, amelyre nincs szüksége, s cserébe egy másik árut kap, amelyre fogyasztás céljából szüksége van. Ezzel szemben a *P—Á—P* képletnél a mozgás kiindulópontja és végpontja egybeesik: az út kezdetén a kapitalistának pénze volt, s az út végén ismét pénze van. A tőke mozgása céltalan volna, ha a művelet végén a kapitalistának ugyanannyi pénze lenne, mint az elején. A kapitalista tevékenységének egyedüli értelme az, hogy a művelet nyomán több a pénze mint azelőtt. A tőke általános képlete tehát teljes alakjában a következő: *P—Á—P’*, aholis a *P*’ a megnövekedett pénzösszeget jelenti.

… Az a tőke, amelyet a kapitalista előlegezett, vagyis megforgatott, bizonyos szaporulattal tér vissza tulajdonosához. Éppen a tőkének ez a megnövekedése a tőketulajdonos célja.

… a pénztulajdonosnak olyan árut kell találnia a piacon, amelynek használati értéke azzal a tulajdonsággal rendelkezik, hogy érték forrása. **Ilyen áru a munkaerő**.

… A munkaerő azoknak a fizikai és szellemi képességeknek az összessége, amelyekkel az ember rendelkezik, s amelyeket az anyagi javak termelése során felhasznál. A munkaerő minden társadalmi formában a termelés szükséges eleme. Csak a kapitalizmusban válik azonban a munkaerő áruvá.

... **A kapitalizmus árutermelés**, fejlődésének legfelsőbb fokán, amikor a munkaerő is áruvá válik. A munkaerő áruvá válásával az árutermelés *egyetemes* jelleget ölt. A tőkés termelés a bérmunkán alapul, s a munkás felfogadása a kapitalista által nem más, mint a munkaerő-áru adás-vétele: a munkás eladja munkaerejét, a kapitalista megvásárolja.

… A kapitalista attól fogva, hogy a munkást felfogadta, korlátlanul rendelkezik annak munkaerejével. A kapitalista ezt a munkaerőt a tőkés termelésben használja fel, s éppen ennek során megy végbe a tőke megnövekedése.

… Mint minden más árut, a munkaerőt is meghatározott áron adják el, amelynek alapja ennek az árunak az értéke. Miben, áll ez az érték? … a *munkaerő-áru értéke* egyenlő a munkás és családja eltartásához szükséges létfenntartási eszközök értékével. „A munkaerő értékét, mint minden más áruét, ennek a sajátos cikknek a termeléséhez, tehát újratermeléséhez is szükséges munkaidő határozza meg" … A tőkések mindenkor és mindenütt a legalacsonyabb színvonalra igyekeznek leszorítani a munkásosztály anyagi és kulturális életkörülményeit.

… Amikor a kapitalista vállalkozásba kezd, megvásárolja mindazt, ami a termeléshez szükséges: az épületeket, a gépeket, a berendezést, a nyersanyagot, a fűtőanyagot. Ezután munkásokat fogad fel, s az üzemben megkezdődik a termelés. Amikor az áru elkészül, a kapitalista eladja. A késztermék értéke magában foglalja: először is a felhasznált termelőeszközök értékét — vagyis a feldolgozott nyersanyag, az elhasznált fűtőanyag értékét, s az épületek, gépek, szerszámok értékének bizonyos részét; másodszor, a vállalatnál dolgozó munkások munkájával létrehozott új értéket.

… *A munkaerőáru használati értéke* abban a tulajdonságában rejlik, hogy érték, mégpedig saját értékénél nagyobb érték forrása.

… Az értéktöbblet olyan érték, amelyet a bérmunkás saját munkaerejének értékén felül hoz létre munkájával, s amelyet a kapitalista ellenszolgáltatás nélkül elsajátít. Az értéktöbblet tehát a munkás meg nem fizetett munkájának eredménye.

… A munkanap a tőkés vállalatnál két részre oszlik: szükséges munkaidőre és többletmunkaidőre, a bérmunkás munkája pedig szükséges munkára és többletmunkára. A szükséges munkaidő alatt a munkás munkaerejének értékét termeli újra, a többletmunkaidő alatt pedig értéktöbbletet hoz létre.

… A kapitalizmusban a munkafolyamatot két igen fontos sajátosság jellemzi. Először, a munkás a tőkés ellenőrzése alatt dolgozik, s munkája a kapitalistáé. Másodszor, nemcsak a munkás munkája, hanem ennek a munkának a terméke is a tőkés tulajdona.

… A tőkés termelés közvetlen célja az értéktöbblet-termelés. Ennek megfelelően a kapitalizmusban csak az olyan munka számít termelőmunkának, amely értéktöbbletet hoz létre. Ha a munkás nem hoz létre értéktöbbletet, munkája improduktív munka, fölösleges a tőke számára.

… A tőkés kizsákmányolás a kizsákmányolás előző formáitól: a rabszolgatartó és a hűbéri kizsákmányolástól eltérően, burkolt jellegű. Amikor a bérmunkás eladja munkaerejét a kapitalistának, első pillantásra ez az ügylet árutulajdonosok szokásos ügyletének tűnik, árunak pénzre való szokásos kicserélésének, amely az értéktörvénnyel teljes összhangban megy végbe. Ám a munkaerő adás-vétele csupán külső forma, amely mögött az rejtőzik, hogy a kapitalista kizsákmányolja a munkást, hogy a vállalkozó ellenérték nélkül elsajátítja a munkás meg nem fizetett munkáját.

… A kapitalizmus csak akkor engedi dolgozni, tehát élni a bérmunkást, ha az bizonyos ideig ingyen dolgozik a tőkésnek. Ha a munkás otthagyja az egyik tőkés vállalatot, legjobb esetben is csak egy másik tőkés vállalathoz kerülhet, ahol ugyanúgy kizsákmányolják.

… Marx a bérmunka-rendszernek, mint a bérrabszolgaság rendszerének leleplezése során azt mondotta, hogy a római rabszolgát láncok, a bérmunkást láthatatlan szálak kötik tulajdonosához. Ez a tulajdonos a tőkésosztály a maga egészében.

… *A kapitalizmus gazdasági alaptörvénye* az **értéktöbblettörvény**. Marx a kapitalizmust jellemezve leszögezte: „Értéktöbblet termelése, vagyis haszonszerzés — ez ennek a termelési módnak abszolút törvénye". Ez a törvény határozza meg a tőkés termelés lényegét.

… A bérmunkások meg nem fizetett munkájával létrehozott értéktöbblet az egész burzsoá osztály munka nélkül szerzett jövedelmének közös forrása.

… A tőke az értéktöbblet hajhászása során gyökeres fordulatot idézett elő a termelés módszereiben — ipari forradalmat hajtott végre, amely megteremtette a gépi nagyipart.

… Marx azzal, hogy felfedte a munkásosztály kizsákmányolásának forrását, az értéktöbbletet, szellemi fegyvert adott a munkásosztály kezébe a kapitalizmus megdöntéséhez. Az értéktöbbletről szóló tanításában Marx feltárta a tőkés kizsákmányolás lényegét, s ezzel halálos csapást mért a burzsoá politikai gazdaságtanra, és e gazdaságtannak arra az állítására, hogy a kapitalizmusban az osztályok érdekei között harmónia van.

… A tőkés termelési mód mellett a társadalom egyre inkább két nagy ellenséges táborra, két ellentétes osztályra — burzsoáziára és proletariátusra oszlik.

… A *burzsoázia* olyan osztály, amelynek termelőeszközei vannak, és ezeket bérmunka kizsákmányolására használja fel.

… A *proletariátus* a bérmunkások osztálya, akik meg vannak fosztva a termelőeszközöktől, s akik ennek következtében kénytelenek eladni munkaerejüket a kapitalistának.

… A burzsoázia és a proletariátus a tőkés társadalom két fő osztálya. Amíg a tőkés termelési mód fennáll, ez a két osztály elválaszthatatlanul egymáshoz van kötve: a burzsoázia nem lehet meg és nem gazdagodhat, ha nem zsákmányol ki bérmunkásokat; a proletárok nem élhetnek, ha nem szegődnek el a tőkéshez. Ugyanakkor a burzsoázia és a proletariátus antagonisztikus osztályok, amelyeknek érdekei ellentétesek, és kibékíthetetlenül ellenségesen állnak szemben egymással. A tőkés társadalom uralkodó osztálya a burzsoázia. A kapitalizmus fejlődése során egyre mélyül a szakadék a kizsákmányoló kisebbség és a kizsákmányolt tömegek között. A proletariátus és a burzsoázia osztályharca a tőkés társadalom hajtóereje."

Maglód, 2021.01.15. Salánki László

Mi a szocializmus?
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!
A proletárdiktatúra következetes harc a kapitalizmus ellen!
A szocializmus a szocialista demokráciát valósítja meg!

A szocializmus harca a kapitalizmus ellen az emberi jogokért, az emberiség demokráciájáért történik!
Az emberiség megmaradása, a jövője csak a kapitalizmus meghaladásával lehetséges!
Ami csak a szocializmuson át a kommunizmus lehet!

Minden hosszútávon hatékony társadalom munka alapú, a kapitalizmus, a fasizmus és a szocializmus is, de **csak a szocializmusban valósítható meg a kizsákmányolás megszüntetése**, az **emberi jogok** megvalósulása, mert a szocializmusban nincs mivel és nincs kit ezért nem is lehet kizsákmányolni, mert megszűnik a politikai-gazdasági alapja a kizsákmányolásnak; egyszerűen nincs, nem lehet kizsákmányoló és így nincs kizsákmányolt sem.

A szocializmus erkölcse az, hogy minden munkaképesnek a legjobb képességei szerint dolgoznia kell és ez a jövedelme alapja. – A szocializmusban az elosztás lényegében véve a **„mindenki képességei szerint, mindenkinek munkája szerint”** elv alapján történik (erre törekszik), a kommunizmusban viszont a **„mindenki képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint”** elv válik, válhat valóra. - Ezért lehet csak **a szocializmus az emberséges demokratikus társadalom**, mert nincs kizsákmányolás, élősködés, szolgaság, felsőbbrendűség, ami a kapitalizmusban elkerülhetetlen.

Mi a szocialista társadalmi-gazdasági rendszer lényege?

A szocializmus célja a marxizmus-leninizmus tudományának vezérfonalán eljutni az osztálynélküli kommunista társadalomba. A gazdaságot a szocialista demokráciában hatékonyan, emberségesen, a természet és társadalomtudományok segítségével fejleszti.

A szocializmus olyan társadalom, amely a termelési eszközök társadalmi (közösségi) tulajdonán alapul, és ahol az egész népgazdaság fejlődését a tervszerűség jellemzi. A szocializmusban felszámolják a kizsákmányoló osztályokat, megszüntetik az ember ember általi kizsákmányolását.

A szocializmus a kommunisták vezetésével a dolgozók politikai-gazdagági hatalma a szocialista jogállamiság keretében. A törvényeket a nép által választott képviselők hozzák, és a végrehajtás, az ellenőrzés, az igazságszolgáltatás a megfelelő szervezetekben a törvények szerint történik. A termelőeszközök dominánsan társadalmi, közösségi tulajdonban vannak. Meghatározó a tervgazdálkodás, a tudományos világnézet, a szocialista erkölcs, mert ezek teszik lehetővé a kizsákmányolás, az élősködés, a szolgaság, a felsőbbrendűség megszüntetését, az emberi jogok érvényesülését, a szocialista demokráciát.

A szocialista termelés alapvetően a tőkés termeléshez hasonlít, mint árutermelés, de a termelőeszközök tulajdonosa, így a haszon élvezője is a dolgozók termelő közössége. Nincs kizsákmányoló, a termeléshez szükséges befektetés finanszírozója a dolgozó termelőközösség, és a termelés eredménye is a közösségé. Az elosztás, pedig az elvégzett munka értéke, hasznossága szerinti történik, figyelembe véve az elvégzett munka minőségi különbségeit. Ez az irányadó elv.

A kapitalizmus a termelőerők fejlődésével, ha túléli a kapitalizmussal együttjáró elkerülhetetlen katasztrófákat, eljuthat a kommunizmus határáig. A termelőerők fejlődésével, a robotizálással, a szinte korlátlanná váló termelőkapacitással mindenképpen kiesik az emberiség többsége a létszükségleti termékek termeléséből, és csak nagyon kevés, főleg nagy tudású dolgozókra, tudósokra lesz csak szükség a gazdaság működéséhez. A másik lehetőség, ami garantálja az emberiség fennmaradását, a szocializmus segítségével demokratikusan, emberségesen, a tudomány felhasználásával eljutni a kommunizmusig. De ez mindenképpen fordulópont lesz, ha eljut erre a szintre az emberiség a fejlődésében. Ha a kapitalista úton fejlődik a világ, akkor a kapitalizmus romjain mindenképpen választania kell az emberiségnek: vagy a kommunizmus az emberré válás útja, vagy a fasizmus milliárdos népirtása. Nincs más választás! Kommunizmus ahol már nem a pénz az értékmérő, mert nincs rá szükség, a fejlett gazdaságban lehetővé válik és szükségletek szinte korlátlan kielégítése.

Mi lesz az ember célja, dolga, ha nem kell dolgoznia? Ha nem lehet dolgoznia, mert mindent a gépek termelnek szinte emberi beavatkozás nélkül? Mi lehet az ember célja, ha nem az életben maradásért való munka, küzdelem? Ezt majd az utókor megoldja, ma még elképzelni is nehéz! Talán a művészet, a tudomány, a tanulás, a társasélet, a sport, a világ megismerése? A leggazdagabb kapitalisták már a szükségletük korlátlan kielégítését élvezhetik az emberiség kifosztása árán. Ezeknek az élősködőknek már bizonyára van tapasztalatuk a munkanélküli élet problémáiból, ami az emberiség túlnyomó többségének ma még a nyomort jelenti.

A kapitalizmusból a szocializmusba történő demokratikus átmeneti időszakban, ami a **népi demokrácia**, még van kapitalista és van kizsákmányolás, de a hatalomnak dominánsan a kommunisták vezetésével már a dolgozók kezében kell összpontosulnia, a marxizmus-leninizmus tudománya alapján, a szocializmus felé vezető úton. A népi demokráciában a kapitalizmus anarchikus erőit a dolgozó nép, a társadalom ellenőrzése alatt, a társadalom érdekében kordában kell tartani. (Továbbfejlődve, a **szocializmusban** viszont a vállalkozó képességet, az egyén érdekeltségét, az elvégzett munkának megfelelően, hatékony ösztönzéssel, már a társadalom fejlődése érdekében kell hasznosítani, a társadalom érdekének kell alárendelni. A társadalomnak, a közösségnek viszont az egyén boldogulását kell segítenie, megszerveznie, az ehhez szükséges körülményeket megteremtenie.) A **népi demokrácia** már túlmutat a kapitalizmus keretein, a szocializmus előszobája, a szocializmusba átvezető közbenső társadalmi forma. Egyfajta „demokratikus diktatúra", ahol a proletárdiktatúra együtt létezik a szocialista és polgári demokrácia keverékében a demokrácia védelmében, a szocializmus elérésére, és a fasizmus, a totális terrorisztikus kapitalista diktatúra ellen kíméletlen harcot folytat a társadalom összes demokratikus erőivel. Az osztályharc a kapitalisták és a proletárok között még megvan, de a proletárdiktatúra már erős, a politikai és gazdasági hatalomban a dolgozók, a társadalom érdekei a meghatározók.

A kapitalizmus alapvető hibája, hogy nem alkalmazhatja következetesen - éppen hogy nem - a valóságra alapozott, a tudományos módszerekkel feltárt társadalmi törvényeket. Azért nem alkalmazhatja, mert akkor el kellene ismerni a kapitalizmus működési modelljének hatékonysága mellett a hibáit is. Azt, hogy a kapitalizmusban törvényszerű a kizsákmányolás, a bérrabszolgaság, az élősködés, a felsőbbrendűség embertelensége, ami az emberi jogok megsértése. El kellene ismernie a kapitalizmus működési módjából következő elkerülhetetlen társadalmi és világméretű gazdasági anarchiát. El kellene ismernie a kapitalizmus hibáiból törvényszerűen keletkező válságok, háborúk, nyomor, népirtás tényét, a proletárok feletti totális diktatúrát, ami már bűn az emberiség ellen. Így a társadalom fejlődése a vak ember mintájára könnyen hamis útra tévedhet, és téved folyton, ha nem kap segítséget a tudománytól, a társadalomtudománytól. A kapitalizmus katasztrofális válságai miatt (a túltermelési, a pénzügyi válságok, a munkanélküliség, a nyomor, a háborúk, az embertelenségek, a népirtás), a társadalmi törvények alkalmazása nélkül az emberiség vakon botorkál, és súlyos felesleges katasztrófákat szenved el. Az emberiség a tudomány, a társadalomtudomány ismeretében és felhasználásával könnyebben járhat a jó, a biztonságosabb úton, ez az igazi szabadság útja. A kapitalizmus működési módja alapvetően az egyéni érdek mindenek-felettiségét valósítja meg, ami az emberiség valódi összefogása ellen hat, elkerülhetetlenül embertelenséget okoz. A kapitalizmusban az ember-ember elleni harc célja az élősködés, ami nem az emberiség érdeke. Bár a kapitalisták és híveik ezt az élősködést nem ismerik el vagy egyszerűem nem is értik, ilyen az erkölcsük, az érdekük, a jobboldali embertelen világnézetük.

A kapitalisták élősködése érdekében, ami nem a társadalom érdeke, a társadalmi egységet, a népi összefogást így csak demagógiával, erőszakkal, diktatúrával lehet megvalósítani, aminek a legkövetkezetesebb formája a klasszikus hitleri fasizmus. A polgári demokráciában működő mosolygó fasizmus is kénytelen ezen az úton haladni, mert letér, le kell térnie a tudományos társadalmi módszer alkalmazásáról, de általában nem jut el a nyílt terrorig, az önkényuralomig, legtöbbször elég a demagógia, a hazugság, a hamis világnézet, a médiák, a politikusok szálhámos, hazug, derűs mosolya, Janus arca.

A kapitalizmus történetének meghatározó és a fejlődést elősegítő politikusai (pl.: de Gaulle, Franklin Delano Roosevelt, stb.) kiváló képességeik ellenére sem voltak képesek - éppen, hogy nem - a társadalomtudomány eredményeit felhasználni társadalmi hovatartozásuk miatt, csak néhány dologra ráéreztek és ez is elegendő volt, hogy csak a mosolygó fasizmusig jutottak el a kapitalizmus védelmében, és a klasszikus fasizmus legyőzői közé kerültek. Néhány kapitalista hatalom híres vezetői, így Hitler, Mussolini, Roosevelt, de Gaulle, Churchill különböző típusú fasizmust képviseltek, de mégis egymás ellenségeivé váltak, mert imperialista hatalmak voltak, pedig a fő ellenségük a Szovjetunió volt, aki mindenfajta fasizmus ellen harcolt. A második világháború után az USA vezetésével ezek az imperialista fasiszta hatalmak utódállamai, Hitler álma szerint már összefogtak és így sikerült a Szovjetuniót legyőzni.

Egyedül a kommunisták vezetésével a szocializmus, lehet alkalmas következetesen megvalósítani a társadalomtudomány feltárt eredményeit, ami a legalkalmasabb út az emberré válás felé, az emberséges emberi társadalomba. A szocializmus alapvető érdeke a világ valóságos tudományos megismerése, mert csak így lehet legoptimálisabban, a természet és a társadalom törvényeinek megismerésével és alkalmazásával elkerülni a katasztrófákat, a válságokat és emberséges emberré válni. Egyedül ez az út lehet a valódi szabadság útja!

Idézetek

A marxista filozófia alapjai: „… A termelési viszonyok alapja a **szocializmus**ban a termelési eszközök szocialista társadalmi tulajdona. A kapitalizmusban a dolgozókat a magántulajdon gátja elzárja a termelési eszközöktől, ezért a munkaerő egyesülése a termelési eszközökkel, a tulajdonosok érdekei alapján történik, és elkerülhetetlenül antagonisztikus jellegű. A szocializmusban a termelés személyi és dologi tényezőinek egyesülése a termelési eszközök társadalmi tulajdonának alapján történik. A munkaerő többé már nem áru. A szocializmusban nincs és nem is lehet kizsákmányolás, nem léteznek az uralom és az alárendeltség viszonyai; az embereknek a termelési folyamatban fennálló kölcsönös viszonyai a kizsákmányolástól mentes dolgozók elvtársi együttműködésében és kölcsönös segítségében nyilvánulnak meg."

… A szocialista társadalomban új típusú demokrácia van, amely mérhetetlenül magasabb rendű, mint a burzsoá demokrácia. Ezt mindenekelőtt a szocialista gazdasági rend határozza meg, amelynek politikai felépítménye a szocialista demokrácia. A szocialista demokrácia, a formális burzsoá demokráciával ellentétben, nemcsak meghirdeti, hanem a társadalom minden tagja számára ténylegesen biztosítja is a munkához, a tanuláshoz és a pihenéshez való jogot, a választójogot, az állam és a népgazdaság irányításában való részvétel jogát, a szólás-, a sajtó- és a lelkiismereti szabadságot, valamint az egyéni képességek fejlesztésének reális lehetőségét."

„… A modern termelőerők megkövetelik a termelési eszközök magántulajdonának felszámolását és társadalmi tulajdonának létrehozását. Ez pedig a kizsákmányolás megszüntetésének alapfeltétele.

… A tulajdonnak két alapvető formája — magán- és társadalmi formája — van. A tulajdon formája — tehát az, hogy ki rendelkezik a termelési eszközökkel, az egész társadalom-e vagy egyes személyek, csoportok, osztályok — különbözteti meg egymástól a termelési viszonyok két alapvető típusát. Ha a termelési eszközök a társadalom egyik részének kezében vannak, míg a társadalom másik részének nincsenek termelési eszközei, akkor az emberek közti viszonyok az uralom és az alárendeltség, a kizsákmányolás és az elnyomás viszonyai. Ha a termelési eszközök társadalmi tulajdonban vannak, akkor az emberek közti viszonyok az együttműködésen és a kölcsönös segítségnyújtáson alapulnak.

… Az embereknek a termelési eszközökhöz való viszonya határozza meg a társadalomban fennálló valamennyi többi viszonyt: az embereknek és a különböző társadalmi csoportoknak a termelésben elfoglalt helyét és szerepét, valamint kölcsönös viszonyait, tevékenységük kölcsönös kicserélési formáit, a termékek elosztási módjait. Így például a tőkések, a termelési eszközök birtokosai rendelkeznek a vállalataikban megtermelt összes termékkel, a javakat létrehozó munkások viszont csupán munkaerejük értékét (s rendszerint azt sem teljesen) kapják meg munkabér formájában. A szocializmusban, ahol létrejött a termelési eszközök társadalmi tulajdona, nem fordulhat elő kizsákmányolás, s az elosztás a végzett munka szerint történik. A kommunista társadalomban, ahol egységes össznépi tulajdon lesz, kialakulnak a munka és az elosztás egyenlő feltételei, mindenki szükséglete szerint fog részesedni.

… a szocialista gazdaság nem spontán módon fejlődik, hanem tervszerűen, tudatosan épül, s építését a kommunista párt és a szocialista állam vezeti, amelyek tevékenységükben a társadalmi fejlődés objektív törvényeiről, a szocializmus és a kommunizmus építésének törvényeiről szóló marxista tanításra támaszkodnak. A kommunista párt vezető és irányító szerepet tölt be a szocialista gazdaság, valamint a rajta emelkedő szocialista felépítmény építésében és fejlesztésében.

… A szocialista forradalom a kapitalizmusból a szocializmusba való átmeneti időszak folyamán oldja meg a társadalom politikai, társadalmi, gazdasági és kulturális átalakításának feladatát. Az átmeneti időszak a proletariátus politikai hatalmának megteremtésével kezdődik, és a szocialista gazdaság győzelmével, valamint az összes kizsákmányoló osztályok felszámolásával, azaz a szocialista társadalom — a kommunizmus első szakasza — felépítésével fejeződik be.

… A termelőerők fejlődését a kapitalista társadalomban, mint tudjuk, periodikus gazdasági válságok kísérik, amelyek elkerülhetetlenek, amikor a termelési eszközök tőkés magántulajdonban vannak. A modern termelőerők megkövetelik a termelési eszközök magántulajdonának felszámolását, valamint a társadalom részéről történő tervszerű felhasználásukat. A szocializmusban, a modern termelőerők megismert fejlődési törvényeivel összhangban létrejöttek a szocialista termelési viszonyok, amelyek között nincsenek gazdasági válságok. A szocializmusban a társadalom, a gazdasági törvényekkel összhangban, tervszerűen irányítja a termelőerők fejlődését. Ebben az fejeződik ki, hogy a vak szükségszerűség szabadsággá alakult.

… A proletár erkölcs összhangban van a munkásosztály életkörülményeivel és harcával, amely megköveteli a szolidaritást, a kölcsönös segítségnyújtást, az általános boldogulásról való gondoskodást, az egyéni érdekek alárendelését a társadalmi érdekeknek."

*

Marxista fogalomlexikon – **Értéktörvény:** az árutermelés alapvetőtörvénye, amely azt a tendenciát fejezi ki, hogy hosszabb időszakot tekintve az áruk árát értékük határozzák meg. Az értéktörvény a kapitalista termelés viszonyai között utólag és spontánul szabályozza a termelést: differenciálja az árutermelőket; a technika fejlesztésére ösztönöz. Az értéktörvény érvényesül a szocialista árutermelésben is, azonban nem spontán, hanem tudatosan felhasznált törvényként (habár érvényesülésében spontán tendenciák is mutatkoznak). A szocialista gazdaságban a szocialista gazdaság törvényei szabályozzák a termelést, ezek része az értéktörvény is. A technikai fejlődést nem elsősorban ez határozza meg, de hatással van rá, nem differenciálja a termelőket, de fontos szerepe van a jövedelmek alakulásában. Magyarországon az 1968-as árreform fontos célja volt, hogy árarányok jobban megfeleljenek a társadalmi ráfordítások arányának. A termékek egy részének áralakulására hatással van a kereslet és kínálat, a piac értékítélete.

*

Napi.hu: „Neil deGrasse Tyson asztrofizikus -USA-: … A legveszélyesebb az, amikor a vágyvezérelt gondolkodásod felül akarja írni a világ objektív igazságait. Az oktatási rendszernek éppen ezért az lenne a legfontosabb feladata, hogy megadja az embernek a nyitottságot, a kíváncsiságot a világ megismerésére. Fel kell ismerni az objektív igazságokat, mert vannak tudományos tények, függetlenül attól, hogy ki melyik kultúrában él, vagy mi a vallása. Ezt kell a civilizáció alapjának tekinteni, máskülönben csak egy ingatag kártyavárról beszélhetünk. …"

Maglód, 2021.01.16. Salánki László

Mi a kapitalizmus gazdasági modell lényege?
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A kapitalizmus gazdasági modell működése nagyon leegyszerűsítve: (az árutermelésben a ***P**énz-**T**ermelés-**P'**énz formában*) A kapitalista gazdasági modellben, a tőkések tőkebefektetéssel, a pénzzel megvásárolt termelési tényezők felhasználásával, működtetésével, a proletárok munkájával használati értéket termeltetnek, amit a saját árujukként a piacon értékesítenek. A termelési tényezőkbe a munkaerőáru, mint bérköltség, a bérrabszolga proletár is beletartozik. A bérrabszolga ugyanolyan áru, költség, mint a szerszám, ezért a proletár valójában beszélő szerszám a kapitalizmusban, hasonlóan, mint a rabszolgatartó társadalomban. Nem tulajdona a tőkésnek, szabadon választhat, lehet rabszolga vagy éhen hal.

A munkával termelt minden áru árát hosszútávon alapvetően az előállításához társadalmilag (világméretekben) szükséges munka határozza meg, amit a konkurencia és egyéb spekulatív tényezők módosíthatnak.

… **Értéktörvény:** az árutermelés alapvető törvénye, amely azt a tendenciát fejezi ki, hogy hosszabb időszakot tekintve az áruk árát értékük határozzák meg. Az értéktörvény a kapitalista termelés viszonyai között utólag és spontánul szabályozza a termelést: differenciálja az árutermelőket; a technika fejlesztésére ösztönöz. - **Marxista fogalomlexikon**

… A kapitalizmus termelési viszonyainak alapja a termelési eszközök tőkés magántulajdona, amelyet a bérmunkások kizsákmányolására használnak fel. … A munkaértéktörvény úgy hangzik, hogy az áru értékét a társadalmilag szükséges munka mennyisége határozza meg. - **A marxista filozófia alapjai**

A kapitalizmus az érékeket (néhány kivétel: levegő, napfény, stb.) pénzzel mérik. Az emberi-munkaerőárut, az értéket termelő árut is, ami hosszútávon alapvetően annyiba kerül, amennyiért, mint miden árut elő lehet állítani, működésbe lehet hozni.

Mint minden áru értékét, a munkaerő-áru értékét is az újraelőállításához társadalmilag szükséges munkamennyiség határozza meg. … A munkabér tulajdonképpen a munkaerő használatáért fizetett bér, mondhatnánk: a munkaerő ára. … a tőkés nem a munkát, hanem a munkaerőt vásárolja meg, és ennek az értékét kapja kézhez munkabérként a munkás. … a munkabér, a munkaerő értéke pénzben kifejezve, vagyis a munkaerő ára. … A munkás munkájával azonban bérén kívül értéktöbbletet is termel, amit a tőkés vág zsebre. - **A kapitalizmus politikai gazdaságtana**

Mivel a kapitalizmusban a proletár bérrabszolga is áru, munkaerőáru (beszélő szerszám), ezért a működéséhez, működésbe hozásához, termeléséhez szükséges a tőkebefektetés, alapvetően a bér formájában. Így a munkaerőáru is, ami a kapitalizmusban a proletár bérrabszolga ember, annyiba kerül a tőkéseknek, amennyibe a működéséhez szükséges munkával előállított termékek ára. Azonban a saját fenntartására a termékeket is a bérrabszolga proletár dolgozó munkaerő áru hozza létre, és még az élősködő luxusban élő tőkések eltartása is a proletárok dolga.

Konkurencia: a tőkés gazdaságban az egyes tőkések, illetve tőkés csoportok egymás közötti harca a minél nagyobb profitért. - **Marxista fogalomlexikon**

A munkaerő árát, a proletár bérrabszolga bérét a lehető legalacsonyabb szinten kell tartani a kapitalizmusban, mint minden árunak a költségét, amit alapvetően a konkurencia a piacon, a tőkések élősködése és az osztályharc szabályoz. Jelenleg az árutermelésben az emberi tényező, a kapitalista diktatúrában élő a proletár bérrabszolga a meghatározó, de végeredményben a fő fogyasztó is.

A kapitalizmusban a termelő és a fő fogyasztó munkaerő árunak a legalacsonyabb szinten tartása, valamint a társadalmilag (világméretekben) tervszerűtlen, alapvetően a tőkések egyéni érdekeltségén, a profitszerzésen alapuló, és az árupiacon a konkurencia véletlene által szabályozott kapitalista gazdaság, elkerülhetetlenül időnként világméretű válságokba torkollik.

… A kapitalizmust a termelés anarchiája, időszaki válságok, krónikus munkanélküliség, a tömegek nyomora, konkurencia és háborúk jellemzik. A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvetőosztálya, a proletáriátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. - **Marxista fogalomlexikon**

A kapitalista gazdasági-politikai modell működési módja miatt, szükségszerűen és elkerülhetetlenül termelés és a fogyasztás összhangja felborul, a piaci kereslet-kínálat egyensúlya megbomlik, és így a proletárok milliói nyomorognak, éheznek, elpusztulnak.

A kapitalizmusban, a tőkések érdekeltségében működő gazdaságban, a legfontosabb tényezőnek a proletár bérrabszolga munkaerőnek a hatalomból való kizárása és csak, mint áru jelenléte, az embertelen diktatúra. Így a kapitalizmusban a válságokat is csak a proletárok kárára, mint hatalomnélküli árunál szokásos módon lehet megoldani, és ez így is történik. A beszélő szerszám is csak szerszám, ha nincs rá szükség, mehet a humán kukába, a legjobb esetben, tartalékban, a munkanélküli segélyen nyomoroghat a családjával.

A demokrácia hiánya és a kapitalizmusban elkerülhetetlen válságok, háborúk miatt, a vörös fény időnként törvényszerűen felvillan, előjön a kapitalisták vörös réme, kinyílik a bicska a proletárok zsebében, amit a kapitalizmus a fasiszta ördöggel szövetkező keresztes háborúkkal torol meg.

Idézetek

Marxista fogalomlexikon - Kapitalizmus: a feudalizmust felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, amely a termelési eszközök magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye: az értéktöbblet-szerzés. A kapitalizmust a termelés anarchiája, időszaki válságok, krónikus munkanélküliség, a tömegek nyomora, konkurencia és háborúk jellemzik. A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvetőosztálya, a proletáriátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. A proletáriátusnak a kapitalizmus egész történetén végighúzódó osztályharcát a szocialista forradalom tetőzi be. A tőkés alap felépítményének főelemeit a politikai és jogi intézmények, valamint a polgári ideológia rendszere alkotják. A kapitalizmus ideológusai által proklamált egyenlőséget teljesen formálissá teszi a gazdasági egyenlőtlenség, s a dolgozókat a politikai élettől távoltartó államgépezet. A XVI században kialakult kapitalizmus haladó szerepet töltött be a társadalom fejlődésében, mivel jóval nagyobb munkatermelékenységet biztosított, mint a feudalizmus.

A marxista filozófia alapjai: „ … A burzsoázia és a proletariátus antagonisztikus osztályok, mivel érdekeik ellentétesek és kibékíthetetlenek. … A kizsákmányolok uralmának alapja gazdasági hatalmuk. A kapitalista termelési mód alapvető ellentmondása a termelés társadalmi jellege és az elsajátítás egyéni tőkés jellege közti ellentmondás. Ez az alapvető ellentmondás határozza meg a kapitalizmus összes többi ellentmondásait.

… A burzsoá állam, akárcsak a feudális állam, magán viseli annak a gazdasági rendnek a jellemző vonásait, amelynek alapján emelkedik. A kapitalizmus az árutulajdonosok társadalma, amelyben a munkásoknak a tőkések általi kizsákmányoltságát formális egyenlőségük leplezi. A munkaerő adásvételi aktusában a tőkés és a bérmunkás látszatra, egyenjogú árutulajdonosokként jelennek meg. Ugyanilyen formális jellegű a burzsoá demokrácia is, amely az emberek jogi egyenlőségét hangoztatja, emögött azonban a társadalom tagjainak mélységes gazdasági egyenlőtlensége húzódik meg. A burzsoá jogi egyenlőség formális jellegét találóan jellemzi Anatole Francé francia író gúnyos megjegyzése: „A törvény előtti egyenlőség ... gazdagnak-szegénynek egyformán megtiltja, hogy a híd alatt háljon, az utcán kolduljon és kenyeret lopjon.”: – *Anatole France*: A vörös liliom. Európa Könyvkiadó 1961. 78. old.*

„…A modern kapitalizmusban megfigyelhető az a tendencia, hogy a gazdasági erők vak játéka helyébe a gazdaság állami szabályozását állítsák. Ez a gazdaság „tervezését” célzó törekvésekben, sőt egyes iparágak államosításában jut kifejezésre. A magánkapitalista gazdaságot egyre inkább az állammonopolista kapitalizmus váltja fel. … A kapitalizmus azonban nem teremtette meg és nem is képes megteremteni a tervszerűen szervezett gazdaságot, mert ez összeférhetetlen a termelési eszközök magántulajdonával. A gazdaság állami szabályozására tett intézkedések azt bizonyítják, hogy a szocializmus kopogtat minden kapitalista ország ajtaján. A tőkések monopolista egyesülései — a kartellek, a trösztök és a bankok —, a gazdaság állami szabályozásának kísérletei, egyes iparágak vagy üzemek államosítása mind-mind a termelés társadalmi jellegének kényszerű elismerését jelentik. Ugyanakkor a tőkés monopóliumok, amelyek a konkurenciából fejlődnek ki, nem szüntetik meg a konkurrenciát, hanem vele párhuzamosan léteznek, s ez különösen éles ellentmondásokat, súrlódásokat és konfliktusokat okoz. A kapitalizmus általános válsága egyre mélyül.”

Politikai gazdaságtan: „… A tőkés üzemekben termelt áru értéke három részből áll: 1. az állandó tőke értékéből (a gépek, épületek értékének egy része, a nyersanyag, fűtőanyag stb. értéke), 2. a változó tőke értékéből és 3. az értéktöbbletből. Az áru értékét az előállításához társadalmilag szükséges munka mennyisége határozza meg. A kapitalista azonban nem saját munkáját fordítja az áru termelésére, hanem tőkéjét fordítja erre a célra.

… Az áru tőkés termelési költségei a termelésre fordított állandó és változó tőkéből, vagyis a termelőeszközökre és a munkások munkabérére fordított kiadásokból tevődnek össze. Amibe az áru a kapitalistának kerül, azt a tőkeráfordítással, amibe a társadalomnak kerül, azt a munkaráfordítással mérik. Ezért az áru tőkés termelési költségei alacsonyabbak saját értékénél, vagyis a tényleges termelési költségeknél. Az érték, azaz a tényleges termelési költségek, és a tőkés termelési költségek közti különbség egyenlő az értéktöbblettel, amelyet a kapitalista ellenszolgáltatás nélkül elsajátít.

… Amikor a kapitalista eladja az üzemében termelt árut, az értéktöbbletet a tőkés termelési költségeket meghaladó többletként jelentkezik. A tőkés ezt a többletet a vállalat jövedelmezőségének kiszámítása alkalmával összehasonlítja az előlegezett tőkével, vagyis a termelésbe fektetett egész tőkével. Az egész tőkéhez viszonyított értéktöbblet profit formájában jelenik meg. A *profit* a termelésbe fektetett egész tőkéhez viszonyított értéktöbblet, amelyet külső látszatra a tőke fiadzott. A termelőeszközök vásárlására fordított állandó tőke és a munkaerőre fordított változó tőke közti különbség itt elpalástolódik. Ennek következtében keletkezik az a megtévesztő látszat, mintha a profitot a tőke fiadzaná. Valójában a profit forrása az értéktöbblet, amelyet kizárólag a munkások munkája, kizárólag a munkaerő hoz létre, amelynek értéke a változó tőkében testesül meg. Marx a profitot az értéktöbblet *átalakult formájának* nevezi.

… Ahogyan a munkabér formája azt a helytelen elképzelést szüli, hogy az egész munka meg van fizetve, s ezzel elleplezi a bérmunkás kizsákmányolását, ugyanúgy a profit formája is elpalástolja a kizsákmányolási viszonyt, mert azt a megtévesztő látszatot kelti, hogy a profitot maga a tőke fiaddza. A tőkés termelési viszonyok formái így elködösítik, elkendőzik igazi lényegüket.

… Azt, hogy a tőkésvállalat mennyire előnyös tulajdonosa számára, a profitráta határozza meg. A *profitráta* az értéktöbblet és az egész előlegezett tőke közötti arány, százalékban kifejezve.”

… A tőkés társadalomban a termelőeszközök a kapitalisták kezében vannak, s így a munka termékeivel is a tőkések rendelkeznek. A munkások meg vannak fosztva a termelőeszközöktől, s hogy éhen ne haljanak, kénytelenek a munkájuk termékeit elsajátító kapitalistáknak dolgozni. A szocialista társadalomban a termelőeszközök társadalmi tulajdont képeznek. Így a munka termékeivel maguk a dolgozók rendelkeznek.

… A szerszámok, amelyek segítségével az anyagi javakat termelik, és az emberek, akik ezeket a szerszámokat mozgásba hozzák, s bizonyos termelési tapasztalatokra és a munkában való bizonyos jártasságra támaszkodva az anyagi javak termelését végzik, a társadalom **termelőerő**it alkotják. A dolgozó tömegek a társadalmi fejlődés minden szakaszában az emberi társadalom legfontosabb termelőerejét jelentik.

… Az embereknek az anyagi javak termelése közben kialakult meghatározott vonatkozásai és viszonyai a ***termelési viszonyok***. … A termelési viszonyok jellege alttól függ, hogy kinek a tulajdonában vannak a termelőeszközök (a föld, az erdők, a vizek, a föld méhének kincsei, a nyersanyagok, a szerszámok, az üzemi épületek, a közlekedési és hírközlési eszközök stb.) — vajon egyes személyek, társadalmi csoportok vagy osztályok tulajdonában, akik, illetőleg amelyek ezeket az eszközöket a dolgozók kizsákmányolására használják fel, avagy a társadalom tulajdonában, amelynek célja a néptömegek, az egész társadalom anyagi és kulturális szükségleteinek kielégítése. … A termelőerők és a termelési viszonyok együttesen a **termelési mód**ot alkotják.

… A társadalom termelőerői csakis abban az esetben fejlődhetnek akadálytalanul, ha a termelési viszonyok összhangban vannak a termelőerők állapotával. A termelőerők fejlődésük bizonyos fokán túlnőnek a fennálló termelési viszonyok keretein, és ellentmondásba kerülnek a termelési viszonyokkal. … a társadalom fejlődésének gazdasági törvénye — a termelési viszonyok és a termelőerők jellege közötti *kötelező összhang* törvénye.

… A magántulajdonon és az embernek ember általi kizsákmányolásán alapuló társadalomban a termelőerők és a termelési viszonyok közötti összeütközések osztályharcban nyilvánulnak meg. Ilyen viszonyok között a régi termelési módnak egy új termelési móddal való felváltása szociális forradalom útján valósul meg.

… a termelési viszonyoknak a történelemben ismert következő alaptípusai …: *az ősközösségi rend, a rabszolgatartó rend, a hűbériség, a kapitalizmus és a szocializmus*. Az ősközösségi rend az osztálytársadalmakat megelőző társadalmi rend. A rabszolgatartó rend, a hűbériség és a kapitalizmus olyan különböző társadalmi formák, amelyek a dolgozó tömegek leigázásán és kizsákmányolásán alapulnak. A szocializmus olyan társadalmi rend, amely nem ismeri az embernek ember általi kizsákmányolását. … a történelmi fejlődés egész menete a szocialista termelési mód győzelmét készíti elő.

… A tőkés termelés ott kezdődik, ahol a termelőeszközök magánkézben összpontosulnak, a termelőeszközöktől megfosztott munkások pedig áruként kénytelenek eladni munkaerejüket."

„… A tőkés termelési mód, amely a hűbéri termelési módot felváltotta, a bérmunkások osztályának a tőkésosztály általi kizsákmányolásán alapul. … a tőkés rend alapja az árutermelés: itt minden áruformát ölt, mindenütt az adásvétel elve uralkodik.

… A tőkés állam, osztálylényegénél fogva eszköz a kapitalisták kezében a munkásosztály és a parasztság leigázására és elnyomására. A burzsoá állam védelmezi a termelőeszközök tőkés magántulajdonát, biztosítja a dolgozók kizsákmányolását, és elnyomja a tőkés rend ellen folytatott harcukat.

… Minthogy a tőkésosztály érdekei homlokegyenest ellentétesek a lakosság túlnyomó többségének érdekeivel, a burzsoázia arra kényszerül, hogy minden úton-módon elpalástolja államának osztály jellegét. A burzsoázia megpróbálja olyan színben feltüntetni ezt az államot, mint amely az osztályok fölött áll, az egész nép állama, „a tiszta demokrácia" állama. A valóságban azonban a burzsoá „szabadság" a tőkének az a szabadsága, hogy idegen munkát zsákmányoljon ki; a burzsoá „egyenlőség" csalás, amely azt leplezi, hogy ténylegesen nincs egyenlőség kizsákmányoló és kizsákmányolt, jóllakott és éhező, a termelőeszközök tulajdonosai és a csupán munkaerejükkel rendelkező proletárok tömege között.

… A burzsoá állam igazgatási apparátusa, a rendőrség, a katonaság, a bíróságok, a börtönök, a koncentrációs táborok és az erőszak más eszközei segítségével nyomja el a néptömegeket. Az erőszak mindeme eszközeinek nélkülözhetetlen kiegészítői az ideológiai befolyásolás eszközei, amelyek segítségével a burzsoázia uralmát védelmezi. Ide tartozik a burzsoá sajtó, rádió, mozi, a burzsoá tudomány és művészet, az egyház.

… A burzsoá állam a tőkésosztály intézőbizottsága. A burzsoá alkotmányoknak az a céljuk, hogy biztosítsák a birtokos osztályok számára kedvező és előnyös társadalmi rendszert. A burzsoá állam szentnek és sérthetetlennek nyilvánítja a tőkés rend alapját, a termelőeszközök magántulajdonát.

… A burzsoá állam formái rendkívül változatosak, de lényegük egy: valamennyi a burzsoázia diktatúrája, amely minden eszközzel fenntartani és erősíteni igyekszik a bérmunka tőkés kizsákmányolásának rendszerét."

Wikipedia.org: „Az **emberfeletti ember** (esetleg *emberen túli ember*) Friedrich Nietzsche filozófiájának egyik kulcsfogalma, a német *Übermensch* kifejezés fordítása, mely Nietzsche ún. második alkotói periódusának egyik terméke. … A németországi náci párt többek között ezen elmélet alapján tartotta a "német fajt" felsőbbrendűnek."

Maglód, 2021.01.19. Salánki László

Szocializmus, proletárdiktatúra
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!
A proletárdiktatúra következetes harc a kapitalista diktatúra ellen!
A szocializmus a szocialista demokráciát valósítja meg!

A szocializmus harca a kapitalizmus ellen az emberi jogokért, az emberiség demokráciájáért történik!
Az emberiség megmaradása, a jövője, csak a kapitalizmus meghaladásával lehetséges!
Ami csak a szocializmuson át a kommunizmus lehet!

Sztálinnak az a tétele, hogy a szocializmus győzelme után éleződik az osztályharc, igaznak bizonyult.
A szocializmus győzelméhez azonban nem elég a proletárdiktatúra, szükséges a szocialista demokrácia is!

… Sztálin leleplezte a polgári közgazdászok és a reformisták hazug állításait, amelyek szerint a kapitalizmus ellentmondásai a történelmi fejlődés folyamán enyhülnek, s kimutatta, hogy ezek a kapitalizmus pusztulásának elkerülhetetlenségéről tanúskodó ellentmondások szükségképpen tovább mélyülnek és éleződnek. - **Politikai gazdaságtan**

A szocializmusban is működnek a társadalmi törvények, de ösztönösen ható erőkké válhatnak, ha nem sikerül a társadalom fejletségének és az ellenséges kapitalista környezet kihívásainak megfelelően kezelni.

A szocializmus adott fejlettségi szintjén, ha nem tudják a külső és belső körülményeknek, a nemzeti és nemzetközi erőviszonyoknak megfelelően értelmezni és alkalmazni a társadalmi-gazdasági törvényeket, a táradalom előbb-utóbb visszafejlődik a kapitalizmusba. Ami a sztálini irányvonal elvetésével, a megfelelő továbbfejlesztése nélkül, a hátbatámadásával meg is történt. Gorbacsov pedig megadta a Szovjetuniónak a kegyelemdöfést.

Az erős, ellenséges kapitalista közegben létezett proletárdiktatúrában gyors ütemben kellett fejleszti termelőerőket a szocialista demokrácia lehetséges maximális kiépítésével. Ez volt Sztálin műve, érdeme. De ez háború volt, minden következményével.

… A társadalmi fejlődés alapja a szocializmusban is a termelőerők fejlődése, elsősorban a munkaeszközök megsokszorozódása és tökéletesedése. A termelési eszközöket gyártó nehézipar az egész népgazdaság, a technikai haladás alapja, a dolgozók jómódú és kulturált életének forrása. „A *kommunizmus* — mondotta Lenin — *szovjethatalom plusz az egész ország villamosítása*.” - **A marxista filozófia alapjai**

Azonban, ha nincs kellő összhang az egyéni érdekeltség és a társadalmi érdek valamint a proletárdiktatúra és szocialista demokrácia együttműködése nem megfelelően szervezett, nem elég okosan támogatja az osztályharcot, a fejlődést, akkor a proletárdiktatúra idővel az ellenforradalmároknak kedvez.

Az ellenforradalmárok a felpuhuló proletárdiktatúrában beépültek a hatalmi apparátusba és így a kommunista párton belül győzött az ellenforradalmi banda. Ez történt a Szovjetunióban, az ellenforradalmár Gorbacsov lett a kommunista párt vezetője és a Szovjetunió elpusztítója. Ez történt az MSZMP-ben is. A kapitalizmushívő szociáldemokrata munkásárulók kitúrták a kommunistákat a hatalomból és a rendszerváltó ellenforradalommal visszatértek a kapitalizmusba, majd a renegátságukkal eltelve az igazi fasiszták kerültek az ország élére.

A diktatúra fegyver a hatalom érdekében, helytelenül használva visszafelé is elsülhet. Így a proletárdiktatúra is fegyver, de ha az ellenség, a kapitalizmushívők kezébe kerül a hatalom, akkor ezt a szocializmus ellen fogják fordítani, mint ahogy ez az MSZMP-ben is megtörtént. A szociáldemokrata munkásárulók segítségével visszaállították a kapitalizmust. Ami a visszafejlődésben meg sem állt a fasizmusig.

Hasonló történt a Szovjetunióban is, a Gorbacsov vezette ellenforradalmi banda Oroszországot visszavezette a kapitalizmusba.

Ez a visszalépés a kapitalizmusba, sajnos már megtörtént a szocializmus elbukott kísérletével, de a társadalmi törvények működnek és így előbb-utóbb meghaladható lesz a kapitalizmus, újra lehet kezdeni az emberré válás magasabb fokára haladást az új, remélhetőleg sikeres szocializmusban.

A hibákból tanulni kell! A szocializmusban, a kommunista pártba befurakodott ellenforradalmárok, kalandorok, karrieristák, kapitalizmushívők, sikeresen használták a demagógiát, sűrűn „imperialistáztak”, miközben várták az imperialistákat. Előrelépni a szocializmusba, csak a valóságra támaszkodva, tudományos

világnézeti tisztánlátással, demagógia nélkül, a dolgozók és a társadalom érdekének, az adott fejlettségnek figyelembevételével lehetséges. A proletárdiktatúra azonban így sem kerülhető el, de a szocialista demokrácia nélkül egy fabatkát sem ér.

A kínai szocializmus (majd kiderül) sokkal jobban alkalmazta a társadalmi törvényeket és meg is van az eredménye, a legdinamikusabban fejlődő gazdaságot üzemeltet a földön a kommunista párt vezetésével.

A **diktatúra** nem azonosítható az **önkényuralom**mal, ahol a törvényességet is elvetik, a jogállamiság intézménye sérül vagy megszűnik és terror van. A diktatúra könnyen átváltozik, átváltozhat önkényuralommá, ezért a diktatúra vékony jégen való járás, legalább az uralkodó osztály számára szükséges a szervezetten és jól működő demokrácia, a jogállamiság intézménye, hatékony működése. A polgári demokráciában és a szocializmusban (a népi demokráciában) is létezik a diktatúra, de osztályérdekeket valósít meg, mint az osztálytársadalmakban. Ha a diktatúra önkényuralommá fajul, a demokrácia, a jogállamiság sérül, akkor a társadalom mélyében egyre nagyobb feszültség keletkezik, idővel a diktatúra, a demagógia sem mentheti meg a katasztrófától.

Jegyzetek

Politikai gazdaságtan: „… **A proletárdiktatúra mint a szocialista gazdaság felépítésének eszköze**. Mivel a proletárforradalom feladata mindennemű kizsákmányolás megszüntetése, feltétlenül le kell rombolnia a régi, a dolgozó tömegek elnyomását szolgáló államgépezetet. A proletárforradalom *újtípusú államot* hoz létre. Ez az újtípusú állam, a proletárdiktatúra. Proletárdiktatúra, mint politikai felépítmény nélkül lehetetlen a dolgozók gazdasági felszabadulása, lehetetlen az áttérés a tőkés termelési módról a szocialista termelési módra.

… A *proletárdiktatúra* olyan rendszer, amelynél a társadalom állami irányítása a munkásosztály kezében van. Az állam minden előző formájában a kizsákmányolt többséget nyomta el egy kizsákmányoló kisebbség érdekében. A proletárdiktatúra egy kizsákmányoló kisebbséget nyom el a dolgozó többség érdekében.

… A proletárdiktatúra az igazi demokrácia megtestesülése, s mint ilyen, az egész dolgozó nép életbevágó érdekeit képviseli. A proletárdiktatúra megvalósításával a dolgozók a történelem során első ízben országuk gazdáivá válnak. A polgári forradalmak a kizsákmányolás újabb formáját, a tőkés kizsákmányolást szilárdítják meg, s ezért nem tudják csak valamelyest is tartós időszakra a burzsoázia köré tömöríteni a dolgozó és kizsákmányolt tömegeket. Ezzel szemben a mindennemű kizsákmányolás megszüntetésére hivatott proletárforradalom biztosíthatja, és kell is hogy biztosítsa e tömegek és a proletariátus tartós szövetségét. A munkásosztálynak és a parasztságnak a munkásosztály vezetésével megvalósuló és a kizsákmányoló osztályok ellen irányuló szövetsége — a proletárdiktatúra legfőbb elve. A munkás-paraszt szövetség nélkül a proletariátus hatalmának megszilárdítása és a szocialista gazdaság felépítése lehetetlen.

… A proletárdiktatúra a proletariátus osztályharcának folytatása új feltételek között és új formákban, olyan osztályharc, amelyet a hatalom birtokában folytat a belföldi kizsákmányolok, valamint a kapitalista környezet agresszív erői ellen. „A proletariátus diktatúrája szívós harc, véres és vértelen, erőszakos és békés, katonai és gazdasági, pedagógiai és adminisztratív harc a régi társadalom erői és hagyományai ellen”.

… A proletárdiktatúra a szocializmus felépítésével összefüggő feladatoknak megfelelően három fő funkciót teljesít. Ez azt jelenti, hogy a proletariátus a hatalmat három fő feladat megoldására használja fel: először, a kizsákmányolok elnyomására, az ország védelmére és a más országok proletárjaival fenntartott kapcsolatok szorosabbra fűzésére; másodszor, arra, hogy végleg elszakítsa a burzsoáziától a dolgozó, s a régi rendben kizsákmányolt tömegeket, bensőségesebbé tegye velük a szövetségét, és bevonja ezeket a tömegeket a szocialista építésbe; harmadszor, az új, szocialista társadalom felépítésére.

… A proletárdiktatúrát mint politikai felépítményt az teszi szükségessé, hogy a társadalom gazdasági fejlődése napirendre tűzte, az áttérést a kapitalizmusról a szocializmusra. Mihelyt azonban a proletárdiktatúra mint a szocialista gazdaság felépítésének eszköze, megjelenik a színen, maga is hatalmas erővé válik. Hathatósan előmozdítja saját szocialista alapjának kialakulását és megszilárdulását, biztosítja a régi, kapitalista alap felszámolását, a szocialista gazdasági formák győzelmét a kapitalista formák fölött.

… A gazdaság szocialista formái nem jöhetnek létre és nem fejlődhetnek spontán módon, automatikusan. A proletárállam tervszerű tevékenysége, a dolgozó tömegek alkotó aktivitása nyomán jönnek létre és fejlődnek.

… A proletárállam csakis annak következtében tudja teljesíteni az új alap létrehozásával kapcsolatos feladatát, hogy a termelési viszonyok és a termelőerők jellege közötti kötelező összhang objektív gazdasági törvényére, s az új gazdasági viszonyok alapján keletkező új gazdasági törvényeikre támaszkodik. A proletárdiktatúra a munka társadalmi szervezetének a kapitalizmusénál magasabbrendű típusát hozza létre. Ez a szocialista rend erejének, a tőkés rend fölötti győzelmének fő forrása.

… A proletárdiktatúra országaiban a szocialista gazdaság tervszerű építésének egész menetét a kommunista pártok (illetve munkáspártok) irányítják. Ezek a marxizmus-leninizmus elméletével, a társadalom gazdasági fejlődéstörvényeinek ismeretével felvértezett pártok szervezik a néptömegeket, irányítják a néptömegek erőfeszítéseit a szocialista építés feladatainak megoldására.

… *A szocialista nacionalizálás* azt jelenti, hogy a proletárhatalom forradalmi úton elveszi, és állami, szocialista tulajdonná, közvagyonná változtatja a kizsákmányoló osztályok tulajdonát. A szocialista nacionalizálás kiküszöböli a kapitalizmus fő ellentmondását: a termelés társadalmi jellege és az elsajátítás tőkés formája közötti ellentmondást.

… A szocialista nacionalizálás, először, megfosztja a kapitalistákat a termelőeszközöktől, s ezzel megszünteti a burzsoázia gazdasági uralmát az országban; másodszor, azzal, hogy a dolgozók kezébe juttatja *a népgazdaság kulcspozícióit*, vagyis a gazdaság vezető ágait, megteremti a proletárdiktatúra gazdasági alapját. Ilyenformán a vezető gazdasági ágakban megvalósul a termelőeszközök társadalmi tulajdona, a szocialista termelési viszonyok alapja.

… A Nagy Októberi Szocialista Forradalom, az emberiség történetében először tört utat a szocializmushoz. A proletárforradalom történelmi szükségszerűsége a termelési viszonyok és a termelőerők jellege közötti kötelező összhang törvényéből következik. A tőkés társadalomnak szocialista társadalommá való forradalmi átalakításához átmeneti időszakra van szükség. Az átmeneti időszak állama a

proletárdiktatúra — a szovjet hatalom formájában vagy népi demokrácia formájában. A kizsákmányoló osztályok kezében levő legfontosabb termelőeszközök szocialista államosítása a népgazdaság kulcspozícióit felölelő szocialista szektor megteremtésére vezet."

A marxista filozófia alapjai: „… A proletariátus politikai harcának fő feladata a tőkésosztály hatalmának megdöntése és saját hatalmának, a munkásosztály diktatúrájának megteremtése, majd a hatalom meghódítása után a hatalomnak — mint a szocialista társadalom építése eszközének — megszilárdítása.

… A proletárdiktatúra szükségszerűségét, történelmi rendeltetését elsősorban az határozza meg, hogy a szocialista forradalomnak le kell küzdenie minden kizsákmányoló osztály ellenállását az országon belül, és védekeznie kell a kizsákmányoló államok ellenséges cselekedeteivel szemben.

… Ellentétben a kizsákmányoló állammal, amely a kizsákmányoló kisebbségnek a kizsákmányolt többség felett gyakorolt diktatúrája, a proletárdiktatúra a munkásosztály vezette dolgozó többség állama.

… A proletariátus diktatúrájának megteremtése a demokrácia nagyméretű kiterjesztését, a korlátozott és formális burzsoá demokráciának proletárdemokráciával való felváltását jelenti, amely ténylegesen biztosítja a legszélesebb rétegek politikai jogait és reális hatalmát. Ez a munkásosztály vezette igazi néphatalom, amely az osztályantagonizmus megszüntetése után mindenki számára demokrácia lesz."

Politikai kisszótár (1980) – **diktatúra** [lat.]: az uralkodó osztály törvények által nem korlátozott, erőszakra támaszkodó hatalma. Osztálytartalmában, államhatalmi, politikai rendszerében, formáiban, gyakorlati megvalósulásában rendkívül változatos lehet (pl. katonai **diktatúra,** nyílt terrorista **diktatúra**). Napjainkban a fejlett tőkésországokban a monopoltőke **diktatúrá**ja érvényesül. A szocialista forradalom után megvalósul a *proletárdiktatúra*, amely elvileg különbözik a kizsákmányoló osztályok **diktatúrá**jától.

Wikiszótár - Önkényuralom: „**Zsarnoki kormányzás**; amikor egy ország vezetője vagy uralkodója a fennálló törvényeket semmibe véve, vagy azokat a saját kényére-kedvére változtatva visszaél a hatalmával, és az ország népének vagy az országon belüli más érdekcsoportoknak a javát, érdekeit figyelmen kívül hagyja. Ezt a kormányzást gyakran erőszakos úton vagy az erőszakkal való fenyegetéssel tartják fenn."

Maglód, 2021.01.19. Salánki László

A kapitalizmus alapvető politikai, emberi tulajdonságai - A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

… Minthogy a tőkésosztály érdekei homlokegyenest ellentétesek a lakosság túlnyomó többségének érdekeivel, a burzsoázia arra kényszerül, hogy minden úton-módon elpalástolja államának osztály jellegét. A burzsoázia megpróbálja olyan színben feltüntetni ezt az államot, mint amely az osztályok fölött áll, az egész nép állama, „a tiszta demokrácia" állama. A valóságban azonban a burzsoá „szabadság" a tőkének az a szabadsága, hogy idegen munkát zsákmányoljon ki; a burzsoá „egyenlőség" csalás, amely azt leplezi, hogy ténylegesen nincs egyenlőség kizsákmányoló és kizsákmányolt, jóllakott és éhező, a termelőeszközök tulajdonosai és a csupán munkaerejükkel rendelkező proletárok tömege között. … - **Politikai gazdaságtan**

… A burzsoá állam igazgatási apparátusa, a rendőrség, a katonaság, a bíróságok, a börtönök, a koncentrációs táborok és az erőszak más eszközei segítségével nyomja el a néptömegeket. Az erőszak mindeme eszközeinek nélkülözhetetlen kiegészítői az ideológiai befolyásolás eszközei, amelyek segítségével a burzsoázia uralmát védelmezi. Ide tartozik a burzsoá sajtó, rádió, mozi, a burzsoá tudomány és művészet, az egyház. - **Politikai gazdaságtan**

A kapitalizmus jellemző emberi tulajdonságai:

- A kapitalizmusban elkerülhetetlen a kapitalisták élősködése, ez az érdekük, ezért ez az erkölcsük!
- A kapitalizmusban a tőkéseknek proletárok feletti totális politikai-gazdasági hatalma miatt diktatúra van!
- A kapitalisták egymás közötti konkurenciaharca világméretekben kíméletlen, könyörtelen háború!
- A kapitalisták célja a minél nagyobb profit megszerzése, amit a proletárok kizsákmányolásával érnek el!
- A kapitalizmus csak bérrabszolgasággal, kizsákmányolással, embertelenséggel képes működni!
- A kapitalisták egymás és a proletárok közötti érdekellentéte összeütközésre, kíméletlen harcra vezet!
- A kapitalisták és a proletárok közötti érdekellentét miatt, kibékíthetetlen osztályharc van!
- Az imperializmus a kapitalizmus világméretű kíméletlen harca a tőkések profitjáért!
- Ezért a kapitalizmus alapvetően csak embertelen diktatúra lehet a világ proletárjai számára!

A kapitalizmus embertelensége a működési modelljéből törvényszerűen következik és elkerülhetetlen!
A kapitalizmusnak csak a szocializmus lehet a működőképes, emberséges, demokratikus alternatívája!

… A burzsoá állam a tőkésosztály intézőbizottsága. A burzsoá alkotmányoknak az a céljuk, hogy biztosítsák a birtokos osztályok számára kedvező és előnyös társadalmi rendszert. A burzsoá állam szentnek és sérthetetlennek nyilvánítja a tőkés rend alapját, a termelőeszközök magántulajdonát. - **Politikai gazdaságtan**

… A tőkés állam, osztálylényegénél fogva eszköz a kapitalisták kezében a munkásosztály és a parasztság leigázására és elnyomására. A burzsoá állam védelmezi a termelőeszközök tőkés magántulajdonát, biztosítja a dolgozók kizsákmányolását, és elnyomja a tőkés rend ellen folytatott harcukat. - **Politikai gazdaságtan**

A kapitalizmus olyan politikai-gazdasági rendszer, ahol a tőkések érdeke az alapvetően meghatározó, ezért a proletárok érdekeit elnyomják, és ennek rendelik alá; a kapitalista állam a tőkések érdekében működik, a törvényes kizsákmányolást védi az élősködés érdekében. A kapitalizmus szabadság erkölcse a törvényes kizsákmányolás jogán elvezet a felsőbb és alacsonyabb rendű megosztott emberek világába, ami a többségben lévő, az értékeket létrehozó emberi munkaerő, a proletár bérrabszolgák szabadságának leszűkülésére, megszűnésére vezet.

… A tőkés termelés ott kezdődik, ahol a termelőeszközök magánkézben összpontosulnak, a termelőeszközöktől megfosztott munkások pedig áruként kénytelenek eladni munkaerejüket. - **Politikai gazdaságtan**

A proletárok túlnyomó többsége, mivel nem képes vállalkozást létrehozni és üzemeltetni, így csak a saját emberbe bújtatva létező munkaerejét viheti a munkaerő piacra, ezért bérért kénytelen eladnia magát (munkaerejét) a tőkésnek, így lesz bérrabszolga, a tőkés beszélő szerszámja. Ez nem a „szabadság", hanem az életösztön kényszere, az életbenmaradás egyetlen útja a proletárok számára a kapitalizmusban. A kapitalizmusban a proletárok emiatt az embertelen kényszerpályája miatt lesznek alacsonyabb rendű emberek, bérrabszolgák. A proletár emberárú csak a szocializmusban szüntethető meg.

„… A tőkés társadalomban a termelőeszközök a kapitalisták kezében vannak, s így a munka termékeivel is a tőkések rendelkeznek. A munkások meg vannak fosztva a termelőeszközöktől, s hogy éhen ne haljanak, kénytelenek a munkájuk termékeit elsajátító kapitalistáknak dolgozni. A szocialista társadalomban a termelőeszközök társadalmi tulajdont képeznek. Így a munka termékeivel maguk a dolgozók rendelkeznek. - **Politikai gazdaságtan**

A kapitalizmusban a konkurenciaharc a tőkéseket hatékonyságra, a munkabér és egyéb költségcsökkentő gazdálkodása kényszeríti. A tőkés a profitja, az élősködése érdekében, a proletár pedig a bér-rabszolgaszíj kényszere miatt, a munkaerejét az által termelt érték alatti áron kénytelen eladni a tőkésnek. A proletár munkaerőáru által termelt értéktöbbletből így lesz a tőkések profitja, ami a proletárok kizsákmányolásával jön létre, amihez ingyen jutnak a tőkések. A tőkésállam ezt a kizsákmányolást garantálja, ami ezért törvényes lopás. A kapitalizmus csak így képes működni.

… A konkurenciában minden egyes tőkés helyzete tehát objektíve olyan, hogy a bérek visszaszorításában, növekedésének fékezésében, vagy éppen lenyomásában is versenyezniük kell egymással. Aki másokhoz képest több bért fizet, az alacsonyabb profitrátát ér el és a konkurenciában hátrányba kerül. - **A kapitalizmus politikai gazdaságtana**

… A tőkés termelési mód mellett a munkaerőnek minden más áruhoz hasonlóan értéke van. A munkaerő pénzben kifejezett értéke a *munkaerő ára*. - **Politikai gazdaságtan**

A proletárok felett a tőkésállam, a tőkések politikai-gazdasági diktatúrája, a tőkések konkurenciaharca miatt a munkaerő áru költsége a minimálisra csökkenthető.

A minimálisra csökkentet munkabér, a kizsákmányolással keletkező tőkés profit, a kapitalista gazdaság társadalmi, világméretű tervszerűtlenséggel működő gazdaság anarchiája, a proletárok feletti totális diktatúra elkerülhetetlenül elvezet a válságba, az eladhatatlan termékfelesleg mellett a proletárok nyomorára.

A kapitalista gazdasági rendszer a polgári demokrácia vagy a nyílt diktatúra keretében a magántulajdon sérthetetlenségének törvénye szerint működik. Ami a kapitalista árutermelésben a termelőeszközök magántulajdonában történő gazdaság működésének alapján teszi lehetővé és elkerülhetetlenné a bérrabszolgaságot, a kizsákmányolást, a felsőbbrendűséget, az élősködést. Így jön létre a megosztott emberiség, a kizsákmányolók és a kizsákmányoltak embertelen társadalma.

A kapitalisták és a proletárok kibékíthetetlen érdekellentéte a bérrabszolgaságon, a kizsákmányoláson, az élősködésen, a felsőbbrendűségen, alapszik, ami a kapitalizmusban elkerülhetetlenül megvalósítja a törvényes lopást. Mert a kizsákmányolás a lopás egyik formája, ami a kapitalizmusban törvényes és erkölcsös.

A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvetőosztálya, a proletáriátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg.

A kapitalisták és a proletárok között kíméletlen osztályharc van, ami sokáig lappang, majd forradalomba torkollik.

A kapitalizmus leggazdagabb tőkéseinek hatalmát világméretekben a monopóliumokkal, a háborúkkal, a gyarmatosítással, az érdekszférákkal igyekszik és kénytelen megvalósítani, ezért az imperializmusban a tőkések egymás ellen világméretekben kíméletlen harcot, háborút folytatnak. De a kapitalista rendszer fő ellensége mégis a proletariátus, akin élősködnek, ezért a kapitalisták (fasiszták) egymás között mindig megegyeznek a fő osztályellenségük, a proletariátus ellen, a proletárok kárára, még akkor is, ha néha összevesznek a koncon.

A dolgozók érdekét csak a szocialista állam valósítja, valósíthatja meg, ami megszünteti a kizsákmányolás minden formáját. Mert a szocializmusban nincs tőkés és nincs proletár, csak dolgozó van; a valóságban az értékek előállításához csak dolgozókra van szükség; de kapitalizmusban a tőkés tevékenysége (amit a legjobb esetben munkának nevez) a saját hasznáért, profitjáért alapvetően: a proletár dolgozók kizsákmányolásának a megszervezése, ehhez szükséges és elkerülhetetlen a proletárok érdekeinek alárendelése a tőkések érdekeinek, amit a kapitalista (fasiszta) állam diktatúrája valósít meg. A kapitalizmusban a tőkések gazdasági-politikai hatalmuk révén mindenképpen „felsőbbrendűvé" - übermensch - válnak! Ez a „felsőbbrendűség" a kapitalizmusban törvényszerűen a fasizmus valamilyen formájává fejlődik! De tulajdonképpen a kapitalisták nem felsőbbrendűek, csak a kapitalista hatalom teszi őket a többi ember felett uralkodóvá, élősködővé!

A polgári demokrácia csak alacsonyabb rendű demokráciát valósíthat meg, mint a szocialista demokrácia. A szocialista demokrácia magába olvasztotta a polgári demokrácia lényegét, a polgári demokratikus szabadságjogokat, és továbblépett a valóságos egyenlőségen alapuló, az emberi jogokat következetesen figyelembe vevő demokráciává. Mert csak a szocialista demokrácia szüntetheti meg a szolgaságot, a felsőbbrendűséget, az élősködést, a kizsákmányolást. A polgári demokráciában működő kapitalista gazdasági-politikai modell nem képes működni az embertelen bérrabszolgaság, kizsákmányolás, élősködés, felsőbbrendűség nélkül, ezért diktatúrát kell megvalósítania az értékeket létrehozó dolgozó proletárokkal szemben.

Idézetek

Idegen Szavak Marxista Magyarázattal: A **polgári demokrácia** a tőkés társadalmi rend politikai formája. A polgári demokráciában az államhatalom a burzsoázia kezében van (sokszor a földbirtokos osztállyal szövetségben). A polgári demokrácia nagy lépés volt előre a feudális társadalomi önkényen és kiváltságokon alapuló államhatalmával szemben: a törvényelőtti egyenlőség bevezetése, a végrehajtó- és törvényhozóhatalom szétválasztása, a képviseleti-parlamenti rendszer, a szabadságjogok (sajtó, gyülekezési, szólás-, vallásszabadság stb.), általában az ú. n. „elidegeníthetetlen emberi jogok" kihirdetése a szabadságjogok szűkebb vagy szélesebb kiterjesztését jelentette. Mégis a polgári demokrácia is lényegében nem más, mint az uralkodó osztály vagy osztályok diktatúrája a dolgozók ellen és az „emberi jogok" nem igazán emberi jogok, mert a dolgozók számára legnagyobbrészt csak a papíron vannak meg (lásd az imperialista Amerikát). Leglényegesebb fogyatkozása az, hogy még a legszélesebb polgári demokrácia is csak formális demokrácia, vagyis érintetlenül hagyja a polgári magántulajdont és ezzel megörökíteni igyekszik a polgárok közt fennálló gazdasági egyenlőtlenséget, a kizsákmányolást és a gazdagok és szegények közt a polgári társadalomban fennálló és mindinkább elmélyülő szakadékot.

A munkásosztály számára a polgári demokrácia az a harctér, amelyen osztályharca a burzsoázia ellen lefolyik. Ezért a munkásosztály számára nem közönyös, nyílt diktatúra lép-e a polgári demokrácia helyébe. A munkásosztálynak nem szabad a polgári demokráciát sem túlbecsülnie, sem lebecsülnie, hanem józanul értékelnie kell, mennyiben használhatja fel a maga osztályharcának céljaira. Ezért a munkásosztálynak ellene kell szegülnie minden kísérletnek, a polgári demokrácia nyújtotta szabadságjogok megnyirbálására vagy megszüntetésére, de ugyanakkor tudatában kell lennie annak, hogy a polgári demokrácia végeredményben mindig csak a burzsoázia uralmi eszköze a kizsákmányolás biztosítására.

Idegen Szavak Marxista Magyarázattal: kapitalista termelőmód, **kapitalizmus**: tőkés termelőmód, tőkés társadalmi rend. Történelmileg Európában a 16. század óta fejlődött ki először, elődje a hűbéri társadalmi rend. A kapitalizmus mint termelőforma, az emberiség fejlődésének meghatározott fokán törvényszerűen keletkezik és ugyanilyen törvényszerűséggel pusztul el, hogy helyét a társadalmi élet új, haladottabb formájának, a szocialista termelőmódnak adja át. A tőkés termelőmód tulajdonképpeni értelme nem — mint a polgári gazdaságtudósok állítják — az emberi szükségletek kielégítése, hanem értéktöbblet termelése. A tőkés termelőmód ismérvei a termelőeszközök magántulajdona, a bérmunka általános alkalmazása és az árutermelés, tehát piacra szánt termékek előállítása. A termelőeszközöktől megfosztott bérmunkások munkaereje, ez a kapitalisták számára legfontosabb áru termeli az értéktöbbletet, melyet a termelőeszközök birtokosai kisajátítanak. „A társadalmi termelés és a tőkés elsajátítás közötti ellentmondás a proletariátus és a burzsoázia közötti ellentétként nyilvánul meg." (Engels)

Marxista fogalomlexikon – **Állam:** az uralkodó osztály politikai hatalmának legfőbb szerve, amelynek feladata az uralkodó osztály érdekeinek védelme, a fennálló termelési és társadalmi viszonyok fenntartása, a vele szemben álló társadalmi-politikai erők elnyomása, a társadalom ügyeinek az uralkodó osztály érdekeinek megfelelő intézése és irányítása, az uralkodó osztály érdekeinek védelme külsőerőkkel szemben. Jellegét és céljait végső fokon a gazdasági rendszer határozza meg. Az állam az uralkodó osztály hatalmát különböző erőszakszervezetek és intézmények (hadsereg, rendőrség, büntetőszervek, hivatali apparátus) rendszerével biztosítja. Az állam történelmi kategória: a kibékíthetetlen osztályellentétek terméke és megnyilvánulása. A szocialista forradalom megsemmisíti a volt uralkodó osztály államhatalmát és megvalósítja az új típusú szocialista államot, amely a dolgozó többség hatalmát biztosítja. A szocialista állam funkciói: 1. a lakosság túlnyomó többségét kitevő tömegek érdekében a kizsákmányolók és az ellenséges erők elnyomása, az ország védelme; 2. a dolgozó kispolgári, paraszti tömegek megnyerése a szocializmus építése számára; 3. a szocializmus építése, a szocialista gazdasági-társadalmi, ideológiai, kulturális élet szervezése, irányítása. A szocializmus építésének különböző szakaszaiban az egyes funkcióknak más és más a jelentősége. A szocialista állam nélkül nem lehetséges a szocializmus felépítése, az osztálykülönbségek teljes felszámolása, az osztály nélküli kommunista társadalom elérése. Ezért a marxizmus-leninizmus éles harcot folytat azokkal az opportunista, revizionista és anarchista nézetekkel, amelyek tagadják a *proletárdiktatúra* szükségességét, illetve a szocializmusban az állam azonnali elhalását hirdetik. Csak a kommunizmus teljes felépítése és a kapitalista környezet megszűnése teremti meg az állam teljes elhalásának feltételeit. A szocializmus megszilárdulása és fejlődése eredményeként az erőszakszervezetek fokozatosan elvesztik jelentőségüket, míg az állam, gazdasági- szervező és kulturális-nevelőfunkciói még sokáig nélkülözhetetlen lesznek; az állam sok funkciója fokozatosan a társadalmi szervezetek kezébe megy át.

Maglód, 2021.01.19. Salánki László

Szocializmus, szocialista demokrácia
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!
A proletárdiktatúra következetes harc a kapitalista diktatúra ellen!
A szocializmus a szocialista demokráciát valósítja meg!

A szocializmus harca a kapitalizmus ellen az emberi jogokért, az emberiség demokráciájáért történik!
Az emberiség megmaradása, a jövője, csak a kapitalizmus meghaladásával lehetséges!
Ami csak a szocializmuson át a kommunizmus lehet!

… A szocialista demokrácia, a formális burzsoá demokráciával ellentétben, nemcsak meghirdeti, hanem a társadalom minden tagja számára ténylegesen biztosítja is a munkához, a tanuláshoz és a pihenéshez való jogot, a választójogot, az állam és a népgazdaság irányításában való részvétel jogát, a szólás-, a sajtó- és a lelkiismereti szabadságot, valamint az egyéni képességek fejlesztésének reális lehetőségét. - **A marxista filozófia alapjai**

… A tőkés termelési mód és a burzsoá társadalomban folyó osztályharc fejlődésének egész menete elkerülhetetlenül arra vezet, hogy a kapitalizmust forradalmi úton a szocializmus váltja fel. - **Politikai gazdaságtan**

Az átmenet a kapitalizmusból a szocializmusba csakis a proletárforradalom és a proletariátus diktatúrája révén valósítható meg. - **Politikai gazdaságtan**

… A proletárforradalom azt a célt tűzi maga elé, hogy a termelőeszközök magántulajdonát társadalmi tulajdonnal váltsa fel, és megszüntessen mindennemű kizsákmányolást. - **Politikai gazdaságtan**

… A szocializmusban a társadalom, a gazdasági törvényekkel összhangban, tervszerűen irányítja a termelőerők fejlődését. A proletár erkölcs összhangban van a munkásosztály életkörülményeivel és harcával, amely megköveteli a szolidaritást, a kölcsönös segítségnyújtást, az általános boldogulásról való gondoskodást, az egyéni érdekek alárendelését a társadalmi érdekeknek. - **A marxista filozófia alapjai**

… A szocialista gazdaság nem spontán módon fejlődik, hanem tervszerűen, tudatosan épül, s építését a kommunista párt és a szocialista állam vezeti, amelyek tevékenységükben a társadalmi fejlődés objektív törvényeiről, a szocializmus és a kommunizmus építésének törvényeiről szóló marxista tanításra támaszkodnak. A kommunista párt vezető és irányító szerepet tölt be a szocialista gazdaság, valamint a rajta emelkedő szocialista felépítmény építésében és fejlesztésében. - **A marxista filozófia alapjai**

A társadalom teljesítőképessége, fejlődőképessége hosszútávon a tagjainak állapotától függ elsősorban, de a természeti adottságok is jelentősek. A genetikai különbségek inkább javítanak az emberiség lehetőségein, minőségén. Sokkal több függ az elért tudati-, gazdasági-, technikai- és a tudományos fejlettségi szinttől, az oktatás-, a világnézet tudományos színvonalától, az egészségügy hatékonyságától, a létbiztonságtól, a reális jövőképtől, a nép demokráciájától, a polgári szabadság- és az emberi jogok megvalósulásától, stb., mert ezek reális minősége a meghatározó a társadalom teljesítőképessége szempontjából.

A társadalomnak, így az államnak ezek hatékony működésének megszervezésében kulcsfontosságú szerepe van (kell lennie). A népi demokrácia és főleg a szocializmus állama tudatosan ezt teszi. A kapitalizmusban alapvetően ez is a tőkések profitjának, élősködésének, felsőbbrendűségének, a konkurenciaharcnak, a kapitalista politikai-gazdasági diktatúrának, a kapitalizmusban a társadalmi erők vak, ösztönös hatásainak, a gazdaság tervszerűtlenségnek az eredményeként valósul meg és nem a társadalom tudatos, tudományos szervezésének hatására.

Az egyes kapitalista általában az egészségügyért, az oktatásért, a létbiztonságért, stb. nem sokat, nem tud eleget tenni és ez általában nem a jóindulatától függ elsősorban. A kapitalista állam, pedig a proletárok rovására a legalacsonyabb ráfordításra törekszik, pedig hosszútávon a kapitalisták profitja, az emberiség jövője függ tőle. Ezek a költségek, az áru, a termék, a szolgáltatás, így a munkaerőáru, stb., költségei, tehát a munkáltató tőkéseket, mint gazdákat, befektetőket terhelik mindenképpen. A tőkések konkurenciaharca, élősködése a munkaerőáru minősége rovására, kárára történik, ami a kapitalizmusban törvényszerű, így a tőkés alapvetően rossz gazdája bérrabszolgáinak.

Bár a tőkésállam és a kapitalisták demagóg módon a jó gazda szerepét játsszák, de ezt a valóságban Janus arccal, kétszínűen teszik. A nép felé a jó gazda arcukat mutatják, valójában pedig az élősködő arcuk a valódi, a

természetük szerinti. Azonban némely fejlett kapitalista államban már tudják, hogy ez kevés, ezért a tőkésosztály reformokkal jobb gazda igyekszik, kénytelen lenni, a proletárok osztályharca erre megtanította, és meg is van az eredménye.

Idézetek

Marxista fogalomlexikon - Demokrácia: legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. A burzsoá politikusok és a reformisták a demokrácia fogalmát rendszerint elszakítják a konkrét gazdasági-társadalmi tartalomtól és főleg formális jegyek alapján ítélik meg. A marxizmus-leninizmus a demokráciát konkrét társadalmi-gazdasági tartalmában és feltételeiben vizsgálja. A kizsákmányoló rendszerekben a demokráciának csak külső látszata van meg, a valóságos népuralom sohasem valósulhat meg benne. A demokrácia csak az elnyomó osztályok (a kisebbség) számára van biztosítva, az elnyomott osztályok (a többség) számára ugyanakkor ez diktatúrát jelent. A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviseleti intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.) de minden módon akadályozza, hogy a tömegek valóban élhessenek is azokkal. Ha a burzsoázia uralmát veszély fenyegeti, akkor elveti a polgári demokratikus szabadságjogoknak még a látszatát is, és nyílt terrorista diktatúrához folyamodik. A demokrácia új, magasabb rendű formája a szocialista demokrácia, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája.

A marxista filozófia alapjai: „… A szocialista társadalomban új típusú demokrácia van, amely mérhetetlenül magasabb rendű, mint a burzsoá demokrácia. Ezt mindenekelőtt a szocialista gazdasági rend határozza meg, amelynek politikai felépítménye a szocialista demokrácia. A szocialista demokrácia, a formális burzsoá demokráciával ellentétben, nemcsak meghirdeti, hanem a társadalom minden tagja számára ténylegesen biztosítja is a munkához, a tanuláshoz és a pihenéshez való jogot, a választójogot, az állam és a népgazdaság irányításában való részvétel jogát, a szólás-, a sajtó- és a lelkiismereti szabadságot, valamint az egyéni képességek fejlesztésének reális lehetőségét.

„… a társadalomtudományok alkotják a társadalmi fejlődés irányításának tudományos alapját. A szocialista társadalom egész társadalmi, politikai és gazdasági élete a természeti és társadalmi törvények megismerésén és tudatos felhasználásán alapul. Tudományos alapon áll a kommunista párt politikája; a párt irányító szerepet tölt be az ideológia minden formájával kapcsolatban. Az ideológia mellett a társadalmi tudat olyan formái, mint a művészet és az erkölcs, óriási és egyre növekvő szerepet játszanak és fognak játszani a szocialista társadalom életében, az emberek kommunista nevelésében.

… A természeti és társadalmi törvények emberi megismerésének gyakorlati jelentősége éppen az, hogy elsajátítsuk, felhasználjuk őket a társadalom érdekei és céljai számára, hogy uralkodjunk a természeti és társadalmi erőkön, célszerűen irányítsuk őket."

… A kapitalizmus termelési viszonyainak alapja a termelési eszközök tőkés magántulajdona, amelyet a bérmunkások kizsákmányolására használnak fel."

Politikai gazdaságtan: „… A társadalom életének alapja az anyagi termelés. Az embereknek ahhoz, hogy élhessenek élelemre, ruházatra és más anyagi javakra van szükségük. S ahhoz, hogy ilyen javaik legyenek, elő kell azokat állítaniok, termelniök, dolgozniok kell.

Az emberek nem külön-külön termelik az anyagi javakat, vagyis nem külön-külön harcolnak a természet ellen, hanem közösen, csoportokban, társadalmakban. A termelés tehát mindig és minden körülmények között *társadalmi* termelés, a munka pedig a *társadalomban* élő ember tevékenysége.

… az imperializmus korában a megnövekedett termelőerők és a béklyóikká vált burzsoá termelési viszonyok közötti konfliktus példátlanul kiéleződik. A termelési viszonyok és a termelőerők jellege közötti kötelező összhang törvénye parancsolóan írja elő a régi, burzsoá termelési viszonyok megszüntetését és új, szocialista termelési viszonyok létrehozását. Ebből következik a *proletár, szocialista forradalom* objektív szükségszerűsége.

… A kapitalizmus békés „belenövése" a szocializmusba, amit az opportunisták prédikálnak, a burzsoá és a szocialista társadalom alapjainak ellentétes mivolta, a munka és a tőke érdekei közötti antagonizmus folytán lehetetlen. Az átmenet a kapitalizmusból a szocializmusba csakis a proletárforradalom és a proletariátus diktatúrája révén valósítható meg.

… A proletárforradalom elvileg különbözik minden előző forradalomtól. A rabszolgatartó rendről a hűbériségre, s a hűbériségről a tőkés rendre való áttérés idején a magántulajdon egyik formájának helyébe a magántulajdon egy másik formája lépett, az egyik kizsákmányoló osztály hatalmát egy másik kizsákmányoló osztály hatalma váltotta fel. Mivel minden kizsákmányoló társadalmi alakulat alapja azonos típusú, tudniillik a termelőeszközök magántulajdona volt, az új gazdasági alakulat fokozatosan érlelődött meg a régi termelési mód méhében. Így azután a polgári forradalom rendszerint akkor kezdődött, amikor már megvoltak a tőkés alakulat többé-kevésbé kész formái, amelyek még a hűbériség méhében keletkeztek és érlelődtek meg. A polgári forradalom fő feladata tehát az volt, hogy a burzsoázia megragadja a hatalmat, s hogy ezt a hatalmat összhangba hozza a meglevő tőkés gazdasággal. A polgári forradalom a hatalom megragadásával rendszerint véget ért.

… A proletárforradalom azt a célt tűzi maga elé, hogy a termelőeszközök magántulajdonát társadalmi tulajdonnal váltsa fel, és megszüntessen mindennemű kizsákmányolást. A proletárforradalom nem találja maga előtt a szocialista gazdaságnak akár csak valamelyest is kész formáit. A termelőeszközök társadalmi tulajdonán alapuló szocialista rend nem fejlődhet ki a magántulajdonon alapuló polgári társadalom méhében. A proletárforradalom feladata az, hogy a proletariátus hatalmának megteremtésével felépítse az új, szocialista gazdaságot.

… A kapitalizmus és a szocializmus közötti átmeneti időszak a proletárhatalom megteremtésével kezdődik, s a szocializmusnak, a kommunista társadalom első szakaszának felépítésével ér véget. Az átmeneti időszak folyamán a proletárforradalmat végrehajtó országban felszámolják a régi, kapitalista alapot, s új, szocialista alapot hoznak létre, biztosítják a termelőerőknek a szocializmus győzelméhez szükséges fejlődését. Az átmeneti időszakban a proletariátusnak olyan erővé kell kovácsolódnia, amely képes arra, hogy igazgassa az országot, felépítse a szocialista társadalmat, s a kispolgári tömegeket átnevelje a szocializmus szellemében.

… A szocialista termelési viszonyok megvalósulásával nagy lehetőségek tárultak fel az ország szocialista iparosítása előtt. A szocialista iparosítás, azzal, hogy korszerű technikai alapra helyezte a mezőgazdaságot, egyszersmind megteremtette a parasztgazdaságok szocialista társadalmasításának anyagi alapját. Az ország iparosításának és a mezőgazdaság kollektivizálásának objektív szükségszerűsége a termelési viszonyok és a termelőerők jellege közötti kötelező összhang törvényéből és a szocializmus gazdasági alaptörvényéből következik. Ezek a törvények parancsolóan írják elő a szocialista termelési viszonyok megvalósítását az egész népgazdaságban — nemcsak az iparban, hanem a mezőgazdaságban is. Csak ezzel a feltétellel válik teljes mértékben lehetővé a termelőerők igazán nagyarányú fejlődése. Az ország

szocialista iparosítása és a mezőgazdaság kollektivizálása biztosítja a szocializmus győzelmét az egész népgazdaságban, biztosítja a termelésnek és a nép jólétének állandó növekedését.

… A szocialista iparosítás lényege. A szocializmust csak a nagyüzemi gépi termelés alapján lehet felépíteni. A városokban és a falvakban egyaránt csak a nagyüzemi gépi termelés biztosíthatja a munka termelékenységének azt a gyors emelkedését, amely az új társadalmi rend győzelméhez szükséges.

… A szocializmus felépítéséhez olyan iparosítás szükséges, amely biztosítja az ipar szocialista formáinak egyre növekvő túlsúlyát a kisárutermelő és kapitalista formákkal szemben. A szocialista iparosítás megteremti a gazdaság szocialista formáinak fejlesztéséhez és a kapitalista elemek maradéktalan felszámolásához szükséges anyagi alapot, s ugyanakkor biztosítja a szocialista gazdasági formák technikai fölényét, ami elengedhetetlen a kapitalista szektor teljes legyőzéséhez és felszámolásához."

Wikipédia: „A **jogállam** olyan állam, ahol a közhatalmat a nyilvános és írott jogszabályok tartalmának megfelelően, és a jogszabályokban meghatározott eljárások keretében, arra feljogosított szervezetek és személyek gyakorolják. A jogállamiság a legáltalánosabb értelemben a közhatalom jognak való alávetettségét jelenti. Önálló és független hatalmi ágak; Senkinek nincs abszolút hatalma; Az önkényes döntésekkel szemben a jogszabályokkal összhangban álló döntések születnek.; A bíróságok előtt és a törvények előtt minden ember egyenlő.; Az alkotmány az emberi jogokból származtatható, és ezek kikényszerítése a bíróságok feladata.; A hatalommal felruházott emberek sem állnak a jog felett."

*****

(idézet: Georgi Dimitrov - Egységfront népfront szocializmus)

Beszéd az Általános Munkás Szakszervezeti Szövetség II. kongresszusán *[1948. március 2.]*

… Szemléletesen mutatják, hogy a munkásosztály osztályszerkezetében komoly belső változások mentek és mennek végbe. Ez a mélyreható folyamat zajlik most hazánkban, és a jövőben még tovább erősödik.

A munkásosztály nálunk már nem a szó régi értelmében vett proletariátus, amelyet a kapitalizmus kizsákmányolt és elnyomott.

„Régi szokásból - mondja Sztálin - a munkásosztályt gyakran proletariátusnak nevezik. De mi az a proletariátus? A proletariátus olyan osztály, amely meg van fosztva a munka- és termelési eszközöktől a gazdaságnak abban a rendszerében, amelyben a munka- és termelési eszközök a kapitalisták birtokában vannak, s ahol a kapitalisták osztálya kizsákmányolja a proletariátust. A proletariátus olyan osztály, amelyet a kapitalisták kizsákmányolnak. Nálunk azonban, mint ismeretes, a kapitalisták osztályát már felszámoltuk, a munka- és termelési eszközöket elvették a kapitalistáktól és átadták az államnak, amelynek vezető ereje a munkásosztály. Tehát nincs többé kapitalista osztály, amely a munkásosztályt kizsákmányolhatná. Tehát munkásosztályunk nemcsak nincs megfosztva a munka- és termelési eszközöktől, hanem ellenkezőleg: rendelkezik velük, az egész néppel együtt... Lehet-e munkásosztályunkat ezek után proletáriátusnak nevezni? Világos, hogy nem lehet."* - *Sztálin*: A Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetségének alkotmánytervezetéről. Szikra 1949. 10-11. old.*

… Nálunk a munkásosztály már megszabadult a tőkés kizsákmányolástól, mivel az alapvető termelési eszközök az ő kezébe kerültek, a nép, népi államunk kezébe.

… *A munkásosztály nélkül, annak új helye és feladatai nélkül nincs és nem is lehet népi demokrácia*.

Maglód, 2021.01.19. Salánki László

A fasizmus kezdete a modern korban
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!

A fasizmus eredete az ókorba, a római birodalomig nyúlik vissza. A modern korban, az imperializmusban ennek a jelenségnek már teljesen mások a megjelenési formái, mert más a termelőerők, a társadalom fejlettsége. A fasizmus jelensége manapság többféle formában létezik.

… A burzsoázia, amely már nem tud a parlamentarizmus és a burzsoá demokrácia régi módszereivel uralkodni, több országban — Olaszországban, Németországban, Japánban és másutt — fasiszta rendszert léptetett életbe. A fasizmus a finánctőke legreakciósabb és legagresszívebb csoportjainak nyílt, terrorista diktatúrája. A fasizmus célja az, hogy az országon belül szétzúzza a munkásosztály szervezeteit és elnyomjon minden haladó erőt, külső viszonylatban pedig hódítóháborút készítsen elő és robbantson ki a világuralomért. A fasizmus ezeket a célokat a terror és a szociális demagógia módszereivel igyekszik elérni. - **Politikai gazdaságtan**

… Az 1929—1933. és az 1937—1938. évi gazdasági világválság tehát erősen kiélezte mind a tőkés országokon belüli, mind a tőkés országok közötti ellentéteket. Az imperialista államok ezekből az ellentétekből a világ ismételt újrafelosztására irányuló háború előkészítésében keresték a kivezető utat. - **Politikai gazdaságtan**

A fasizmus lényegében az imperializmussá fejlődött folyamatosan válságból-válságba jutó kapitalizmus gazdasági modelljében a kizsákmányolás világméretű akadályainak következetes megszüntetésére törekszik. Az imperializmus ehhez a nemzeti és világméretekben a proletárok feletti totális politikai-gazdasági hatalmával, szükség esetén a demokrácia korlátozásával vagy megszüntetésével, a diktatúra, a terror és az önkényuralom szükségnek megfelelő mértékű felhasználásával harcol. Az imperializmussá fejlődött kapitalizmus a fasizmussal harcol a fő ellensége, a szocialista demokrácia, a szocializmus ellen.

… A második világháborút, amelyet a nemzetközi imperialista reakció erői készítettek elő, a fasiszta államok — Németország, Japán és Olaszország — tömbje robbantotta ki. Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország kormánykörei, abban a törekvésükben, hogy a német fasizmus és a japán imperializmus agresszióját a Szovjetunió ellen irányítsák, mindent elnéztek az agresszoroknak, és minden lehető módon a háború kirobbantására ösztökélték őket. Ez a háború Németország és rabló szövetségesei részéről hódító, rablóháború volt. Ugyanakkor a Szovjetunió és a fasiszta támadás áldozatává lett népek részéről igazságos, felszabadító háború volt. - **Politikai gazdaságtan**

… A német fasizmus kihasználta a német vulgáris politikai gazdaságtan legreakciósabb elemeit, annak szélsőséges sovinizmusát, a burzsoá állam előtti meghunyászkodását, továbbá azt, hogy ez a gazdaságtan idegen területek meghódítását és a Németországon belüli „osztálybékét" hirdette. A német fasiszták — a szocializmus és az egész haladó emberiség legádázabb ellenségei — antikapitalista demagógiához folyamodtak, és képmutatóan nemzeti szocialistáknak nevezték magukat. Az olasz és a német fasiszták a „korporatív állam" reakciós elméletét hirdették, amely azt állította, hogy a fasiszta országokban megszüntették a kapitalizmust, megszűntek az osztályok és az osztályellentétek. A hitleri Németország rabló területhódításait a fasiszta közgazdászok az úgynevezett „fajelmélet" és az „élettér-elmélet" segítségével próbálták igazolni. Ezek az „elméletek" azt hangoztatják, hogy a német nemzet „felsőbbrendű faj", a többi nemzet pedig „alacsonyabbrendű", s az „uralkodó fajnak" joga van erőszakkal elfoglalni más, „alacsonyabbrendű" népek földjét és kiterjeszteni uralmát az egész világra. A történelmi tapasztalatok meggyőzően bizonyították a hitleristák eszelős világuralmi terveinek ostobaságát és megvalósíthatatlanságát. - **Politikai gazdaságtan**

A modern korban a fasizmus a kapitalizmus érdekében működő totális terrorista önkényuralmi rendszert valósította meg a „rend", a kapitalista rend védelmében. Alapvetően a Mussolini és a következetesebb Hitler által fémjelzett klasszikus fasizmust jelenti, amely harcol a szocializmus, az internacionalizmus, a demokrácia minden formálya ellen, ha lehetősége van, világuralomra tör, a „rendet" a kapitalista rendet teremti meg a válságban, a káoszban. A modern, a polgári demokráciában létező mosolygó fasizmus szintén a tőkések uralma érdekében a proletárok és más nemzetek, fajok legyőzésére, ha szükségesnek tartja, akár a megsemmisítésére is törekszik. - Lásd: az USA és szövetségeseinek vietnámi, koreai, stb. népirtását, ami kb.: 10-20 millió áldozata volt. De a fasizmus alapvető célja a kizsákmányolás fokozása, harc a szocializmus, az emberiség demokráciája ellen, a leggazdagabb tőkések, a világméretű monopóliumok érdekében.

… A burzsoá közgazdászok az imperialista hatalmaknak idegen területek meghódítására, más népek leigázására és kirablására irányuló rabló politikáját olyan tudományellenes koholmányokkal igyekeznek igazolni, hogy a különböző fajok és nemzetek „nem egyenértékűek", s a „felsőbbrendű fajoknak" és nemzeteknek az „alacsonyabbrendűekkel" szemben civilizáló küldetésük van stb. - **Politikai gazdaságtan**

… Különösen nagy buzgalmat fejtenek ki ezen a téren a reakciós amerikai közgazdászok, akik a német fasiszták nyomdokain haladva azt az embergyűlölő eszmét hirdetik, hogy az angol nyelven beszélő nemzetek valamennyi többi népnél „felsőbbrendűek", és minden lehető módon igazolni igyekeznek az Egyesült Államok eszelős világuralmi terveit. - **Politikai gazdaságtan**

… A második világháború azzal végződött, hogy a hitlerellenes koalícióban részt vevő országok fegyveres erői teljesen szétzúzták a fasiszta államokat. Ebben döntő szerepe volt a Szovjetuniónak, amely megmentette a fasiszta leigázóktól Európa népeinek civilizációját, szabadságát, függetlenségét és magát az európai népek létét. A Szovjetunió Nagy Honvédő Háborúja megmutatta a világ első szocialista államának erejét és hatalmát, a szocialista társadalmi és államrend óriási előnyeit. - **Politikai gazdaságtan**

Idézetek

„Az olasz ***fascio*** szó latin eredete: ***fasces*.** Jelképe csomóba kötött rudak középen kalapács. Jelentése: egyesült néptömeg, amely együttes akarattal engedelmeskedik az állam tekintélyének, amely a törvény és a nemzeti élet rendfenntartásának a legfelsőbb forrása." - **ATV.hu**

A marxista filozófia alapjai: „… A **fasizmus**, eltérően a polgári demokráciától, az imperialista burzsoázia diktatúrájának nyílt, terrorista formája. A fasizmus létrejötte elválaszthatatlanul összefügg a kapitalizmus általános válságának korával; kísérlet arra, hogy a terror és erőszak módszereivel alátámassza a kapitalizmus megingott pilléreit. Nem véletlen, hogy a burzsoázia elsősorban azokban az országokban vezette be a fasiszta rendszert, amelyekben a kapitalizmus pillérei kiváltképpen ingatagok voltak, vagy amelyekben a burzsoázia különösen tevékenyen vett részt az új világháború előkészítésében (Olaszországban, Németországban és Japánban). … a kapitalista országokban a reakció és a fasizmus nyomásának fenyegető jelei mutatkoznak. Bár a fasizmus régi formáiban kompromittálta magát a népek előtt, nincs kizárva az a veszély, hogy új formákban feléled. … A monopoltőke szükségszerű terméke a fasizmus ideológiája, a legszélsőségesebb sovinizmus és fajgyűlölet ideológiája, amelynek az a célja, hogy nacionalista konfliktusokat szítson, egész nemzetiségeket és népeket üldözzön, elködösítse a munkásosztály osztályöntudatát, és elvonja a munkásosztályt és szövetségeseit az imperializmus elleni harctól. "

Marxista fogalomlexikon – „**Fasizmus:** az imperializmus viszonyai között, a kizsákmányoló osztályok legreakciósabb részének legsovinisztább, legagresszívebb nyílt terrorista diktatúrája, amely vad, erőszakos terjeszkedés, más népek leigázása, a faji gyűlölet szítása, szélsőséges kommunistaellenesség és antidemokratizmus jellemez. Szociális demagógiájával igyekszik tömegbefolyásra szert tenni. A kapitalizmus általános válságának talaján nagy társadalmi megrázkódtatások idején jött létre, amikor az uralkodó osztályok a régi módon, a polgári demokrácia eszközeivel nem tudnak kormányozni, a munkásosztály pedig nem elég erős a hatalom megragadásához, a társadalmi-politikai erők polarizálása kritikus szakaszba lépett, a jobboldali erők a szélsőséges reakció (fasizmus) oldalán tömörülnek, a munkásmozgalom és az antifasiszta demokratikus tábor viszont nem egységes, de potenciálisan fenyegető erő a reakcióval szemben. A fasizmus Olaszországban 1922-ben, Németországban pedig 1933-ban jutott hatalomra. Fasiszta diktatúra jött létre a két világháború között Magyarországon, Bulgáriában, Spanyolországban és néhány más államban. Ahol hatalomra jutott, megsemmisítette a demokratikus szabadságjogokat, militarizálta az államapparátust és agresszív politikát folytatott. A fasiszta hatalmak vereséget szenvedtek a második világháborúban. Némely ország azonban (pl.: Chile) még fennáll vagy újabban létrejött a fasiszta diktatúra és egyes tőkés országokban erősödnek a fasizálódásra irányuló törekvések. … Az imperializmus erkölcse legkövetkezetesebben és legreakciósabban a fasizmusban fejeződik ki."

Politikai kisszótár– „**demagógia** [gör.]: a tömegek tudatos becsapása, félrevezetése hazug frázisokkal, csalárd ígéretekkel, teljesíthetetlen követelések felvetésével, hízelgéssel, a tények elferdítésével. A burzsoá pártok és politikusok egyik fő módszere. Különösen jellemző a fasizmusra."

Népi demokrácia és forradalomelmélet „… Az osztályharc feltételeiben bekövetkezett változások kétségkívül az első világháború után kialakult viszonyokban gyökereznek. De a változások nem egy csapásra következtek be, hanem fokozatosan bontakoztak ki. A fasizmus kezdettől fogva számottevő szerepet játszott az osztályharcban. Egyes országokban a forradalmi munkásmozgalom elleni támadás fő eszköze

volt, más országokban viszont változatlanul a polgári demokrácia s ezen belül a szociáldemokrácia játszott döntő szerepet a burzsoá rend védelmében, a proletárforradalom elleni harcban. Az első világháború végén Európa-szerte kibontakozó forradalmi hullám idején a jobboldali szociáldemokrata vezérek a „tiszta demokrácia" jelszavával léptek fel a proletárdemokrácia, a proletárdiktatúra eszméje ellen. Ekkor a proletár forradalmi mozgalom megerősödésének és sikerének alapvető feltétele a polgári demokrácia elleni harc, a reformizmus szétzúzása, a centristák elszigetelése volt. Az alakuló, fiatal kommunista pártok elsősorban ezzel a kérdéskomplexummal kerültek szembe; a polgári demokráciától, a jobboldali opportunizmustól, a reformizmustól való elhatárolódás létrejöttüknek és megszilárdulásuknak ugyancsak döntő feltétele volt."

A Berchtesgadeni sasfészektől a berlini bunkerig: … „Mi sohasem fogunk tudni nagypolitikát űzni — mondja Hitler — szilárd, acélos, hatalmi mag nélkül, amelyet a nyolcvan- vagy százmilliós, zárt településben élő németségnek kell alkotnia. Az első feladat tehát Nagy-Németország megteremtése. Ez magában foglalja természetesen Ausztriát, Csehszlovákiát és Lengyelország egy részét. … Nagy-Németország körül kialakítjuk a kis- és középvazallus államok rendszerét, amelybe beletartoznak a balti államok, Lengyelország, Finnország, Magyarország, Jugoszlávia, Románia, Ukrajna és számos dél-oroszországi és kaukázusi állam. Ez lesz a föderatív Német Birodalom. [az Európai Unióban megvalósult Hitler álma]

… Ezeket a területeket német parasztokkal kell benépesíteni, a szlávokat részben ki kell pusztítani, részben ki kell telepíteni Ázsiába, a többieket meg kell fosztani a földtől és az uralkodó német faj zselléreivé tenni.

… Keleten a Kaukázusig vagy Iránig kell kiterjesztenünk uralmunkat, Nyugaton Flandriára és Hollandiára van szükségünk, de nem mondhatunk le Svédországról sem. Németország vagy uralkodni fog Európa felett vagy számos kis államra esik szét" — fejezi be fejtegetését a Führer.

… *1937. november 5-én* Hitler bizalmas, szűkkörű megbeszélést hív össze. … A Führer abból indul ki — mint azt a Mein Kampfban tíz évvel azelőtt már rögzítette —, hogy Németország jövője a szárazföldi „*Lebensraum*" (élettér) megszervezésén nyugszik, és hogy ezt a problémát, az élettér megvalósításának kérdését *csak erőszakkal lehet megoldani*.

Winston Churchill - Politikai életrajz: „… „Ha kitör a háború Oroszországgal - írja Emrys Hughes -, az angol expedíciós hadtest Finnországban bizonyára odaveszett volna, s Anglia alighanem még súlyosabb katasztrófába sodródott volna, mint annak idején a Dardanellákon". Taylor is a Dardanellákra emlékeztet ezzel kapcsolatban: „A finnországi hadjárat egy újabb és még súlyosabb Gallipoli lett volna." „A tervezett finnországi expedíció motívumai - írja az angol történész - józan ésszel fel sem foghatók. Angliát és Franciaországot háborúba keverni Szovjet-Oroszországgal, amikor már hadban álltak Németországgal, merő őrültség. Ennek egyetlen elképzelhető, de annál galádabb indítéka az lehetett, hogy a háborút antibolsevista vágányokra akarták vinni, hogy így a Németország elleni háború véget érhessen és feledésbe merülhessen ... Ma nincs rá más elfogadható magyarázat, mint az, hogy az angol és a francia kormány abban az időben elvesztette józan eszét"

… A „Labour Monthly" című haladó angol folyóirat 1940 februárjában azt írta, hogy „az angol és a francia imperializmus legsovinisztább, legagresszívabb, legreakciósabb erői, amelyek minden eszközzel arra törekedtek, hogy kiszélesítsék a háborút és hogy a Nyugaton kialakult zsákutcából a Kelet elleni hadi tevékenység megnyitásával jussanak ki, ebben a kérdésben összefogtak a hajdani müncheni politikusokkal, akik tévedésből és akaratuk ellenére keveredtek bele ebbe a háborúba, hiszen szovjetellenes háborút szerettek volna szervezni, s akik csak örültek annak a most kínálkozó lehetőségnek, hogy ezt a háborút szovjetellenes háborúvá változtassák, és ezen az alapon egy világméretű forradalomellenes frontot alakítsanak ki angol vezetés alatt". Ez eléggé meggyőző magyarázatnak látszik mind a „merőben őrült" tervekre, mind pedig Churchill első pillantásra érthetetlennek tűnő viselkedésére, a háború átirányításának híveihez való csatlakozására. Éppen Churchill volt a legtipikusabb képviselője az angol imperializmus ama „legsovinisztább, legagresszívabb, legreakciósabb erőinek", amelyekről a „Labour Monthly" írt.

… Az angol nép legjobb képviselői Churchilltől eltérően tisztán látták annak a politikának a kalandorságát, amelyet az angol kormány a szovjet-finn háború időszakában folytatott. Nagy-Britannia Kommunista Pártja elítélte a szovjetellenes imperialista blokk létrehozására tett kísérleteket.

… Churchill fultoni (1946.03.05) beszédének értelme a következőkben foglalható össze: a Szovjetunió a legfőbb veszély valamennyi nép biztonságára és szabadságára nézve, s ezért az emberiségnek angol-amerikai vezetés alatt össze kell fognia, és erőszakkal el kell hárítania ezt a veszélyt. … A Szovjetunióban Sztálin adta meg a választ Churchillnek. … Sztálin rámutatott arra, hogy Churchill fultoni beszédével feltűnően emlékeztet Hitlerre: „Hitler úgy látott hozzá a háború kirobbantásához, hogy proklamálta a fajelméletet, kijelentette, hogy csak a németül beszélő emberek alkotnak teljes értékű nemzetet. … Churchill úr ugyancsak egy fajelmélettel akarja kirobbantani a háborút, amikor azt bizonygatja, hogy csak az angolul beszélő nemzetek teljes értékű nemzetek, és csak ezek a nemzetek hivatottak arra, hogy az egész világ sorsát eldöntsék. Az angol fajelmélet ahhoz a következtetéshez vezeti Churchillt és barátait, hogy az angolul beszélő nemzeteknek, mint egyedül teljes értékűeknek, uralkodniuk kell a világ többi nemzetei fölött, Churchill úr és angliai meg amerikai barátai voltaképpen mintegy ultimátumot nyújtanak át a nem angolul beszélő nemzeteknek: ismerjétek el a mi uralmunkat önkéntesen, és akkor minden rendben lesz - ellenkező esetben elkerülhetetlen a háború … Churchill beszéde más tekintetben is összecsengett a német nácik megnyilatkozásaival. A „vasfüggöny" kifejezést használta, amelyet aztán unos-untalan a legkülönbözőbb változatokban alkalmaztak a Szovjetunió és a többi szocialista ország ellenségei. „Általában azt hiszik - írta ezzel kapcsolatban Palme Dutt -, hogy a »vasfüggöny« kifejezés Winston Churchill lángelméjében fogant, ő használta először fultoni beszédében. Holott ebben az értelemben ... első ízben Joseph Goebbels alkalmazta a »Das Reich« című lap 1945. február 25-i számának vezércikkében ... Azóta szakadatlanul használják mindenfelé, anélkül, hogy tudnának náci eredetéről. Ha minden nyugati újságíró és politikus szerzői jogdíjat volna köteles fizetni a »vasfüggöny« szó használatáért az eredeti szerzőnek, ma Goebbels szelleme volna a leggazdagabb árny Hadész birodalmában" . … A hidegháborút csakugyan Churchill hirdette meg, de nem 1946 márciusában, hanem 1942 októberében, amikor összeállított egy dokumentumot, amelyben arra szólította fel a polgári világot, hogy fogjon össze az „orosz barbárság" ellen. … A hidegháború kezdetét valójában arra az időpontra tehetjük, amikor a Nyugat ráébredt, hogy kudarcba fúlt a számítása: a náci hadigépezet nem fogja megsemmisíteni a Szovjetuniót. S ez 1942 nyarán történt"

… Churchill hamarosan … 1946 őszén Svájcban … készült egy újabb beszédére, amelynek a fultonihoz hasonló visszhangot kellett volna keltenie. Ezt a beszédét Churchill 1946. szeptember 19-én tartotta a zürichi egyetemen. … Ezúttal egy úgynevezett egyesült Európának a létrehozását javasolta, azzal a céllal, hogy ez fellépjen a Szovjetunió ellen … Az egyesült Európa vezető erejévé, Churchill elképzelése szerint, Németországnak kellett volna válnia. Minthogy a népek emlékezetében még mindig elevenen éltek azoknak az időknek a borzalmai, amikor a nácik Hitler vezetése alatt próbáltak egy egyesült Európát létrehozni, Churchill arra szólította fel a népeket, hogy a jövő érdekében borítsanak fátylat a nácizmus gaztetteire. … részesítsék amnesztiában azokat, akik a második világháború borzalmaiért felelősek, és fogjanak össze Németországgal a Szovjetunió ellen, amely annyi áldozatot hozott azért, hogy biztosítsa a győzelmet a fasizmus fölött.

Vitathatatlan tény, hogy Churchill szimpátiával viseltetett az olasz fasizmus iránt. Hivatalos nyilatkozatokban ezt több ízben maga is leszögezte. Nem kétséges az sem, hogy Churchillnek imponált a német fasizmus mint a magában Németországban és annak határain túl kibontakozó forradalmi mozgalom elleni harc fegyvere. Churchill bámulta azokat az eredményeket, amelyeket Hitler Németországon belül elért, és csupán azt kívánta, hogy Anglia, ha olyan vereség érné, amilyen Németországot 1918-ban érte, találjon magának hasonló vezetőt, mint Hitler. Mindez bizonyság arra, hogy a fasizmussal mint olyannal Churchill meg is békült volna. Erre enged következtetni az is, hogy a Németország ellen vívott háború utolsó hónapjaiban megkísérelte megóvni a fasizmus maradványait Németországban.

… S ha Churchill mégis erélyes harcot vívott a náci Németország és a fasiszta Olaszország ellen, ezt nem azért tette, mert ezekben az országokban fasiszta rendszer volt, hanem azért, mert Németország és Olaszország keresztezte Anglia imperialista érdekeit. Churchill számára ez nem annyira a fasizmus elleni harc volt, mint inkább harc Anglia politikai és gazdasági ellenfelei ellen. A háború éveiben a konkrét helyzet úgy alakult, hogy az imperialista Németország és Olaszország elleni háború egyúttal a német nácizmus és az olasz fasizmus elleni háború is volt. Ha a német nácizmus és az olasz fasizmus nem sodorja veszélybe az imperialista Angliát, Churchill sohasem szállt volna harcba velük. Hiszen nem szállt harcba a spanyol fasizmussal sem - sem Franco hatalomra jutása idején, sem a második világháború időszakában. Sőt jelentős mértékben Winston Churchill erőfeszítéseinek köszönhető, hogy a háború végeztével a spanyolországi fasiszta rezsim fennmaradhatott.

… Úgy adódott, hogy az a háború, amelyet Anglia a hitleristaellenes koalíció keretében Németország és Olaszország ellen folytatott, összeolvadt a népeknek és elsősorban a Szovjetuniónak a fasizmus ellen vívott háborújával. Így tett szert Churchill a fasizmus elleni harcosnak kijáró dicsőségre, holott tulajdonképpen nem volt az. A konzervatívoknak igen előnyös volt, hogy a fasizmus elleni harcosnak a tógájában állítsák az angol nép elé, s ezért fel is fújták vezérük ilyen irányú érdemeit.

Wikipédia.hu: „**fasizmus** a radikális, tekintélyuralmi nacionalizmusnak a 20. század első felében Európa egy sor országában megjelent formája. Nevét az olasz változatáról, a legkorábban kialakult olasz fasizmusról kapta. A fasiszták az adott nemzet totalitárius állammá történő egységesítésére törekedtek a nemzeti közösség tömegeinek mozgósítása révén, az élcsapat szerepét betöltő pártra támaszkodva. A fasizmus ellenséges a liberális demokráciával, a szocializmussal, a kommunizmussal szemben. A fasiszta mozgalmak közös vonásai az állam fontosságának messzemenő hangsúlyozása, az erős vezető iránti rajongás, a nacionalizmus legszélsőségesebb formái, a saját etnikum felsőbbrendűségébe vetett hit, valamint a katonai szellem eluralkodása a társadalomban. A fasizmus a politikai erőszak, a háború és a gyarmatosítás eszközeivel keresi a nemzeti megújulást és álláspontja szerint a felsőbbrendű népeknek, „fajoknak” életteret kell szerezniük a gyengébbekkel és alsóbbrendűekkel szemben.

A fasizmus ideológiája következetesen hangoztatja az állam elsődlegességének elvét. Benito Mussolini és Adolf Hitler egyaránt maguk személyesítették meg az államot és ennek alapján megkérdőjelezhetetlen hatalmat igényeltek és gyakoroltak. A fasizmus bizonyos elméleteket és terminológiát a szocializmustól kölcsönzött, de azzal ellentétben az emberi társadalmon belüli fő ellentéteket nem az osztályok között találta meg, hanem a nemzetek és az emberi „fajok” között. A gazdasági életben a vegyes gazdaság mellett szállt síkra, amelyben jelentős állami tulajdon és állami beavatkozás mellett nagy teret kapott a nemzeti tőke, beleértve a nagytőkét is. A nemzetgazdaságban az önellátásra és a függetlenségre helyezték a hangsúlyt, ehhez igénybe vették a protekcionizmus eszközeit is. A fasizmus fő ellenségének a szocializmust és a kommunizmust tekintette, de időnként kritikus volt a kapitalizmussal szemben is, egyfajta „harmadik utat” javasolva a kapitalizmus és a marxista szocializmus között. A fasiszta mozgalmak a nacionalizmus harcias, szélsőséges, soviniszta, idegengyűlölő formáját képviselték. A tipikus fasiszta állam militarista jellegű volt, a katonai fegyelem elemeit kiterjesztette a társadalmi élet minden területére, és nagy hangsúlyt fektetett az egyenruhákra, díszszemlékre, valamint a monumentális építészetre.

Az első fasiszta jellegű mozgalmak Olaszországban jelentek meg az első világháború idején, kombinálva a baloldali és jobboldali mozgalmi jegyeket, szembeszállva a szocializmussal, a kommunizmussal, a liberális demokráciával és számos esetben a hagyományos jobboldali polgári konzervativizmussal is. Bár a fasizmust hagyományosan a bal-jobb politikai paletta szélső jobboldalára helyezik, maguk a fasiszták és a kutatók egy része nem tartja megfelelőnek ezt a besorolást. A második világháború alatt és után a fasizmus már egyértelműen pejoratív értelmet kapott, ezért gyakorlatilag nem maradt olyan politikai párt, amely nyíltan fasisztának nevezné magát. A fasizmussal ideológiai rokonságot mutató szélsőjobboldali pártokat politikai ellenfeleik időnként neofasisztának nevezik.”

Maglód, 2021.01.20. Salánki László

Imperializmus és fasizmus
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!

… **A gyarmatok szerepe az imperializmus korszakában**. Gyarmati hódítások és olyan törekvések, hogy a gyengébb országok és népek leigázása útján nagy birodalmakat alapítsanak, az imperializmus korszaka, sőt a kapitalizmus keletkezése előtt is voltak. De, mint Lenin megállapította, az imperializmus korszakában a gyarmatok szerepe és jelentősége nemcsak a kapitalizmus előtti korhoz, hanem a monopólium előtti kapitalizmus korához képest is lényegesen megváltozik. A gyarmatpolitika „régi” módszereihez a monopoltőkéseknek a nyersanyagforrásokért, a tőkekivitelért, a befolyási övezetekért, a gazdasági és a stratégiai jelentőségű területekért folytatott harca járul. - **Politikai gazdaságtan**

A kapitalizmus imperializmus korában éli fénykorát, de már erkölcsileg hanyatló, rothadó és súlyos válságokkal terhelt társadalmi forma, amit a kapitalizmus a fasizmus különböző formáival védelmez. Az ókortól és a középkortól eltérően ez már lehetőség a világméretű a rablásra, a rablás jogára. A „felsőbbrendű” leggazdagabb kapitalisták világuralmi küzdelme az elsőségért, a világ területi felosztásáért, a világméretű rablásért. A fasizmus a kapitalizmus imperializmussá fejlődött világában a leggazdagabb kapitalisták emberiségellenes, embertelen, elmebeteg „felsőbbrendűségének”, az emberbőrbe bújt állatok harca az emberiség demokráciája ellen, rablás, élősködés céljából.

Az imperializmussá fejlődött kapitalizmus, az általános válságának leküzdésére, a szocializmus ellen, és a világuralma védelmében a fasizmussal harcol.

… **Imperializmus** a kapitalizmus fejlődésének legfelső és legutolsó foka, amely a XIX. század végén – a XX. század elején kezdődött. … Az imperializmus korában a burzsoázia mindinkább elveti az egykor általa meghirdetett és kialakított törvényességet, és áttér az elnyomás törvénytelen módszereire. … Fasizmus az imperializmus viszonyai között, a kizsákmányoló osztályok legreakciósabb részének legsovinisztább, legagresszívebb nyílt terrorista diktatúrája, amely vad, erőszakos terjeszkedés, más népek leigázása, a faji gyűlölet szitása, szélsőséges kommunistaellenesség és antidemokratizmus jellemez. Szociális demagógiájával igyekszik tömegbefolyásra szert tenni. … A fasizmus elleni harc a harmincas években megkövetelte, hogy fajra, vallásra és politikai nézetre való tekintet nélkül valamennyi antifasiszta erőt egyesítsenek. … Antifasizmus a fasizmus és a fasiszta veszély ellen irányuló, nemzeti és nemzetközi méretekben szervezkedő tömegmozgalom a két világháború között, amely osztályhelyzetre, pártállásra, világnézetre és vallásra való tekintet nélkül egyesítette a demokratikus erőket és szervezeteket. Legfőbb hajtóereje a munkásosztály és a kommunista pártok voltak. Tetőfokát a második világháború idején az antifasiszta ellenállási mozgalomban érte el. - **Marxista fogalomlexikon**

Az imperializmus az elmeháborodott „felsőbbrendűek”, a kapitalista hívők világméretű harca az élősködés érdekében. Akik annyira „civilizáltak” hogy, az itallal félig telt poharukat eltartott kisujjukkal tarják, de ez a maximum, ami emberszerűvé teszi őket! Amúgy pedig csak élősködő ragadozók! Akik embernek képzelik magukat, sőt felsőbbrendűnek. Ezért a fasizmus szelleme könnyen behatol beteg, embertelen kapitalista erkölcsű, hamis világnézetű elméjükbe. A fasizmus hívei Janus arccal mosolyognak, de patás ördögök, a kezükben a keresztel vagy a horogkereszttel.

A kapitalizmus eddigi legfejlettebb fokán az imperializmusban, a termelőtőke és banktőke világméretű monopóliumokban egyesülve harcol egymás ellen a proletárok, a gyengébb népek kirablásának jogáért a fasizmus különböző formáiban, az ehhez szükséges módszerrel. Hol a terrorral, az önkényuralommal vagy „csak” a polgári demokrácia keretében a kapitalista érdekeltségű jogállamiság és a hatalmi ágak szétválasztásával, reformokkal, demagógiával, hamis világnézettel, a vallással.

Azonban a kapitalizmusban a proletárok érdekeit képviselők nincsenek a hatalomban, sem a polgári demokráciában, sem a nyílt kapitalista diktatúrában ezért a kapitalizmus minden változata kapitalista diktatúra a proletár dolgozó osztályok számára. Diktatúra azokkal szemben, akik az értékeket létrehozzák, a proletár dolgozókkal szemben, az élősködő kapitalisták érdekében!

Az imperialista kapitalista nagyhatalmak a kapitalizmus egyenlőtlen fejlődése miatt nem egyidőben fejlődtek ki, és a kapitalista modellben egymás ellen kénytelenek harcolni a világuralomért a fasizmus különböző változataiban, de a legnagyobb közös ellenségük a dolgozó nép demokráciája, a szocializmus.

… A történelem a tőkés iparosítás különböző útjait ismeri. A tőkés iparosítás első útja — gyarmatok szerzése, és a gyarmatok kifosztása. Így fejlődött **Anglia** ipara. Anglia gyarmatokat szerzett a világ minden részén, majd két évszázad folyamán óriási hasznot préselt ki a gyarmatokból, s ezt saját iparába fektette.

… A második út — a háborúk, és a győztes országok által a legyőzött országoktól szedett hadisarc útja. Így például **Németország**, miután a francia-porosz háborúban leverte Franciaországot, 5 milliárd frank hadisarc fizetésére kényszerítette, s ezt az összeget saját iparának fejlesztésére fordította.

… A harmadik út — a leigázó koncessziók és kölcsönök útja, amelyek az elmaradott országokat gazdasági és politikai függőségbe hozzák a fejlett tőkés országokkal szemben. A **cári Oroszország** például leigázó feltételek mellett egyrészt koncessziókat adott a nyugati hatalmaknak, másrészt pedig kölcsönöket kapott tőlük, s ilyenformán törekedett arra, hogy fokozatosan az iparosodás útjára lépjen. Ennek az volt a következménye, hogy a cári Oroszország félgyarmattá vált. Egyes országok történetében a tőkés iparosítás e különböző útjai gyakran egybefonódtak és kiegészítették egymást. Példa erre az Amerikai Egyesült Államok gazdasági fejlődésének története. Az Egyesült Államok nagyipara külső kölcsönök és hosszúlejáratú hitelek révén, valamint Amerika őslakosságának féktelen kifosztása útján jött létre.

… A kapitalizmus monopolista szakaszában kialakult az imperializmus gyarmati rendszere. Az imperializmus gyarmati rendszerén az imperialista államok által elnyomott és leigázott gyarmatok és függő országok összességét értjük. - **Politikai gazdaságtan**

Az imperializmus a kapitalista gazdasági rendszerben válhatott világméretűvé és a kapitalizmus működési módja miatt rabló, a gyengébb nemzeteket kifosztó jellegűvé, ahol egyetlen törvény uralkodik: **az erősebb joga a rablásra, az élősködésre**! Hasonlóan, mint az állatvilágban! A kapitalizmus csak demagóg módon hazudhatja az emberségességét, mert lételeme az embertelenség! A kapitalizmus csak embertelenséggel képes működni! A kapitalizmus a felszínen csak üzlet, de a mélyben kíméletlen harc folyik, háború az elsőségért a rablásra! A harcban alulmaradtak, a proletárok a munkájukkal, nyomorukkal fizetnek a győzteseknek az élősködőknek a gyengeségükért.

Mivel a kapitalizmus imperializmussá fejlődött ezért a fasizmus klasszikus és mosolygó formája is tükrözi ezt. A német, olasz, japán kapitalizmus a fejlődésben utolérte az angol, francia, stb. változatot, de továbbjutni az imperializmus útján csak a klasszikus fasizmus módszerével tudott, totális embertelen terrorral, önkényuralommal.

Az amerikai kapitalizmus más úton fejlődött és ezért a legtisztább, a legkorszerűbb, a leghatékonyabb mosolygó fasizmus formálya valósult meg a polgári demokrácia keretében, ami sikeres és ezért példa a többi polgári demokráciáknak.

… Az imperialista államok gyarmatok hódításával és kifosztásával igyekeznek leküzdeni saját országuk egyre növekvő belső ellentmondásait. A gyarmatokból kisajtolt magas profit lehetővé teszi a burzsoázia számára, hogy megvesztegesse a szakmunkások felső rétegét, amely így a burzsoázia érdekében a munkásmozgalom megbontására törekszik. Ugyanakkor a gyarmatok kizsákmányolása kiélezi az egész tőkés rendszer ellentmondásait. - **Politikai gazdaságtan**

A cél mindegyik kapitalizmus-fasizmus formában ugyanaz: **a világuralom, jog a rablásra, a proletárok, a fejletlenebb nemzetek kizsákmányolása, felsőbbrendűség, élősködés**. A kapitalizmusban ez nem lehet másként! A kapitalizmus nem működik a proletárok munkája, fogyasztása és kizsákmányolása nélkül. A kapitalizmus célja a tőkések minél nagyobb profitja az élősködésre.

A kapitalizmus a gazdaság intenzív fejlődésével és az embertelenségével együtt is hatalmas eredményeket ért el, de, ha az emberi társadalom nem válik emberségessé, demokratikussá, nem haladja meg a kapitalizmust-fasizmust, akkor elpusztul! Csak a szocialista politikai-gazdasági rendszer képes az emberiség számára a demokráciát megvalósítani!

… A XIX. század folyamán a tőkés termelési mód világszerte gyorsan elterjedt. A múlt század 70-es éveinek elején Anglia, a világ legrégibb burzsoá országa, még több szövetet gyártott, több nyersvasat olvasztott és több szenet bányászott, mint az Egyesült Államok, Németország, Franciaország, Olaszország, Oroszország és Japán együttvéve. Angliáé volt az elsőség a világ ipari termelésében, és osztatlan monopóliumot élvezett a világpiacon. A XIX. század vége felé a helyzet erősen megváltozott. Kialakult a fiatal tőkés országok saját nagyipara. Az ipari termelést tekintve világviszonylatban az Egyesült Államok, Európában pedig Németország került az első helyre. Oroszország, a keresztül-kasul rothadt cári rendszer által támasztott akadályok ellenére, gyorsan haladt előre az ipari fejlődés útján. Anglia a fiatal tőkés országok ipari fejlődése következtében elvesztette ipari elsőségét és a világpiacon élvezett monopolhelyzetét. - **Politikai gazdaságtan**

A mosolygó fasizmus imperialista országai – Anglia, Franciaország, és főleg Amerika, (aki ugyancsak későn érő kapitalizmus, de más úton fejlődött) stb. és csatlósai - a polgári demokrácia keretében és a később fejlődött imperialista kapitalista országok – Németország, Olaszország, Japán, stb. - imperialista ellenfelek voltak, de csak a klasszikus fasizmus segítségével, a totális terrorral, harccal törhettek előre a világuralomért, de még a fennmaradásukért is harcolniuk kellett, mert a fejlődésben elöljáró imperialista hatalmak rablásának áldozatává is válhattak volna.

Magyarország a Horthy fasizmus idején a klasszikus és a mosolygó fasizmus között billeget, de végül is a hitleri fasizmus csatlósává vált. Magyarország ezt örökölte a legújabb ellenforradalommal, de egyelőre még csak, a mosolygó fasizmus a domináló, háttérben a fasiszta előd imádatával.

A fasizmus az imperializmus világméretű harca a kizsákmányolásért.

A klasszikus és a mosolygó fasizmus a kapitalizmus fejlődésének elkerülhetetlen formái. Az imperializmus a kapitalizmusban így két változatban fejlődött és működik, úgymint mosolygó és klasszikus fasizmus formában, egyikből a másikba változhat, szükség szerint, de vegyesen is előfordulhat.

A kapitalizmus keretében fasiszta terror és önkényuralom mellett a tekintélyuralommal, a demokrácia és a jogállamiság is csak formális lehet, még akkor is, ha választások és parlament is van, de mindenfajta valódi demokráciának az érvényesülése totálisan lehetetlenné van téve, és főleg a szocialista demokrácia híveit üldözik.

A kapitalizmus egyenlőtlen fejlődése miatt a nagy gyarmatosítók Anglia, Franciaország, stb. - és ehhez jön még az USA, mint különlegesség, hatalmas érdekszférával -, a legkorábban kifejlődött kapitalista imperialista államok, a polgári demokráciában, a mosolygó fasiszta formába fejlődtek, és nagy gyarmatokkal, érdekszférákkal rabolták és rabolják a világ népeit, gátolták a később érő imperialista hatalmak terjeszkedését, rablását. A harcuk hatalmas népirtással végződött, és a második világháború után a klasszikus fasizmus nemzeteit a mosolygó fasizmus uralma alá kényszerítette, „értékeit” beolvasztotta. Az imperializmus, így már a továbbfejlődött mosolygó fasizmus módszerével, a beolvasztott klasszikus fasiszta államokkal, „értékeikkel” együtt és utódaként létezik, de ugyanaz maradt a célja, világuralom a rablásra.

Idézetek

Politikai gazdaságtan: „… Az imperializmus korszakában befejeződik a függőség, az uralom és alárendeltség viszonyaira épült tőkés világgazdasági rendszer kialakulása. Az imperialista országok a fokozott tőkekivitel, a „befolyási övezetek” kiterjesztése és gyarmati hódítások útján alávetették uralmuknak a gyarmatok és a függő országok népeit. „A kapitalizmus olyan világrendszerré fejlődött, amelyben maroknyi «előrehaladott» ország gyarmati elnyomásban tartja és pénzügyileg fojtogatja a föld lakosságának óriási többségét”.: *Lenin*. Az imperializmus mint a kapitalizmus legfelsőbb foka. Lásd *Lenin* Művei. 22. köt. Szikra 1951. 197. old.* Ilyenformán az egyes országok nemzetgazdasága a világgazdaságnak nevezett összefüggő láncolat egy-egy láncszeme lett. Ezzel együtt a földkerekség lakossága két táborra szakadt: egyfelől a gyarmati és a függő országokat kizsákmányoló és elnyomó imperialista országok kis csoportjára, másfelől a gyarmati meg a függő országok óriási többségére, melyeknek népei harcolnak azért, hogy felszabaduljanak az imperialista elnyomás alól.”

… Az imperializmus fő gazdasági ismertetőjelei a következők: 1. a termelés és a tőke koncentrációja, amely olyan magas fejlődési fokot ért el, hogy létrehozta a gazdasági életben döntő szerepet játszó monopóliumokat; 2. a banktőke egybeolvadása az ipari tőkével, és a „finánctőke” alapján a finánccoligarchia kialakulása; 3. a tőkekivitel, az árukivitellel szemben, különösen nagy jelentőségre tesz szert; 4. kialakulnak a kapitalisták nemzetközi monopolista szövetségei, amelyek felosztják egymás között a világot; 5. befejeződött a föld területi felosztása a legnagyobb imperialista hatalmak között. A világ gazdasági felosztásának befejezése következtében megindul a harc a világ újrafelosztásáért, s ez elkerülhetetlenül imperialista világháborúkra vezet.” - Lenin

… A XX. század elejére befejeződött a világ felosztása. A tőkés országok gyarmati politikája az imperialisták által még el nem foglalt területek teljes meghódítására vezetett. „Szabad" terület már nem maradt. Olyan helyzet alakult ki, hogy minden újabb hódításnál más birtokában levő területet kell elvenni. A világ felosztásának befejezése napirendre tűzte a harcot a világ *újrafelosztásáért*. A harc a már felosztott világ újrafelosztásáért — a monopolkapitalizmus egyik fő jellegzetessége. Ez a harc végső fokon a világuralomért vívott harcban csúcsosodik ki, és elkerülhetetlenül imperialista világháborúkra vezet."

… Az imperializmusra való áttérés arányában egyre élesebb formákat öltöttek a kapitalizmus termelőerői és termelési viszonyaik között fennálló ellentmondások. A termelés alárendelése a kapitalisták profithajhászó rabló céljainak igen sok akadályt gördített a termelőerők fejlődése, a technikai haladás elé. Egyre gyakoribbá váltak a túltermelési gazdasági válságok, fokozódott pusztító erejük, növekedett a munkanélküliek serege. A városi és falusi dolgozó tömegek nyomorának és kisemmizettségének fokozódásával párhuzamosan hallatlanul megnőtt a kizsákmányolok maroknyi csoportjának kezében összpontosult gazdagság. A burzsoázia és a proletariátus közötti kibékíthetetlen osztályellentétek kiéleződése a munkásosztály gazdasági és politikai harcának fokozódására vezetett.

… A tőkekivitel. A szabadverseny uralmán alapuló monopólium előtti kapitalizmust az árukivitel jellemezte. Az imperialista kapitalizmusra, amelyben a monopóliumok uralkodnak, a tőkekivitel vált jellemzővé. … A XX. század küszöbén a leggazdagabb országokban, ahol a tőkefelhalmozás óriási méreteket öltött, hatalmas „tőkefölösleg" keletkezett. … A „fölösleges" tőke a maximális profit hajhászása során külföldre törekszik. Tőkét főleg elmaradott országokba visznek ki, ahol kevés a tőke, alacsony a munkabér, olcsó a nyersanyag, s a föld ára viszonylag nem magas. Az ilyen országokban a monopoltőkének megvan a lehetősége arra, hogy óriási profithoz jusson, és valóban hozzá is jut.

… A burzsoá közgazdászok és politikusok úgy tüntetik fel a tőkekivitelt, mint holmi „segítséget" vagy „jótéteményt", amelyben a fejlett tőkés országok az elmaradott népeket részesítik. A valóságban a tőkekivitel meggyorsítja a tőkés viszonyok fejlődését az elmaradott országokban, s ugyanakkor azzal jár, hogy a külföldi monopóliumok minden vonatkozásban leigázzák és kirabolják ezeket az országokat. A tőkekivitel szorosan összefügg az árukivitel növekedésével. A külföldi monopóliumok az adósországokban megkaparintják a felvevőpiacokat és a nyersanyagforrásokat. Ilyenformán a tőkekivitel egyik alapja az imperialista elnyomás rendszerének, amelyben néhány gazdag uzsorás ország a világ nagy részét kizsákmányolja. A világ két részre oszlott: néhány uzsorás államra és az adós-államok óriási többségére."

A marxista filozófia alapjai: „A különböző feltételektől függően egy és ugyanazon lehetőség különféle formákban valósulhat meg. Így a kapitalizmus fejlődése számos országban a porosz utat vagy az amerikai utat futotta be."

Maglód, 2021.01.30. Salánki László

Az imperializmus és a fasizmus
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!

Az első világháború után a burzsoázia és a proletariátus közötti osztályharc kiéleződésének, a nagyarányú forradalmi fellendülésnek, a kommunista mozgalom előretörésének körülményei között alakult ki egyes országokban. A fasiszta pártok és szervezetek az imperialista burzsoázia legagresszívebb köreinek képviselőiként, a monopoltőke támogatását élvezve, a néptömegekben élő szociális elégedetlenséget, a burzsoá parlamentarizmusból való kiábrándultságot kihasználva, demagóg antikapitalista, sokszor álforradalmi jelszavakat hangoztattak, hogy maguknak tömegbázist szerezzenek. Az államhatalmat megragadva, azt korlátlanul az imperialista körök érdekei szerint gyakorolták. A fasiszta diktatúra felszámolta belpolitikájában az alapvető polgári demokratikus szabadságjogokat, elnyomta a munkásmozgalmat és minden haladó demokratikus irányzatot, agresszív külpolitikájával pedig hódító háborúkat készített elő és robbantott ki. Politikájának megvalósításában ideológiailag a tudományellenes, embertelen fajelméletre és a geopolitikára (élettérelmélet), valamint a sovinizmus és antiszemitizmus uszító propagandájára támaszkodott. Szociális demagógiája főként a deklasszálódott rétegekre és a kispolgárságra gyakorolt hatást. A fasiszta diktatúrában uralomra jutott fasiszta párt vezetői a politikai és katonai hatalom birtokában militarizálták az államapparátust és a társadalom egész életét, és létrehozták az un. „totális" államot, amely teljes mértékben a monopoltőke szolgálatában állt. A nyugati polgári demokráciáknak a fasiszta hatalmak sorozatos agresszióit lehetővé tevő benemavatkozási és megbékéltetési politikája egészen a második világháború kitöréséig azon a törekvésen alapult, hogy a fasiszta agressziót a szocialista Szovjetunió ellen irányítsák. - **Idegen Szavak Marxista Magyarázattal**

A később fejlődött, kevés gyarmattal és érdekszférával rendelkező kapitalista imperialista államok, Németország, Olaszország, Japán, a XX. század első felében, egyfajta kényszerből a klasszikus fasiszta formába fejlődtek, a polgári demokrácia helyett a nyílt terrorral és önkényuralommal harcoltak a válság és a szocializmus ellen. Aminek oka az első világháború imperialista békéje, a kapitalizmus általános válsága, a szocializmus veszélye, réme volt. Így ezekben az országokban a világuralomra törekvés és a szocializmus elleni harc egyetlen lehetséges formája volt, a totális kapitalista diktatúra a terrorral, az imperialista háborúval, a Szovjetunió megsemmisítésére törekvéssel. A klasszikus fasizmus ezért következetes népirtást, embertelenséget, fékeveszett nacionalizmust, fajüldözést, önkényuralmat, diktatúrát, hódító háborút folytatott a polgári demokráciával és a Szovjetunióval, a demokrácia két különböző formájával szemben a világuralomért.

A fasizmus jellemzésében nem a módszer, a felszínen látható megjelenése a leglényegesebb különbség, nem a nacionalizmus, a fajgyűlölet, a fajelmélet, a gyarmatosítás, a világuralomra törekvés, a demagógia, a hamis világnézet, az imperializmus, a világméretűvé fejlődő kizsákmányolás a meghatározó, mert ez nagyon egyforma

a kapitalizmus minden változatában. A klasszikus fasizmus kapitalista urai ezeket az „értékeket” a korábban kifejlődött imperialista hatalmaktól csak átvették és következetesen a tökélyre fejlesztették.

… Imperializmus a kapitalizmus fejlődésének legfelső és legutolsó foka, amely a XIX. század végén – a XX. század elején kezdődött. … Az imperializmus korában a burzsoázia mindinkább elveti az egykor általa meghirdetett és kialakított törvényességet, és áttér az elnyomás törvénytelen módszereire. … Fasizmus az imperializmus viszonyai között, a kizsákmányoló osztályok legreakciósabb részének legsovinisztább, legagresszívebb nyílt terrorista diktatúrája, amely vad, erőszakos terjeszkedés, más népek leigázása, a faji gyűlölet szítása, szélsőséges kommunistaellenesség és antidemokratizmus jellemez. Szociális demagógiájával igyekszik tömegbefolyásra szert tenni. … A fasizmus elleni harc a harmincas években megkövetelte, hogy fajra, vallásra és politikai nézetre való tekintet nélkül valamennyi antifasiszta erőt egyesítsenek. … Antifasizmus a fasizmus és a fasiszta veszély ellen irányuló, nemzeti és nemzetközi méretekben szervezkedő tömegmozgalom a két világháború között, amely osztályhelyzetre, pártállásra, világnézetre és vallásra való tekintet nélkül egyesítette a demokratikus erőket és szervezeteket. Legfőbb hajtóereje a munkásosztály és a kommunista pártok voltak. Tetőfokát a második világháború idején az antifasiszta ellenállási mozgalomban érte el. - **Marxista fogalomlexikon**

A legfontosabb jellemző az imperializmussá fejlődött kapitalizmusban a totális világméretű diktatúrára törekvés, a vetélytársak és a gyengébb nemzetek feletti uralom megszerzése, ezáltal a leggazdagabb kapitalisták korlátlan hatalma az uralmuk alatt lévő dolgozó proletár bérrabszolgák felett, a fasizmus valamelyik formájában, rablás, élősködés céljából. Ez a kapitalizmusban elkerülhetetlen! Ez emberiségellenes bűn! A kapitalizmus meghaladása az egyetlen lehetőség a fasizmus ellen! A demokrácia továbbfejlődése a polgári demokrácia vagy a nyílt diktatúrából a fejlett demokráciába, a **szocialista demokráciába** csak a szocializmussal lehetséges!

Idézetek

Politikai gazdaságtan: „… A nemzetközi monopóliumoknak nagy szerepük volt a második világháború előkészítésében. Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország vezető köreinek politikáját, a hitleri agresszió buzdításának és szításának háborúra vezető politikáját ezeknek az országoknak legnagyobb monopóliumai sugalmazták és irányították, ezeket a monopóliumokat pedig kartellegyezmények fűzték a németországi trösztökhöz. -

… **A világ területi felosztása a nagyhatalmak között és a világ újrafelosztásáért folytatott harc.** A világnak a kapitalisták szövetségei között való gazdasági felosztása mellett és ezzel kapcsolatban sor kerül a világnak a burzsoá államok közötti területi felosztására, a gyarmatokért, idegen területek elfoglalásáért folytatott harcra.

... Gyarmatoknak azokat az országokat nevezzük, amelyeket megfosztottak állami önállóságuktól, és imperialista hatalmak birtokát képezik. Az imperializmus korában ezenkívül különféle típusú függő országok — félgyarmatok is vannak. Félgyarmatnak olyan országokat nevezünk, amelyek formailag önállóak, de a valóságban politikailag és gazdaságilag imperialista államoktól függnek.

… A XIX. század utolsó negyedében a világ térképe teljesen megváltozott. Anglia, a legrégibb gyarmattartó hatalom, nyomdokain haladva minden fejlett tőkés ország a területi hódítások útjára lépett. Franciaország a XIX. század végén nagy gyarmattartó hatalommá lett, birtokainak területe elérte a 3,7 millió négyzetmérföldet. Németország hódításai egymillió négyzetmérföldnyi területre és 14,7 millió lakosra, Belgium hódításai 900 000 négyzetmérföldnyi területre és 30 millió lakosra terjedtek ki; az Egyesült Államok elfoglalta a Fülöp-szigeteket, ezt a rendkívül fontos csendes-óceáni támaszpontot, továbbá Cubát, Puerto-Ricót, Guam-ot, a Hawaii szigeteket, Szamoa szigetét, s Közép- és Dél- Amerika több országát ténylegesen gyarmati uralma alá vetette.

… 1876-tól 1914-ig az úgynevezett „nagyhatalmak” körülbelül 25 millió négyzetkilométer területet foglaltak el, ami másfélszerese az anyaországok területének. Több ország félgyarmati függőségbe jutott az imperialista államokkal szemben: Kína, amelynek lakossága az egész emberiségnek majdnem egynegyede, továbbá Törökország és Perzsia (Irán). Az első világháború kitörése idején az emberiségnek több mint a fele a gyarmattartó hatalmak uralma alatt volt.

… Az imperialisták a gyarmatok fölötti uralmukat csalárdsággal és erőszakkal, fölényben levő haditechnikájuk felhasználásával teremtik meg és tartják fenn. A gyarmatpolitika története a leigázott népek elleni hódító háborúk és büntetőexpedíciók, a gyarmattartó országok közötti véres konfliktusok szakadatlan láncolata. Lenin az Egyesült Államok Spanyolország ellen viselt 1898-as háborúját az első imperialista jellegű háborúnak nevezte, amellyel megkezdődött az imperialista háborúk korszaka. A fülöpszigeti népnek a hódítók elleni felkelését kegyetlenül elnyomták az amerikai csapatok.

… Anglia, amely a legnagyobb gyarmatbirodalmat alakította ki, több mint két évszázadon át szünet nélküli irtóháborút viselt a meghódított ázsiai és afrikai országok lakossága ellen. Németország, Franciaország, Japán, Olaszország és más országok gyarmati hódításainak története szintén a kegyetlenségek végnélküli sorozata.

Wikipédia: „Az **imperializmus** (a latin nyelvből : *imperare* „uralkodni”; *imperium* „birodalom”; mint *Imperium Romanum*) a legtágabb értelemben a birodalmak kialakítására irányuló törekvés, erős országoknak az a politikája, ami más országok gazdasági kizsákmányolását és politikai alávetését, a saját hatalmi rendszerébe történő bekapcsolását célozza. Ilyen értelemben a fogalom alkalmazható lenne az ókori és középkori történelem egyes mozzanataira is, a gyakorlatban azonban a szó szűkebb értelemben használatos, mégpedig a 19. század végi, 20. század eleji fejlett tőkés országok gyarmatosító politikájára. Ebben az értelmezésben szorosan összefügg a monopolkapitalizmusnak (elsősorban a marxizmusban használatos) fogalmával, ami a nagy nemzetközi monopóliumok döntő befolyására alkalmazható.”

Winston Churchill - Politikai életrajz: „… Amikor Winston Churchill a nép érdekeinek védelme pozíciójából lépett fel a hadseregreform ellen, ez merő képmutatás volt, sőt mélységesen ellentmondásos is. Churchill már abban az időben agresszív imperialista volt. Azt vallotta, hogy Angliának le kell igáznia és uralma alá kell vetnie más népeket, ki kell szélesítenie és meg kell szilárdítania gyarmatbirodalmát. Ezért is vett részt a hadi cselekményekben India északnyugati határvidékén, Szudánban, Dél-Afrikában.

… Nem véletlen, hogy Herbert G. Wells, a neves író párhuzamot vont Churchill és az olasz fasiszták állásfoglalása között. „Abban a naiv hitben ringatja magát - írta Wells -, hogy olyan embereknek csodálatos képességekkel megáldott és kiváltságokra predesztinált osztályához tartozik, akik illetékesek az egyszerű emberek életét irányítani és ügyeiket intézni, s akik számára ezek az egyszerű emberek csak anyagul szolgálnak ragyogó karrier befutásához. Képzeletét gúzsba kötik a hőstettekről és érvényesülésről szőtt álmok. … Kis idő múltán magának Churchillnek a szájából hallunk elragadtatott nyilatkozatokat az olasz fasisztákról.

… Az olasz fasisztákért és vezérükért való rajongás Churchillnél elég hosszú ideig tartott. 1935-ben úgy nyilatkozott Mussoliniről, mint „nagy emberről és bölcs államférfiról” … „Churchillnek - állapítja meg Emrys Hughes - nem volt ideológiai alapja ahhoz, hogy harcot

indítson és folytasson Mussolini vagy a fasizmus ellen. Ha 1935 után lelohadt a ducéért való rajongása, ez csak annak tudható be, hogy ez utóbbi Etiópia elleni rablóhadjáratával némileg keresztezte az angol imperialista érdekeket"

… Churchill azt bizonygatta, hogy India társadalmi rendje és haladása kizárólag az angolok tevékenységének köszönhető, hogy az indiaiak maguktól sohasem érték volna el a fejlődés adott színvonalát. Ha India megkapná a függetlenséget, mondogatta Churchill, „hamarosan évszázadokra visszaesne, a barbárság állapotába jutna, és ismét csak nyomorogna, ahogy a középkorban nyomorgott" … Churchill tehát meggyőződéssel vallotta, hogy az angolok felsőbbrendű fajt alkotnak, amelynek uralkodnia kell más fajok fölött, s hogy az indiaiak az alsóbbrendű fajhoz tartoznak, amely képtelen a civilizáció útján való önálló fejlődésre. Hamisítatlan fajelmélet ez, Churchill credója a gyarmatpolitika területén.

… Churchill meglehetősen korán ismerte fel az Angliát fenyegető német veszélyt. Ez azonban nem jelentette azt, hogy már akkor fenntartás nélkül ellenséges álláspontra helyezkedett a német fasiszták führerjével, Adolf Hitlerrel szemben, noha éppen Hitler vezette a revansra áhítozó mozgalmat és a háborús felkészülést ama hatalmak ellen, amelyek az első világháborúban vereséget mértek Németországra, tehát Anglia ellen is. Sőt Churchill bizonyos szimpátiákat táplált Hitler iránt. Főleg politikai sikereit tartotta nagyra és tisztelte. Churchillnek imponált az, hogy az ismeretlen káplár felküzdötte magát az államfői posztra. Rokonszenvesnek találta a führerben azt is, hogy a legádázabb ellensége volt a Szovjetuniónak és a forradalmi mozgalomnak. A forradalmi tűz mardosta világban az angol burzsoázia képviselője és a német nácizmus vezére a barikád egyazon oldalán állt. Az események osztályszellemű értékelésében rokonlelkek voltak. „Foch, Haig, Clemenceau, Hindenburg, Mussolini, Hitler ... - írja Emrys Hughes. - Valamennyiük előtt kalapot emelt Churchill, az ő világához tartoztak" … Ha Hitler arra szorítkozik, hogy szent háborút hirdessen Oroszország ellen, Churchill minden bizonnyal nem különbözik össze vele. Hiszen ugyanolyan ádáz ellensége volt a bolsevikoknak, mint Hitler, Goebbels vagy bárki más azok közül, akik az oroszellenes gyűlölettel kufárkodtak és azt propagálták, akik a »vörös mumussal« operáltak politikai harcukban. Churchill kezdettől fogva, jóval azt megelőzően, hogy az oroszok vagy más európai népek bármit is hallottak volna Goebbelsről, e propaganda úttörője és kiemelkedő mestere volt"

… 1935-ben „Hitler és kísérete" című karcolatában Churchill ezt írta: „Bár semmiféle későbbi politikai tettek nem feledtethetik a helytelen cselekedeteket, a történelem tele van olyan példákkal, amikor embereket, akik kegyetlen, undorító, sőt borzadást keltő módszerekkel kaparintották meg a hatalmat, később életük egészét tekintve, mégis mint nagy alakokat tartottak számon, akiknek a tevékenysége gazdagabbá tette az emberiség történetét. Ez megeshet Hitlerrel is". Churchillt elragadtatással töltötte el az, amit Hitler 1935-ig elért, „újra európai nagyhatalommá téve Németországot. Nemcsak hogy visszaszerezte országa hajdani pozícióját, hanem jelentős mértékben meg is változtatta az első világháború eredményeit ... Bárhogy vélekedünk is ezekről az erőfeszítésekről, kétségtelen, hogy az emberiség történetének legkiemelkedőbb eredményei közé tartoznak"

… Churchill rokonszenvvel írt arról, hogy Hitler milyen energiával és kitartással harcolt Németországban a hatalomért, „hazafias buzgalmat és honszeretetet" tanúsítva ebben a harcban. … Két évvel később, 1937-ben, amikor a német fasizmusnak és führerjének a bestialitása már teljesen nyilvánvalóvá vált, Churchill a következőket írta Hitlerről: „Lehet, hogy némelyeknek nem tetszik Hitler rendszere, de azért csodálják nagyszerű hazafias tetteit". S ezután Churchill olyan kijelentést tesz, amely alighanem fényt derít arra, hogy miért is viseltetett akkoriban ilyen jóindulattal Hitler iránt: „Ha az én hazám vereséget szenvedne - írta Churchill -, remélem, mi is találnánk ilyen nagyszerű vezért, aki újra lelket öntene belénk, és visszaszerezné helyünket a népek között". Nem szabad elfelejtenünk, hogy ezek a szavak akkor íródtak, amikor az egész világ tudta már, hogy Németországban koncentrációs táborokban sínylődnek a haladó emberek, hogy ott kegyetlen antiszemita terror folyik, hogy véres tisztogatásokat hajtanak végre a nemzetiszocialista pártban, hogy remilitarizálják a Rajna-vidéket és más hasonló intézkedésekhez folyamodnak. Igaza van Emrys Hughesnak, amikor leszögezi, hogy Churchillnek aligha „támadtak valaha is komoly aggályai Hitler ideológiai koncepcióit vagy antidemokratikus politikáját illetően". …"

Franklin Delano Roosevelt: „… Roosevelt tevékenységét világszerte nagy érdeklődés kísérte. A legnagyobb gazdasági erővel rendelkező kapitalista állam elnöke volt. A harmincas években, amikor válaszúton állott a tőkés tábor, amelyet megrengettek az osztályharcok, a fasiszták hisztériás demagógiája, miközben magukban az Egyesült Államokban is érlelődött a harag gyümölcse, FDR politikájának irányát széles körben figyelmesen tanulmányozták. Hitler 1933-ban kimondta ítéletét: „Nekem tetszik Roosevelt elnök, mert egyenesen a célja felé tart, nem törődve a Kongresszussal, a parlamenti intrikákkal, az őt befolyásolni igyekvő érdekszövetkezetekkel és a konok bürokratákkal." Ez idő tájt FDR Rómában is a hősök sorában szerepelt. „Roosevelt bizonyos tartózkodó csodálattal viseltetett Mussolini iránt; a diktátor ezt a New Dealről és az elnökről mondott néhány barátságos szóval viszonozta" — írja Burns. Korántsem abból az elvből kiindulva, hogy mondd meg, ki a barátod, s megmondom, ki vagy (sem Hitler, sem Mussolini nem volt soha Roosevelt barátja!), de felszínes elemzés és csábító analógiák alapján egyesek az Egyesült Államokban hajlottak arra, hogy FDR-ben diktatórikus tendenciájú férfiút lássanak. … Az 1933—1934-es években az Egyesült Államokban még a haladó erők — közöttük a Kommunista Párt egyes vezetői — is több ízben a totalitarizmus és a fasizmus híveként bélyegezték meg Rooseveltet.

… a Kommunista Internacionálé VII. kongresszusán … A kongresszuson tartott beszámolójában Georgi Dimitrov ezt mondotta: „Még most is találkozunk a fasizmus kérdésének ilyen sematikus kezelésével. Vajon nem ilyen sémaszerű álláspontnak mondható-e egyes elvtársaknak az az állítása, hogy Roosevelt »New Deal«-je még világosabb, még élesebb fejlődési formája a burzsoáziának a fasizmus felé, mint például a »nemzeti kormány« Angliában? Jelentős adag sematizmus kell ahhoz, hogy meg ne lássuk: az amerikai finánctőkének Rooseveltet támadó legreakciósabb köreiből áll mindenekelőtt az az erő, amely a fasiszta mozgalmat az Egyesült Államokban ösztökéli és szervezi. Aki nem látja e köröknek az »amerikai polgárok demokratikus jogainak védelméről« szóló képmutató frázisai mögött az Egyesült Államokban születőben levő valóságos fasizmust —, az tévútra viszi a munkásosztályt leggonoszabb ellensége ellen folytatott harca során."

… Az amerikai kommunisták és az összes haladó erők gyümölcsözően felhasználták Dimitrov elemzését. Megértették, milyen helyet foglal el FDR a politikai életben. Ennek megfelelően ítélték meg tevékenységét is. … Alfred Smith egy New York-i beszédében közölte nagy felfedezését. A newdealerek rajtaütöttek a szocialistákon, amikor ezek fürödtek. „Elvitték ruháikat, felöltötték, és most az osztályharcot hirdetik."

Maglód, 2021.01.31. Salánki László

Mi a fasizmus?
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!

A fasizmus a kapitalizmus diktatórikus harci formája elsősorban a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen a kapitalizmus védelmében a demokrácia és a szabadság, az emberi jogok korlátozásával vagy megszüntetésével, törvényesen vagy nyílt diktatúrával, a szükségnek megfelelő módszerrel, terrorral. A fasizmus azonban az imperializmussá fejlődött kapitalizmus imperialista hatalmai közötti világméretű harc is a kizsákmányolás jogáért.

A kapitalizmus működési modelljéből következő válságok, katasztrófák, a kapitalisták és proletárok közötti osztályharc, valamint az imperialista érdekellentétek, a gyarmatosítások, a háborúk, a népirtások szükségszerűek és elkerülhetetlenek az imperializmusban.

A proletárok tudatmódosítása, az érdekeiről történő lemondása végett, a kapitalista kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség érdekében, a tőkésállam és a kapitalisták teljes gazdasági-politikai hatalmával, minden szinten totális mértékben megvalósul. Nincs kivétel, minden eszköz a kapitalizmus tulajdonában a kapitalisták rabló érdekeit szolgálja. Az állam, a médiumok, az oktatás, az egyház a totális lehetőségeivel él és mindent letarol, ami nem a kapitalizmus érdeke és erkölcsének megfelelő. Ez a totális diktatúra a kapitalizmus minden változatában érvényes. A kapitalista diktatúra különböző változatai csak a minőségben, a mértékben, a következetességében, a terror formájában különbözik egymástól. A kapitalizmus a polgári demokráciától a nyílt diktatúráig változhat, ami a mosolygó és a klasszikus fasizmus változatainak felel meg.

Így a kapitalizmus imperializmussá fejlődése törvényszerűen, elkerülhetetlenül a fasizmusba vezet! A fasizmus a kapitalizmus kíméletlen következetes háborúja az emberiség demokráciája, a szocializmus ellen!

A kapitalizmusnak a polgári demokráciában megvalósuló formája a **mosolygó fasizmus**! A kapitalizmus nyílt kíméletlen **terrorisztikus**, őrjöngő, **önkényuralmi** diktatúrája a **klasszikus fasizmus**!

A mosolygó fasizmus „demokratikus" emberi Janus álarca mögött maga az ördög, a fasizmus vicsorog!

A fasizmus a kapitalista gazdasági modell szerint működik. A polgári demokrácia keretében működő kapitalizmus is totális gazdasági-politikai hatalom a proletárokkal, a bérrabszolgákkal szemben és ezért a többség számára dominánsan a diktatúra a jellemzője.

A kapitalista rendszer nemzeten belüli és nemzetek közötti válsága, érdekellentéte következtében a polgári demokratikus formát felválthatja a demokrácia látszatát is elvető terrorisztikus totális tőkés diktatúra, amit a „rendteremtés" a kapitalizmus védelmében és (vagy) a gyarmatosítás, az érdekszféra megszerzése motivál.

A kapitalizmus a vállságokra (szociális) reformokkal (és) vagy a diktatúra fokozásával adhat választ. Nem érti, és nem fogadja el, nem fogadhatja el a társadalmi törvényeket, mert az erkölcse elfogadja a szolgaságot, a felsőbbrendűséget, a kizsákmányolást, az élősködést, ez a tőkések és a híveik érdeke, a tudatuk formálója. A fasizmus válasz a kapitalizmus nemzeti és világméretű válságára, a szocializmus elleni harcra, egyfajta totális diktatúra akár a nyílt terror és önkényuralom alkalmazásával. A fasizmus az imperializmussá fejlődött kapitalizmus világméretű harca az emberiség valódi demokráciája, a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!

A marxista filozófia alapjai: „… az emberi tevékenység legfontosabb sajátszerűsége a **tudat**, a célszerűség. Ez különbözteti meg az emberi tevékenységet az állatok **ösztönös** cselekvéseitől."

Mivel a kapitalizmus politikai-gazdasági modellje társadalmi és világméretekben alapvetően anarchikus, **ösztönös**, tervszerűtlen, a gazdaságot a kapitalista (erkölcsi „értékek" szerinti) érdekeltségű törvények, a konkurenciaharc, a piac a szabályozza, ezért vakon botorkáló, a társadalmi törvényeket tagadó vagy félremagyarázó társadalmi rendszer. Társadalmi és világméretekben alapvetően ellenzi a gazdaság szükségleteknek megfelelő tervszerűségét, mert az egyén (a kapitalista vállalkozó) szabadságát az embertársai, a nép és a társadalmi érdek elé helyezi, ezért a (kapitalista gazdasági modellre jellemzően), társadalmilag alapvetően a véletlen, a konkurencia, a piac a szabályozója a gazdaságnak. Így mindenképpen különböző elkerülhetetlen válságokba, az osztályharc erősödésébe, katasztrófákba sodródik.

A kapitalizmus az erkölcsét, a politikai-gazdasági modelljét demagóg módon az emberiség érdekének tartja, pedig a rendszer lényeg a kizsákmányoló kapitalisták élősködése. A fasizmus ennek a védelmét szolgálja.

A bekövetkező katasztrófák után a „rend” (a kapitalista rend) helyreállítása, a szocializmus támadásának kivédése, a válság megszüntetése a kapitalista világnézetből, csak a fokozott diktatúrával, a dolgozó nép elleni harccal, háborúval (és) vagy reformokkal oldható meg. A másik lehetőség csak a szocializmus lehet!

A harc a kapitalisták között és a kapitalisták és a proletárok között szükség szerint a terror, az önkény szintjéig fokozódhat; ezért a fasizmus különböző változatainak, a mosolygótól klasszikus fasizmusig tartó változatos formálya alakulhat ki; a kapitalizmusnak ezek elkerülhetetlen politikai-hatalmi formái.

A kapitalizmus működési modelljéből következően az eredményes, a hatékony tőkés gazdaság folyamatos bővülésére, a növekedésre, végső soron a világuralomra, ha ennek nemzeti, nemzetközi akadálya van, akkor ennek legyőzésére törekszik, ez végül is az imperializmus, a gyarmatosítás, az érdekszféra, ami a gyengébb nemzetek kifosztására vezet. A kapitalizmus imperializmussá fejlődve, a nemzeti és a nemzetközi méretekben jelentkező, a társadalmi osztályokon belüli és osztályok közötti harcot, a törvényszerűen keletkező konfliktusokat, válságokat nem tudja másként, mint a fasizmus valamelyik változatával, szükség szerint a reformokkal vagy a terrorral kezelni, de mindenképpen a kapitalizmus védelmében.

A kapitalizmusban nemzeti és világméretekben a tőkések és proletárok között osztályharc (**osztályháború**) és a kapitalisták osztályában osztályon belüli harc (**háború**) folyik, ennek a harcnak a totális formálya fasizmus, ahol a legerősebb kapitalistáké, a monopóliumoké a totális hatalom. A mosolygó fasizmus ezt még a polgári demokrácia keretében képes tartani, erre a klasszikus fasizmus már nem képes, ez fokozott harci forma és párosulhat az őrjöngő nacionalizmussal, a sovinizmussal, a fajüldözéssel, az embertelenséggel, a törvényesített népirtással.

A klasszikus – hitleri típusú - fasizmusban teljesen felszámolják a proletariátus érdekvédelmének minden formáját a leggazdagabb tőkések érdekében; ez a fasizmus forma gátlástalanul, határtalanul hazug demagóg, terrorisztikus, embertelen, önkényuralmi módszert valósít meg. A mosolygó fasizmusban legalább formálisan demokrácia van a proletárok részére, ezért sokkal kedvezőbb az emberiség túlélése számára. De ez nagyon törékeny vékonyjégen való járás.

*

(idézet: Népi demokrácia és forradalomelmélet)

… A húszas évek elejétől kezdve a nemzetközi munkásmozgalom egy új jelenséggel találta magát szemben: a fasizmussal.

… A fasizmus, mint a burzsoá osztályuralom új formája, az első világháború utáni első években csak néhány országban került hatalomra, ott, ahol a munkásosztály már egyszer uralmon volt, vagy ahol a forradalmi munkásmozgalom olyan erőt jelentett, hogy a burzsoá osztályuralmat a „régi módon” fenntartani már nem lehetett. Így Magyarországon, Bulgáriában, Olaszországban, Lengyelországban. A fasiszta mozgalom azonban más országokban is tért hódított, s később az 1929 — 1933-as gazdasági világválság után a hatalmat is magához ragadta.

… A világválság kiélezte a kapitalizmus valamennyi ellentmondását, a dolgozó tömegek forradalmasodása meggyorsult, az uralkodó körök hatalma megingott. Ebben a helyzetben a fasizmus — amely már az első világháború óta az imperialista burzsoázia fejlődésének általános tendenciája volt — számos országban új erőre kapott. 1933 elején Németországban is hatalomra jutott.

… A kommunista mozgalom kezdettől fogva nagy figyelmet fordított a fasizmusra, arra, hogy feltárja ez új társadalmi jelenség osztálytartalmát, szerepét. A Komintern már 1922-ben, a IV. kongresszusán alapvetően helyesen határozta meg a fasizmus jellemző vonásait. Így többek között rámutatott, hogy a fasizmus a tőke kibontakozó támadásának eszköze, amely a proletariátus forradalmi törekvései ellen irányul. A fasiszták céljuk elérésére nemcsak állig felfegyverzett ellenforradalmi harci szervezeteket hoznak létre, hanem szociális demagógiával élve, arra törekszenek, hogy a parasztság, a kispolgárság, sőt a munkásosztály soraiban is tömegbázist teremtsenek. A kommunista pártok fontos feladata — szögezi le a kongresszus határozata —, hogy megszervezzék az ellenállást a fasizmus támadásával szemben.

… a fasizmus a különböző országokban különböző formát és jelleget ölthet, de fő jellemvonása az, hogy a durva terrorista erőszakot forradalmi frazeológiával, demagógiával kombinálja, adott helyzetekben látszólag forradalmi mozgalomként jelentkezik, kisajátítja a munkásosztály valóban forradalmi jelszavait.

… A plénum megerősítette a IV. kongresszusnak azt a megállapítását, hogy a fasizmus a tőke eszköze a forradalmi munkásmozgalom elleni harcban. Rámutatott: a proletariátus fokozódó forradalmasodása közepette a reformizmus, az „osztálybéke és a demokratikus együttműködés prédikálása” már nem elég a burzsoá rend fenntartásához, a régi módszerek, a régi „apolitikus” államapparátus már nem minden esetben képes a burzsoá osztályérdekek hathatós védelmére. Ezért a burzsoázia hatalmát új eszközökkel, a fasizmus segítségével igyekszik megszilárdítani. Leszögezte: a fasizmus a reakció, az ellenforradalom fegyvere, „nagytőkés funkciót” tölt be.

… Ezt a gondolatot a Komintern V. kongresszusa 1924-ben így fogalmazta meg: „A fasizmus a nagytőke harci fegyvere a proletariátus elleni küzdelemben, amelyet törvényes, állami rendszabályokkal megtörni nem tud. A fasizmus a harc törvényen kívüli eszköze, amelyet a nagytőke diktatúrájának megteremtése és megszilárdítása érdekében használ fel.”

… a VI. kongresszus többek között megállapította: a hatalomra jutott fasizmus a bankok, a nagyipar és a nagybirtok „osztatlan, nyílt és következetes diktatúrája”. A külpolitikában a fasizmus egyet jelent az erőszakkal, a provokációkkal, az agresszióra való törekvéssel, s mint ilyen állandóan veszélyezteti a békét.

… A XI. plénum felhívta a figyelmet a fasizmus egyik fontos jellemvonására, a nacionalista demagógiára, s meghatározta a nacionalizmus helyét és szerepét a fasiszta politikában.

*

(idézet: Egységfront, Népfront, Szocializmus – Georgi Dimitrov)

A fasizmus osztályjellege

A hatalmon levő fasizmus, elvtársak, mint ahogy a Kommunista Internacionálé Végrehajtó Bizottságának XIII. plénuma helyesen jellemezte, *a fináncтőke legreakciósabb, legsovinisztább, legimperialistább elemeinek nyílt, terrorista diktatúrája*.

A fasizmus legreakciósabb válfaja a *német típusú* fasizmus. A német fasizmus arcátlanul nemzetiszocializmusnak nevezi magát, holott semmi köze sincs a szocializmushoz. A német fasizmus nemcsak burzsoá nacionalizmus, hanem vadállati sovinizmus. Ez a politikai banditizmus kormányrendszere, a munkásosztállyal, a parasztság, a kispolgárság és az értelmiség forradalmi elemeivel szemben alkalmazott provokációk és kínzások rendszere. Ez középkori barbárság és vadállatiasság. Ez féktelen agresszió más népekkel és országokkal szemben.

… A fasizmus nem olyan államforma, amely „mindkét osztály: a proletariátus és a burzsoázia felett áll", amint ezt például Ottó Bauer állította. A fasizmus nem „a fellázadt kispolgárság, amely birtokába kerítette az államgépezetet", mint Brailsford angol szocialista mondja. Nem. A fasizmus nem osztályok felett álló hatalom és nem a kispolgárság vagy a lumpenproletariátus hatalma a fináncтőke felett. A fasizmus magának a fináncтőkének a hatalma. A fasizmus a munkásosztállyal, a parasztság és az értelmiség forradalmi részével való terrorista leszámolás szervezete. A fasizmus a külpolitikában a legdurvább formájú sovinizmus, amely vadállati gyűlöletet szít más népek ellen.

… A fasizmus hatalomra jutása nem az egyik burzsoá kormány *egyszerű felcserélése* egy másikkal, hanem a burzsoá osztályuralom egyik államformájának, a burzsoá demokráciának *felváltása* a burzsoázia osztályuralmának másik formájával, a nyílt, terrorista diktatúrával.

… Mi hát a fasizmus tömeghatásának a forrása? A fasizmus azért tudja vonzani a tömegeket, mert demagóg módon *különösen égető szükségleteiket és igényeiket* hangsúlyozza. A fasizmus nemcsak a tömegekben mély gyökeret vert előítéleteket szítja fel, hanem a tömegek legjobb érzéseivel, igazságszeretetével, sőt néha még forradalmi hagyományaival is csalárd játékot űz. Miért igyekeznek a német fasiszták, a nagyburzsoáziának ezek a lakájai és a szocializmus halálos ellenségei a tömegek szemében „szocialistáknak" látszani, és miért tüntetik fel hatalomra jutásukat „forradalomként"? Azért, mert igyekeznek kiaknázni a forradalomba vetett hitet, a németországi dolgozó tömegek szívében a szocializmus iránt élő vonzódást.

… A fasizmus arra törekszik, hogy a legféktelenebbül kizsákmányolja a tömegeket, azonban ügyes kapitalistaellenes demagógiával környékezi meg őket: kiaknázza a dolgozók mélységes gyűlöletét a rabló burzsoázia, a bankok, a trösztök és a fináncmágnások ellen. Olyan jelszavakat ad ki, amelyek az adott pillanatban a politikailag éretlen tömegek számára leginkább csábítóak. Ilyen jelszavak például Németországban: „a közös érdek a magánérdek felett áll"; Olaszországban: „a mi államunk nem kapitalista, hanem korporatív állam"; Japánban: „a kizsákmányolás nélküli Japánért"; az Egyesült Államokban: „a gazdagság felosztásáért" és így tovább.

… A fasizmus a legkorrumpáltabb, a legkönnyebben megvásárolható elemeknek dobja oda martalékul a népet, de ugyanakkor a tömegek előtt „a becsületes és megvesztegethetetlen hatalom" igényével lép fel. A fasizmus számol azzal, hogy a tömegek mélyen kiábrándultak a burzsoá demokrácia kormányaiból, és képmutatóan felháborodik a korrupción (például a Barmat- és a Sklarek-botrány Németországban, a Staviski-ügy Franciaországban és sok egyéb). A fasizmus a burzsoázia legreakciósabb köreinek érdekében hálójába keríti a régi burzsoá pártokban csalódott, azokat faképnél hagyó tömegeket. Azzal imponál ezeknek a tömegeknek, hogy *élesen támadja* a burzsoá kormányokat, és kérlelhetetlen a burzsoázia régi pártjaival szemben.

… A *fasizmus*, cinizmusával és hazug voltával felülmúlva a burzsoá reakció minden egyéb válfaját, demagógiáját *hozzáidomítja* minden egyes ország nemzeti *sajátosságaihoz*, sőt egy és ugyanazon országon belül a különböző társadalmi rétegek sajátosságaihoz. A kispolgárság tömegei - sőt a munkások egy része is -, akiket a nélkülözés, a munkanélküliség és a megélhetés bizonytalansága a kétségbeesésbe kergetett, a fasizmus szociális és soviniszta demagógiájának áldozataivá válnak.

… A fasizmus úgy kerül hatalomra, mint a forradalmi munkásmozgalom elfojtásának, a forrongásban levő néptömegek leverésének a pártja, de hatalomra jutását úgy hajtja végre, mintha az „forradalmi" mozgalom volna az „egész nemzet" nevében, a „nemzet megmentéséért", a burzsoázia ellen. (Emlékezzünk Mussolini Róma elleni „vonulására", Pilsudski Varsó elleni „vonulására", Hitler nemzetiszocialista „forradalmára" Németországban stb.)

… Bármilyen álarcot öltsön is azonban magára a fasizmus, bármilyen formában lépjen is fel, bármilyen utakon jusson is hatalomra: *a fasizmus - a tőke legdühödtebb támadása a dolgozó tömegek ellen*; *a fasizmus - félrevezetett sovinizmus és hódító háború; a fasizmus - dühödt reakció és ellenforradalom; a fasizmus - a munkásosztály és valamennyi dolgozó leggonoszabb ellensége!*

… a burzsoázia kénytelen lemondani a burzsoá demokráciáról, és kénytelen diktatúrájának terrorista formájához folyamodni, amikor is megfosztja a szociáldemokráciát nemcsak a fináncтőke államrendszerében elfoglalt előbbi helyzetétől, hanem bizonyos körülmények között a legalitástól is; üldözi, sőt szét is veri a szociáldemokráciát.

… a munkások veresége Németországban, Ausztriában és Spanyolországban főképpen a burzsoáziával való osztály-együttműködés szociáldemokrata politikájának volt a következménye.

… A fasizmus elvette a munkásoktól saját legális szervezeteiket. Rájuk kényszerítette a fasiszta szervezeteket, és a tömegek *ott vannak* - kényszerből vagy részben önkéntesen.

*

(idézet: A marxista filozófia alapjai)

A szabad versenyről a monopóliumok uralmára történő áttérés visszatükröződik a politikai felépítményben is: fordulat történik a burzsoá demokráciától a politikai reakció felé. A monopoltőke terjeszkedésre, a gyenge országok piacainak, területének meghódítására, a világ háború útján történő újrafelosztására törekszik. Az imperialista állam ennek a politikának az eszköze. A burzsoázia a belpolitikában ugyancsak fordulatot tesz a reakció felé. A munkásosztály szervezettségének és erejének növekedése következtében a burzsoázia fél a demokráciától, igyekszik megszabadulni tőle. A burzsoázia széttöri a saját maga által megalkotott törvényesség kereteit, és a munkásmozgalom közvetlen elnyomására tér át. Ez a legvilágosabban a **fasizmusban** jutott kifejezésre.

A **fasizmus**, eltérően a polgári demokráciától, **az imperialista burzsoázia diktatúrájának nyílt, terrorista formája**. A fasizmus létrejötte elválaszthatatlanul összefügg a kapitalizmus általános válságának korával; kísérlet arra, hogy a terror és erőszak módszereivel alátámassza a kapitalizmus megingott pilléreit. Nem véletlen, hogy a burzsoázia elsősorban azokban az országokban vezette be a fasiszta

rendszert, amelyekben a kapitalizmus pillérei kiváltképpen ingatagok voltak, vagy amelyekben a burzsoázia különösen tevékenyen vett részt az új világháború előkészítésében (Olaszországban, Németországban és Japánban). A fasiszta tendenciák azonban nemcsak ezekben az országokban fejlődtek ki. A reakciós burzsoázia, a néptömegek aktivitásától való félelmében mindenütt, ahol csak lehet, korlátozza a demokráciát. Jellemzőek például a reakciós köröknek a parlamenttől független elnöki kormányzat bevezetésére tett felhívásai. Az efféle felszólításokat különös állhatatossággal ismételgetik azokban az országokban, amelyekben megerősödött a munkásmozgalom.

Jelenleg a kapitalista országokban a reakció és a fasizmus nyomásának fenyegető jelei mutatkoznak. **Bár a fasizmus régi formáiban kompromittálta magát a népek előtt, nincs kizárva az a veszély, hogy új formákban feléled**. A demokratikus erők, elsősorban a munkásosztály egysége a legbiztosabb sorompó a fasiszta veszély útjában.

Az imperializmus minden lehetséges módon korlátozza a demokráciát, de ez ellenhatást vált ki a tömegekből, és fokozza demokratikus törekvéseiket. Ebből két ellentmondó tendencia fakad, amelyek többé-kevésbé erőteljesen megnyilvánulnak a tőkésországokban: a burzsoá kormányok a demokrácia korlátozásával egyidejűleg politikájukat a monopóliumok érdekeinek rendelik alá, a dolgozó tömegek viszont arra törekszenek, hogy megvédjék a monopóliumokkal szemben: és kiszélesítsék demokratikus vívmányaikat.

*

Marxista fogalomlexikon – **Fasizmus:** az imperializmus viszonyai között, a kizsákmányoló osztályok legreakciósabb részének legsovinisztább, legagresszívebb nyílt terrorista diktatúrája, amely vad, erőszakos terjeszkedés, más népek leigázása, a faji gyűlölet szitása, szélsőséges kommunistaellenesség és antidemokratizmus jellemez. Szociális demagógiájával igyekszik tömegbefolyásra szert tenni. A kapitalizmus általános válságának talaján nagy társadalmi megrázkódtatások idején jött létre, amikor az uralkodó osztályok a régi módon, a polgári demokrácia eszközeivel nem tudnak kormányozni, a munkásosztály pedig nem elég erős a hatalom megragadásához, a társadalmi-politikai erők polarizálása kritikus szakaszba lépett, a jobboldali erők a szélsőséges reakció (fasizmus) oldalán tömörülnek, a munkásmozgalom és az antifasiszta demokratikus tábor viszont nem egységes, de potenciálisan fenyegető erő a reakcióval szemben. A fasizmus Olaszországban 1922-ben, Németországban pedig 1933-ban jutott hatalomra. Fasiszta diktatúra jött létre a két világháború között **Magyarországon**, Bulgáriában, Spanyolországban és néhány más államban. Ahol hatalomra jutott, megsemmisítette a demokratikus szabadságjogokat, militarizálta az államapparátust és agresszív politikát folytatott. A fasiszta hatalmak vereséget szenvedtek a második világháborúban.

Politikai kisszótár (1980) – **demagógia** [gör.]: a tömegek tudatos becsapása, félrevezetése hazug frázisokkal, csalárd ígéretekkel, teljesíthetetlen követelések felvetésével, hízelgéssel, a tények elferdítésével. A burzsoá pártok és politikusok egyik fő módszere. Különösen jellemző a fasizmusra.

Maglód, 2021.02.01. Salánki László

Polgári demokrácia és a fasizmus
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!
A proletárdiktatúra következetes harc a fasizmus ellen!

A kapitalizmus hívei természetesnek és igazságosnak tartják a szegényekre és a gazdagokra, kapitalistákra és bérrabszolgákra megosztott világot, az így megvalósuló felsőbbrendűséget, és az ezzel járó élősködés, ezt az emberiség érdekében jogosnak, elkerülhetetlennek, humánusnak tartják. Pedig ez megalázó embertelenség, és veszélyes az emberiség számára. A polgári demokrácia a kapitalizmus modelljével ezen nem tud segíteni.

A kapitalizmus hívei azonban az erkölcsük, vagy (és) az érdekük miatt általában nem is értik miért embertelen a megosztott világ. A megosztott világ kiszolgáltatott, embertelen, megalázó úr-szolga (kapitalista-proletár) helyzetet teremt, ahol a szabadság, a demokrácia a kapitalisták, az előnyösebb helyzetben lévők érdekét szolgálja, a többség, a proletárok kárára. Így csak idő kérdése a társadalom diktatórikus elfajulása, az elkerülhetetlenül bekövetkező társadalmi katasztrófa, a terror, az önkény, a fasizmus. A valóságos demokrácia hiánya a megosztott emberiséget a fasizmusba, a pusztulás irányába viszi. Az alacsonyabb rendűek passzívvá, a felsőbbrendűek pedig határtalanul elbizakodottakká, gátlástalanul pofátlanná válnak. Megszűnik a hibák valódi feltárásának gyakorlata, a diktatúra örömmámorban úszik. De a hibák megmaradnak, súlyosodnak, így elkerülhetetlenné válik a katasztrófa. A polgári demokrácia elfajulásában élenjár a szociáldemokrácia, ami így a fasizmus előszobája lesz, mert a szocialista demagógia a fasizmusnak is egyik bevált fegyvere.

A bérrabszolgaságban élő szolgalelkűre nevelt proletárok többsége, a szükségszerűen bekövetkező válságig, nem tarja megalázónak, lázítónak az alacsonyabbrendű kizsákmányolt rabszolga helyzetét, és hitvány módon eltűri vagy kénytelen eltűrni ezt. Ezért azonban a proletárok súlyos árat fizetnek, amint tömegméretűvé válik a katasztrófa, a válság, jön a nyomor, a pusztulás, amit tetéz a fasizmus felélénkülése.

A polgári demokrácia erkölcse azt jelenti: úr és szolga. A kapitalizmus ezt a megosztott embertelen világot valósítja meg. Az úr és a szolga (kapitalista-proletár) között a kibékíthetetlen érdekellentét miatt kíméletlen osztályharc, osztályháború van, ami sokáig csak lappangva parázslik, majd a vörös kiskakas időnként felszáll. A kapitalizmus erre a vörös tűzre a fasizmussal válaszol!

A kirobbant válságban időnként véres kegyetlen osztályharc dúl az egyre hatalmasabb pusztítóbb fegyverekkel, az urak (a kapitalista hívők) embertelen fasiszta módszereivel, a fehérterrorral, a lázadó szolgák lemészárlásával.

A polgári demokratikus szabadságjogok, a jogegyenlőség, a politikai, a gyülekezési, a lelkiismereti, a vallás és világnézeti, a sajtó és a vélemény szabadságjogok, a nemzetiségi, a faji, az emberi jogok, stb. gondolata az emberiség fejlődésének, civilizálódásának nagyszerű, sok áldozattal, a legnagyszerűbb emberek harcának eredményei. Ezek nagyon fontos emberi értékek a szocialista demokráciába beépültek, és a társadalomtudomány, a marxizmus-leninizmus feltárt törvényeinek eredményeivel továbbfejlődött.

A szocialista demokrácia a polgári demokráciának és az emberi jogoknak tudományos alapon, következetesen továbbfejlesztett formálya, törekvés az embertelenség megszüntetésére, az emberséges szocialista társadalom megteremtésére.

A kapitalizmus létrehozta, vagy hamarosan létrehozza azt a technikai színvonalat, a termelőerők olyan magas színvonalát, hogy lehetséges, sőt az emberiség megmaradása szempontjából az egyetlen lehetséges út a szocialista demokrácia megvalósítása. Ezt a lehetőséget nem volna szabad elszalasztania az emberiségnek. A fasiszta diktatúra a másik út, ami a katasztrófába, az emberiség kipusztulására vezet.

Ha nem sikerül a demokráciát továbbfejleszteni, akkor az emberré válás megakad, ha nem sikerül eljutni a szocializmuson keresztül a kommunizmusba, akkor már csak egy út létezik a fasizmus, ami visszafejlődés az állati színvonalra, az emberiség kipusztulására. A fasizmusban (kapitalizmusban) a zombivá nevelt emberiség elveszti emberi vonásait. A megosztott emberiség a diktatúrában, a fejlett technikai szinten életképtelenné válik.

Néhány fontos érdekes gondolat, ami a polgári demokrácia eredménye, ami csak nagyon korlátozottan valósulhat meg: „A szabadság annyit jelent, hogy mindent szabad, ami másnak nem árt. A törvénynek csak a társadalomra nézve ártalmas cselekedetek megtiltására van joga." Sajnos ezeket a polgári demokráciában működő kapitalista politikai-gazdasági modellben nem lehet következetesen megvalósítani, és elsősorban a dolgozó többsége számára nem, akiknek a szabadság a bérrabszolgasággal azonos. Például a polgári demokráciában, az emberi jogok kinyilatkozása ellenére, szabad a „szabad" proletárt bérrabszolgának megvásárolni (aki mellesleg ember), hogy dolgozzon a tőkés hasznáért, a profitjáért, de enélkül a kapitalista gazdaság nem működik. A szolgaság minden formája az emberi jogokat, az emberi méltóságot sérti, de ezt a kapitalizmus nem kerülheti el. A kapitalista állam törvényei az emberiségre káros, embertelen bérrabszolgaságot, kizsákmányolást, élősködést, felsőbbrendűséget megengedi, sőt ez az erkölcse, ezek az „értékei". Ezen túllépni csak a következetesen, az emberi jogokat betartó szocialista demokrácia képes.

Sőt a szocialista demokráciának a szocializmussal, a szabad demokratikus, az emberi jogokat következetesen megvalósító emberré válás a legfontosabb célja.

Az ember a saját és a társadalom érdekében dolgozzon és ne a kizsákmányolók élősködéséért!

Jogállam az joguralom, ahol önálló és független hatalmi ágak működnek egymás fékeiként és ellensúlyaként. A törvényhozás a nép által választott parlamentben, a végrehajtás, az ellenőrzés, a jogérvényesítés a megfelelő szervezeti keretekben, a törvényhozó joggal rendelkezők által létrehozott jogszabályok szerint történik. Az osztálytársadalmakban a törvényhozás az uralkodó osztály érdekeit szolgálja, ezért a jogállam törvényei a társadalmi rendszertől függenek. A (az „ideális") polgári demokráciában működő kapitalizmusban a törvényhozásba nincs beleszólása a proletár bérrabszolga dolgozóknak, csak a kapitalista élősködőknek. A hatalom gyakorlásában a proletár nem vesz részt, alapvetően, reálisan csak az osztályellenségük, a kizsákmányolók közül választhatnak, ezt garantálja a kapitalista állam. Túléli ezt a diktatúrát az emberiség? Lehet így emberré válni? Lehet valóban ember a szolga és az úr?

A szocialista demokrácia a jogállam keretében azonban a polgári szabadságjogok és az emberi jogokat is, a valódi szabadságjogokat is biztosítja, képes biztosítani, ami a kapitalizmusban, a polgári demokráciában nem valósítható meg a kapitalizmus működési modellje miatt. A kapitalizmusban a bérrabszolgaság, a felsőbbrendűség, a kapitalisták totális politikai-gazdasági hatalma, diktatúrája miatt, még a polgári jogok sem tarthatók be maradéktalanul, mert a kapitalizmusban a pénz hatalma uralkodik az emberek felett. A pénzzel rendelkező kapitalisták uralkodnak a semmivel (csak a munkaerejükkel), de főleg a pénzzel nem rendelkező proletárok felett.

A klasszikus fasizmus ezen is túlmutat, azt a csekély polgári demokratikus szabadságjogokat is elveszi a proletár dolgozóktól, amivel törvényesen, a kapitalista érdekeltségű jogállamiság keretében harcolhatnának a jogaikért. Ezért a proletariátusnak érdeke legalább a polgári demokrácia megvédése a kapitalizmusban, vagyis harc a klasszikus fasizmus ellen, ezen felül pedig harc a szocialista demokráciáért. Ez antifasiszta harc!

A kapitalizmus a polgári demokráciában működő mosolygó fasizmusban és a klasszikus fasizmusban is a szociális demagógiát az uralmának az érdekében alkalmazza. Kénytelen alkalmazni a demagógiát, ezen a hazug

kényszerpályán haladni, mert a kizsákmányolás, élősködés, felsőbbrendűség, a kapitalisták érdeke, ezen erkölcsi alapokon keletkezik a profitjuk. Mert a kapitalizmus híveinek a tudatát is a létük határozza meg. Ebből nem tudnak kitörni, erre nem ad lehetőséget a kapitalizmus gazdasági modellje. A kapitalizmusban a kapitalistákat az egyéni érdekük vezeti a kapitalizmus gazdasági törvényei szerint és nem a gonoszság. A kapitalizmusban ezért elkerülhetetlen a kizsákmányolás és bérrabszolgaság, ami az embertelenséget okozza. Ha ebből nem lehet kitörni, akkor ez az emberiség végét jelenti. Ennek a világméretű totális fasiszta diktatúrának a fenntartása az emberiség végét okozza! És egyelőre ebbe az irányba halad az emberiség! Teljes gőzzel rohan vissza az emberi társadalom az állatvilágba.

*

Marxista fogalomlexikon: „… [A] **Demokrácia** a legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. … A kizsákmányoló rendszerekben [a polgári demokráciában működő kapitalizmusban] a demokráciának csak külső látszata van meg, a valóságos népuralom sohasem valósulhat meg benne. A demokrácia csak az elnyomó osztályok (a kisebbség) számára van biztosítva, az elnyomott osztályok (a többség) számára ugyanakkor ez diktatúrát jelent."

A marxista filozófia alapjai: „… A szocialista társadalomban új típusú demokrácia van, amely mérhetetlenül magasabb rendű, mint a burzsoá demokrácia. Ezt mindenekelőtt a szocialista gazdasági rend határozza meg, amelynek politikai felépítménye a **szocialista demokrácia**. A szocialista demokrácia, a formális burzsoá demokráciával ellentétben, nemcsak meghirdeti, hanem a társadalom minden tagja számára ténylegesen biztosítja is a munkához, a tanuláshoz és a pihenéshez való jogot, a választójogot, az állam és a népgazdaság irányításában való részvétel jogát, a szólás-, a sajtó- és a lelkiismereti szabadságot, valamint az egyéni képességek fejlesztésének reális lehetőségét.

… A kapitalizmusban a közvetlen termelők — a munkások — jogilag szabaddá váltak. De nincsenek termelési eszközeik, s gazdaságilag a tőkésektől függnek. A kizsákmányolás tőkés rendszerét Marx és Engels a bérrabszolgaság rendszerének nevezte.

… A termelési eszközök magántulajdonán alapuló társadalmakban a kizsákmányoló osztályok a társadalom összjövedelméből magas arányban részesednek. A kapitalizmusban az elosztás alapvető formája a tőkések által elsajátított – profit és a munkásoknak fizetett – munkabér.

… [Az] **Értéktöbblet** a tőkés gazdaságban a bérmunkás által megtermelt érték és munkaerejének értéke közötti különbözet, amelyet a tőkés ellenérték nélkül elsajátít. A realizált értéktöbblet a profit. … A szocialista gazdaságban az értéktöbblet kategóriája megszűnik, mert a munkaerő nem áru és nincs kizsákmányolva."

Politikai gazdaságtan: „… A kapitalizmus kialakulása előtt a termelőerők igen lassan fejlődtek. A társadalmi termelés nagysága évről évre, évtizedről évtizedre alig változott. A társadalmi termelés korábbi lassú haladása, pangása, a kapitalizmusban a termelőerők sokkal gyorsabb fejlődésének adta át a helyét. A tőkés termelési módra a termelés hanyatlásával járó válságok időszakai által megszakított bővített újratermelés jellemző.

… A tőkés vállalkozó számára a felhalmozás hajtóereje mindenekelőtt *az értéktöbblet növeléséért folyó hajsza*. A tőkés termelési mód mellett a gazdagodási vágy nem ismer határt. A kapitalista éppen az értéktöbbletért folyó hajsza során bővíti a termelést, s ez lehetővé teszi számára, hogy még több munkást zsákmányoljon ki. A termelés bővülésével nő a kapitalista által elsajátított értéktöbblet tömege, s ennek következtében nő az értéktöbbletnek az a része, amely a kapitalisták egyéni fogyasztásának és szeszélyeinek kielégítését szolgálja, vagyis amelyet improduktív kiadásokra fordítanak.

… A tőkefelhalmozás másik hajtóereje az elkeseredett konkurrenciaharc, amelynek során a nagytőkések előnyösebb helyzetben vannak, és legyőzik a kistőkéseket. A konkurrencia minden kapitalistát arra kényszerít, hogy fejlessze a technikát, bővítse a termelést, mert különben a pusztulás veszélye fenyegeti. A technika fejlesztésének, a termelés bővítésének elhanyagolása egyértelmű a lemaradással, márpedig a lemaradókat legyőzik a konkurrensek. A konkurrenciaharc tehát minden kapitalistát rákényszerít arra, hogy növelje tőkéjét, s a tőkét csak úgy növelheti, ha az értéktöbblet egy részét állandóan felhalmozza."

Maglód, 2021.02.02. Salánki László

A polgári demokrácia és a mosolygó fasizmus
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!
A proletárdiktatúra következetes harc a kapitalizmus-fasizmus ellen!

A kapitalizmus a szocialista demokrácia ellen a fasizmus különböző változataival harcol! A kapitalizmus a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen legkövetkezetesebben a klasszikus fasiszta változattal a harcol! A mosolygó fasizmus szintén a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen harcol, de modern formában, a demokrácia (polgári demokrácia) álarca mögé rejtőzve!

Az imperializmussá fejlődött kapitalizmus a világuralomért és a szocializmus ellen a fasizmussal harcol!

A kapitalizmus-fasizmus bármely formálya elleni következetes harcot a proletárdiktatúra jelenti.

A polgári demokratikus **szabadságjogok** és a valódi **szolgaságmentes** emberi jogok az emberiség számára alapvető emberi értékek lettek. Ezt azonban csak a szocializmus valósíthatja meg, ami a szocialista demokrácia. A dolgozó proletárok számára a szocialista demokrácia, a szocialista értékek előbb-utóbb elkerülhetetlenül szükségletté válnak, még akkor is, ha ez az emberiség erkölcsében még csak lappangva van jelen. A kapitalizmus ebből a forrásból meríti a szocialista demagógiát a hatalma védelmében, amit a proletárok becsapására használ fel, de valójában a szocialista értékeket következetesen nem valósítja, nem valósíthatja meg.

A kapitalizmus a demokratikus szabadságjogokat és az emberi jogokat csak nagyon korlátozottan alkalmazhatja, mert a proletárok túlnyomó többsége csak alacsonyabb rendű ember, bérrabszolga lehet, a tőkés pedig a „felsőbbrendű", törvényesen felsőbbrendűként élő, élősködő, kizsákmányoló. Ezért a kapitalizmust csak hazugsággal, bárgyúsággal lehet demokratikusnak nevezni. Ehhez pedig szükséges és elkerülhetetlen a szociális demagógia a kapitalizmus minden változatában. A kapitalizmust csak akkor lehetne demokráciának nevezni, ha csak a kapitalista az ember. A többi ember, a proletár csak pénzért megvásárolható áru a tőkések számára, mint például a szerszám. Tehát a proletár ember az egyenlő a szerszámmal, ezét a bérrabszolga a beszélő szerszám.

Az angol, francia, német, holland, spanyol, a cári Oroszország, az USA, az Európai Unió, japán, stb. gyarmatosítóinak ugyanaz volt és ma is ugyanaz a célja: a gyarmatok, a Népszövetség mandátumok, a perifériák, az érdekszférák, a gyengébb nemzetek kifosztása (!), ami sok esetben az imperialista gyarmatosítóknak csak egy jó előnyös üzlet a gyengébb nemzetek rovására.

A fasizmus klasszikus változata Mussolini és Hitler nevéhez fűződő fasizmus volt, a mosolygó fasiszta változata pedig az ellenfél imperialista kapitalista államai, az angol, az USA, a francia, stb., a polgári demokráciák voltak. Mindegyik fasizmus a kapitalizmus gazdasági rendszerében zsákmányolta és zsákmányolja ki a proletárokat, a gyarmatokat, az érdekszférákat és világuralomra vagy a környező nemzetek meghódítására, kifosztására törekszik. A kapitalizmus így működik.

Manapság a mosolygó fasizmus a domináló, a bevált és „jól" működő kapitalista diktatúra, ahol a tőkések kizsákmányolás céljából a polgári demokráciában is totális hatalommal rendelkeznek a proletárok felett, de szükség esetén, ha veszélyben a kapitalista rendszer, kénytelenek a klasszikus fasiszta formát, a féktelen kapitalista terrort, az önkényuralmat megvalósítani, „rendet" kapitalista rendet teremteni.

Az osztályharc a tőkések és a proletárok között változatos intenzitással zajlik. Van, hogy szinte észrevétlen, de a válságok, háborúk idején tömböl az osztályharc, ami már osztályháborúvá válhat, és válik is időnként. A kapitalizmus hibái, embertelenségei elkerülhetetlenül válságokba, háborúkba torkollanak, a proletár tömeget csak ekkor, a pusztulása réme forradalmasítja. Amíg jól szuperál a mosolygó fasizmus, addig hajlandó bérrabszolgának lenni a proletár, nem számít mennyit lopnak tőle (jut is marad is, hagyni élni hagyni), elhisz minden hazugságot, mert öntudatlanná, gerinctelenné, szolgalelkűvé nevelték. A klasszikus fasizmusban a gyűlölet az úr, de a proletárok hiszékenysége, butasága is segíti a fasiszta terrort, önkényt, ami végül is a proletárokat sújtja, és sokszor az életükkel felelnek a tudatlanságukért, a butaságukért.

A fasizmus a polgári demokrácia talaján is, a kapitalista hatalom nemzeti, világméretű válságaként, az erre való válaszként jelenik meg, nem a gonoszság a mozgatója, hanem a kapitalista hatalom védelme a szocializmustól, a szocialista demokráciától, amit csak gonoszsággal, demagógiával, esetleg reformokkal, ha ez nem elég, akkor terrorral, önkénnyel, őrjöngő nacionalizmussal, sovinizmussal, fajüldözéssel, háborúval, népirtással képes már csak védeni. A modern korban a fasizmus csak a kapitalizmus keretében, annak fejlődésével, válságaival jöhetett és jön létre és az igazi ellenfele, ellensége a szocializmus, a munkáshatalom, a nép demokráciája, a szocialista demokrácia.

A polgári demokráciában a tőkések által jól megfizetett proletár munkásarisztokraták, az ugyancsak jól megfizetett áruló „munkásvezetők", a szociáldemokraták közreműködése, az egyik leghatékonyabb eszköz a kapitalista diktatúra fenntartására. Ez úgy működik, mint az ötödik hadoszlop, a hitleri fasiszták titkos fegyvere.

A kapitalizmus a szocializmus ellen a polgári demokráciában a mosolygó fasizmusban is különböző formában harcol. A polgári demokráciában működő kapitalizmusban dominánsan két fő tendencia létezik. A polgári baloldalnak nevezett forma a (jobboldali) szociáldemokrácia, és-vagy a liberalizmus. A polgári jobboldali forma a konzervatív irányvonal, közel a klasszikus fasizmushoz, de mindegyik forma a kapitalizmus politikai-gazdasági modell híve. Azonban sokszor megkülönböztethetetlenek egymástól, mert sok az átfedés, az alapvető cél azonos. A polgári demokrácia minden irányzata valójában **jobboldali**, azaz a kizsákmányolást, a felsőbbrendűséget, az élősködést, a szolgaságot megvalósító világnézet, amit a kapitalizmus hívei képviselnek. A szocialista demokrácia az egyetlen valóban **baloldali**, a többség számára megvalósuló **valódi demokrácia**. A polgári demokrácia keretében működő kapitalizmus erkölcse, működési módja miatt kénytelen az emberiséget megosztani kizsákmányolókra és kizsákmányoltakra, az az tőkésekre és proletár bérrabszolgákra, így teljesül a feudalizmushoz hasonló rendiség, de modernebb, burkoltabb formában, az oligarchák rendiségével.

Wikipédia: „… Az **oligarchia** egy olyan politikai rendszer, ahol a hatalom egy viszonylag kicsi csoport kezében összpontosul, akik a saját érdekükben kormányoznak, illetve döntő befolyást gyakorolnak a hatalomra és a döntéshozatalra. … A kifejezés az ókori görög szóból ered: ὀλιγαρχία = „kevesek hatalma". … Az oligarcha (vagy tartományúr) jelentése egy nagyobb országrészen önhatalmúlag uralkodó főnemes, hatalmaskodó főúr, kiskirály. … A legelterjedtebb felfogás szerint a **jobboldal-baloldal** fogalmi ellentétpár a 18. századi francia parlamenti ülésrendből ered: a jobb oldalon foglaltak helyet a hagyományos rend, a királyság képviselői, vagyis az első és a második rend, a bal oldalon pedig a forradalom hívei, a polgárság, azaz a harmadik rend. … **demagógia** … tetszetős, részigazságokon vagy irreális elképzeléseken alapuló politikai programok … amiknek semmi közük a logikához … **Goebbelsi propaganda** – hazugságok (akár óriási képtelenségek) folyamatos, állandó ismételgetése és terjesztése; mivel a tapasztalat szerint magának az ismételgetésnek is – az igazságtartalomtól függetlenül – nagy meggyőzőereje lehet."

A fasizmus és a proletárdiktatúra harca kibékíthetetlen, ami az emberiség számára a tőkés diktatúra és a szocialista demokrácia harca az emberré válásért, a diktatúra és a demokrácia harca.

A kapitalizmus totális diktatúrájának mosolygós vagy nyílt leplezetlen változata csupán a válság kezelésének a formáját jelenti, mert semelyik esetben sincs hatalma a dolgozóknak, akik a kapitalizmus minden változatában kizsákmányolandó proletárok; a kapitalizmus semelyik formája nem kerülheti el a diktatúrát a proletárokkal szemben, mert kibékíthetetlen a tőkés és a proletár ellentéte – a kapitalizmus gazdasági modellje ezt követeli meg.

Az úgynevezett demokratikus polgári pártok, akik abban az illúzióban szenvednek, hogy lehet demokratikus a kapitalizmus, - vagyis lehet a kapitalizmus demokratikus a proletár bérrabszolgák számára – elfelejtik vagy nem képesek megérteni a kapitalizmus gazdasági-politikai modelljét, ami leegyszerűsítve: tőkés kizsákmányoló és kizsákmányolt proletár bérrabszolga, ami csak diktatúra lehet a proletárok számára.

A kapitalizmus, mint demokrácia olyan illúzió, mintha azt mondjuk, a nap kering a föld körül, de ez a tudomány szerint hamis, és ezt hinni manapság már nagy butaság lenne. Társadalmi szinten a hamis világnézet katasztrófába torkollik, azaz a kapitalizmus társadalmi szintjén a fasizmus valamelyik változatába. A proletárok támadása erre a forradalom, az osztályháború.

A materializmus világnézete szerint a természet és a társadalom törvényei objektívek, nem a szemlélődőtől függ a létezésük, a működésük (bár a megfigyelő beavatkozása befolyásolja a végeredményt, de most nem ez a lényeg). Amint a földről más égitestre utazunk, vagy körbehajózzuk a „lapos, nem gömbölyű földet", nem mindegy milyen úton haladunk, az illúzió vagy a valóság útján. Ez vonatkozik a társadalomra is; nem lehet demokrácia a kapitalizmus gazdasági modelljében a többséget kitevő dolgozó bérrabszolga proletárok számára, csak diktatúra.

Az osztálytársadalmakban, amilyen a kapitalizmus, a fasizmus valamint a népi demokrácia és a szocializmus, mint átmeneti társadalmi formák, egészen a kommunizmusig, uralkodó és elnyomott osztályokból álnak egymással szemben. Az uralkodó osztály a hatalma érdekében kénytelen diktatórikusan elnyomni a kibékíthetetlen érdekellentétek miatt, a hatalmára törő társadalmi osztályokat, és csak saját magának adhat demokráciát, a hatalomba való beleszólást.

1800 milliárd dollárral nőtt 2020-ban az 500 leggazdagabb vagyona 24.hu [Ezek a „felsőbbrendűek" tolvajok!] Ez egy év alatt 31 százalékos növekedést jelent [a világválságból is a „felsőbbrendűek" húzzák a hasznot].

A kapitalizmus erkölcse a rablókével rokon, mert a kizsákmányolás az rablás, amit a törvény garantál. Ha elég erős, ravasz, okos „ember" vagy, vedd el mástól, amit csak tudsz, ne legyen lelkiismeret furdalásod, a tízparancsolat, csak a templomban számít. A polgári törvényhozás törvénye ezt szolgálja, de a nyílt diktatúra célja is ugyanez. A kizsákmányolás, az élősködés erkölcse sajnos a proletárok lelkét is eléri.

A tőkés kizsákmányolja a proletárokat, (amit mindenki tud) az miért nem jó? A prolinak is jut egy kevés abból, amit munkával a proli hozott létre, de a java a kizsákmányolóé lesz. Így jut a kizsákmányoló élősködőknek és marad a dolgozó proletároknak is. Azonban a tőkés kizsákmányolás a proletár meglopása. A proletár munkaerő áru pedig a kifosztott, kirabolt kárvallott, amit a kapitalista állam törvényesen garantál.

Minden érték, amit termelnek a proletárok munkájának eredménye. Amit a tőkésállam ad, azt nem ingyen adja, hanem a kizsákmányolt érték egy részét visszaadja annak, aki azt létrehozta. Az élősködésre még így is sok marad a kizsákmányoló tőkéseknek. A kapitalistára az érték létrehozásában nem jut semmilyen szerep, minden a proletár dolgozók munkájának az eredménye. Amit a tőkés ad a proletároknak, annak nem sok köze van a tőkés lelkiismerethez, csupán a gazdasági-politikai megfontolások és a proletároktól való félelem készteti a jótékonyságra, amit a proletároktól, a kizsákmányolással rabolt étkekből visszaadnak.

Az emberiség azonban, a nagy gondolkodók munkája eredményeként megismerkedtek a demokrácia előnyével, sőt a szocializmusnak, az emberi jogoknak, az emberré válásnak a lehetőségével is. Az így megismert emberi értékek ellen már csak ezeknek a gondolatoknak a meghamísításával, hamis tudománytalan világnézettel, demagógiával, hazugsággal, agymosással, elnyomással és erőszakkal lehet harcolni. Ez a fasizmus különböző változataiban nagyon jól bevált módszer a hatalom megvédésére. A kapitalizmus a szocialista demagógiát a

hatalma védelmében fasizmussá válva tudja legelőnyösebben, legkövetkezetesebben felhasználni, ami jelentős eltávolodás az eredeti polgári demokrácia gondolataitól.

Ezért a fasizmus nagyon veszélyes az emberiségre! Ezen a hamis, hazug úton járás a katasztrófába viszi az emberiséget!

Változni kell a valódi demokrácia, a többség, **a dolgozók számára demokráciát, emberi jogokat nyújtó szocializmus** felé.

A fasizmussá fejlődött kapitalista imperializmus, a világméretűvé fejlődött monopóliumok totális diktatúrája és a kapitalista gazdasági modell miatt lehetetlen demokrácia a föld túlnyomó többségét kitevő proletár dolgozók számára; a kapitalizmus érdeke a proletár emberiség tudását csak a szerszám kezelése, a beszélő szerszám, a modern rabszolga, a bérrabszolga szinten tartani és engedelmes dolgozóvá nevelni. Az ilyen szinten tartott emberiség hosszabb távon életképtelen, mert gerinctelen, nem képes a társadalmi és természeti katasztrófákkal szemben megoldást találni. A fasizmussá fejlődött kapitalizmus érdeke a hamis természeti és társadalmi világkép kialakítása az emberiség tudatában, de ez az út a végén csak a katasztrófa lehet.

Választania kell az emberiségnek: vagy a kapitalisták diktatúrája vagy a dolgozók demokráciája; vagy a kapitalizmusra épülő fasizmus diktatúrája vagy a dolgozó nép demokráciája, a szocializmus; kevés élősködő diktatúrája vagy az emberiség demokráciája; de ez nem működhet a kapitalista kizsákmányolók elleni dolgozók diktatúrája, a proletárdiktatúra nélkül.

A népi demokrácia is hatékony a kapitalista-fasiszta diktatúra ellen, amely átmeneti demokratikus társadalmi forma a szocializmusba; de igazán csak a szocializmus alkalmas erre, ami már következetes proletárdiktatúra a kapitalista-fasiszta-imperialista kizsákmányolás ellen az emberiség demokráciájáért.

Maglód, 2021.02.03. Salánki László

Kapitalizmus – szociáldemokrácia - fasizmus
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!
A szociáldemokrácia a kapitalizmus támasza lett!

A kapitalizmus gazdasági modellje a polgári demokráciában és a fasizmusban alapvetően azonos!
A polgári demokráciában és a fasizmusban is törvényes a bérrabszolgaság, a kizsákmányolás, és az élősködés!
A kapitalisták a vagyonukhoz törvényesen a proletárok kizsákmányolásával jutnak!
A polgári demokrácia és a szociáldemokrácia politikai-gazdasági modellje a kapitalizmus!

A fasizmus a kapitalizmus harca a tőkés kizsákmányolás, élősködés, felsőbbrendűség megvédéséért!
A szociáldemokrácia célja a tőkés kizsákmányolás, élősködés, felsőbbrendűség megvédése!
A kapitalizmus minden változatában a szociális demagógia hatékony fegyver a hatalom megvédésében!

A klasszikus fasizmus az önkényuralom, a mosolygó fasizmus terrorista változata!
A renegáttá vált szociáldemokrácia már csak polgári demokrácia, ami kapitalista diktatúra a proletárok ellen!
A klasszikus fasizmus a polgári demokráciát, a szociáldemokráciát, a szocialista demokráciát is megsemmisíti!

*

A szociáldemokrácia elfajult – renegáttá, jobboldalivá vált –, így csupán a polgári demokrácia egyik változata lett, vagyis a kapitalista diktatúra, a kizsákmányolás, az élősködés, a bérrabszolgaság elfogadását vállalta fel, de szélhámosan, demokráciát hazudva, derűsen mosolyog a proletariátusra.

A szociális forradalom: „… Minden szocialista törekszik a tágabb értelemben vett szociális forradalomra, mégis vannak szocialisták, akik elvetik a forradalmat és akik a szociális átalakulást csak a reform útján akarják elérni. A szociális forradalommal szembehelyezik a szociális reformot. … A reform és a forradalom közt meglévő különbség nem abban áll, hogy az egyik esetben erőszakot alkalmaznak, a másikban nem. … A szociális reform lehet igen jól összeegyeztethető az uralkodó osztályok érdekeivel és minden bizonnyal bántatlanul hagyja azok pillanatnyi társadalmi hatalmát, sőt körülmények között azt még meg is erősítheti. A szociális forradalom ellenben már kezdettől fogva sem egyeztethető össze az uralkodó osztályok érdekeivel, mert hiszen minden körülmények között hatalmuk megsemmisítését jelenti. …„

A renegáttá vált szociáldemokrácia (jóindulatot feltételezve) a kapitalizmusban csak a szociális reformokkal és nem a szociális forradalommal akar javítani a proletár dolgozók helyzetén, akik így mégiscsak kizsákmányolt

bérrabszolgák maradnak. Vagyis lényegében a szociáldemokrácia programja az, hogy a proletár alapvetően kirabolt, megalázott, alacsonyabbrendű szolga maradjon. A szociáldemokrácia a kapitalizmus gazdasági-politikai viszonyaiban, a polgári demokrácia keretében, a társadalmi forradalom és proletárdiktatúra nélkül, pusztán reformokkal, bármilyen eredményt is ér el, de csak a kizsákmányoló, az élősködő kapitalista diktatúra támasza marad.

A marxista filozófia alapjai: „… A marxista pártok határozottan bírálják a szociáldemokrácia ideológiai álláspontját és jobboldali opportunista gyakorlatát, leleplezik a jobboldali szociáldemokrata vezetőket, akik átpártoltak a burzsoáziához, megtagadták a munkásosztály szocialista követeléseit. … jobboldali szocialista vezérek, akik rég szakítottak a marxizmussal, és teljesen áttértek az idealizmus álláspontjára, az imperializmus és az antikommunizmus védelmezésének álláspontjára.

… A jobboldali szocialisták elvetik a proletariátus diktatúráját, s a „tiszta" demokráciát állítják szembe vele. … antagonisztikus osztályokra bomló társadalomban lényegénél fogva minden állam egyik vagy másik osztály diktatúrája. A lényeg az, hogy ki ellen vagy ki felett gyakorolnak diktatúrát, és kik számára, melyik osztály számára van demokrácia.

… proletariátus diktatúrájának megteremtése a demokrácia nagyméretű kiterjesztését, a korlátozott és formális burzsoá demokráciának proletárdemokráciával való felváltását jelenti, amely ténylegesen biztosítja a legszélesebb rétegek politikai jogait és reális hatalmát."

Népi demokrácia és forradalomelmélet: „… 1924 szeptemberében, a fasizmus és a szociáldemokrácia egymáshoz való viszonyát elemezve, **Sztálin** megállapította, hogy a fasizmus és a szociáldemokrácia „ikrek", „a szociáldemokrácia a fasizmus objektíve mérsékelt szárnya". Más megfogalmazása szerint: a fasizmus nem egyéb, mint a szociáldemokráciának és a burzsoázia harci szervezeteinek „nem hivatalos politikai blokkja"…"

A szociáldemokrácia fő fegyvere lett – ami a kapitalizmusé és a fasizmusé is - a szociális demagógia, a hazugság. A hazudság a világnézetében az, hogy lehet osztály-együttműködés a kizsákmányolók és kizsákmányoltak, a tőkések és a proletárok között, vagyis lehet tiszta demokrácia a kizsákmányoló és kizsákmányolt között.

Lehet demokrácia és egyetértés a tőkés és a proletár, a kizsákmányoló és kizsákmányolt között?
Lehet osztály-együttműködés a kapitalisták és a proletárok, az élősködők és a dolgozók között?
Lehet béke a kapitalista „felsőbbrendű" urak és a bérrabszolgák, a rablók és a kifosztottak között?

A kapitalista és a proletár egy csónakban úszik az élet taván, de az evezőt a proletár húzza, a semmittevő potyautas pedig a tőkés. A szociáldemokrácia és a polgári demokrácia azt hazudja, hogy a potyautas nélkül nem úszik, nem halad a csónak. Vagyis a semmittevő kizsákmányolók, az élősködő rablók nélkül nem lehet a gazdaságot üzemeltetni.

A szociáldemokrácia fő szövetségese végül is a kapitalista lett és nem a proletár dolgozó, de ehhez szükségessé vált a szociális demagógia. A szocializmustól átvett értékeket nem lehet a kapitalizmusban következetesen alkalmazni, a szociális demagógia így rafinált hazugsággá, becsapássá, szélhámossággá válik. A reformok segíthetnek a proletárok helyzetén, de csak az osztályharc, a kapitalisták félelme az, ami erre kényszeríti őket.

A bérrabszolga a tőkés vállalkozónak olyan áru, olyan költség, mint a szerszám, a beszélő szerszám, ami szükséges a tőkés profitjához.

Miért tartaná a kapitalizmus embernek a proletárt, ha ő maga ezért nem harcol, ha megelégszik a beszélő szerszámnak lenni?

A szociáldemokrácia a termelőerők fejlődését csak a kapitalizmus kereteiben látja megvalósíthatónak, elveti a forradalmi utat és már nem célja a szocializmus. Valójában így a szociáldemokrácia a proletárok érdekeit nem képviseli, de az emberiségét sem, ellenben félrevezetéssel, a szociális demagógiával, a hazugsággal, hasonlóan a fasizmushoz, vezeti tévútra a proletárokat, próbálja eltéríteni az osztályharctól, a kizsákmányolás békés elfogadását hangoztatja a proletároknak.

A szociáldemokrácia a **demokráciáról** álmodozik egy háborúban, az **osztályháborúban**, de megéri neki, mert ezért a kapitalizmus a szociáldemokrata munkásárulóknak nagy jövedelmet, jó állást, pénzes hivatali állásokat, hatalmi pozíciókat ad. Bár lehetnek idealista, idióta proletár szociáldemokrata álmodozók is.

A lényeg a szociáldemokráciában az osztály-együttműködés és a reformok, a fasizmusban pedig az osztályok felettiség hazugsága; ezen a ponton nagyon összecseng a szociáldemokrácia és a fasizmus, mindkettő hazug, hamis, idealista világnézet. A kapitalizmus a renegáttá vált szociáldemokráciát felhasználja a hatalma megvédésére, a proletariátus elnyomására. Azonban a kapitalizmus a hatalma védelmében a klasszikus fasizmussal már a szociáldemokratákat is elnyomja.

A szociáldemokrácia szabadság és demokrácia világnézete, erkölcse olyan lett, mint a polgári demokrácia keretében működő kapitalizmusé, ami a kizsákmányolás, a bérrabszolgaság, az élősködés szabadsága, és az ezzel együtt járó kapitalista felsőbbrendűség. De ez valójában diktatúra a proletárok ellen. Tehát a szociáldemokrácia irányvonala nem adhat demokráciát a proletárok számára, és ezért mindenképpen jobboldali. A (jobboldali) szociáldemokrácia, ami a polgári értelemben vett baloldal, a kapitalizmus a kizsákmányolás híve lett. Így már

valójában a szociáldemokrácia jobboldalivá változott, nagyon hasonlít más polgári irányzatokra, de nem olyan következetesen proletárellenes, mint a fasizmus.

A szociáldemokrácia abból indul ki, hogy a fejlődés érdekében a proletárok érdekeit a kapitalizmusban a tőkések érdekeinek kell alárendelni, ami szerintük az emberiség érdeke is. Így a tőkések irányításával kell vezetni a társadalmat, csak némi reformra van szükség és a proletároknak legyen ennyi elég. De ez az elv csak a proletárok megtévesztésre elegendő, a kizsákmányolás leplezésére, szépítgetésére. A termelőerők kizárólag csak a kapitalizmusban lehetséges fejlődésének elmélete reakciós, embertelen nézet, ez csak a marxizmus renegát értelmezéséhez elegendő (vagy ahhoz sem). A szocializmus is képes erőteljesen fejleszteni a termelőerőket, amire volt már példa, de kizsákmányolás nélkül, a kapitalizmus hibái nélkül emberségesen. Kizsákmányolás nélkül a kapitalizmus erre képtelen, pedig minden fejlődés a kapitalizmusban is elsősorban a proletárok érdeme.

A mérnök, az orvos, a tanár, a jogász, a törvényhozó, a munkás, az értelmiségi, stb. mind „lehet csak" dolgozó, és ez elég a gazdaság, a társadalom működéséhez, a fejlődéséhez. A gazdaság működésében, fejlődésében a kapitalistákra, mint kizsákmányolókra, élősködőkre nincs szükség, a kapitalista korbácsa sem kell a dolgozóknak. A gazdaság működéséhez csak dolgozó kell, így felesleges és káros a kapitalista, mint kizsákmányoló az emberiség számára. A szociáldemokrácia a proletárok és a szocializmus, így a szocialista demokrácia ellensége lett! A demokráciáról papol a polgári demokráciában, miközben a kapitalista diktatúrát, a kapitalizmus építgeti.

A szociáldemokrácia a polgári demokrácia keretében a mosolygó fasizmus. A szociáldemokrácia a kapitalizmus „dicsfényén" vagy inkább a ködén keresztül a kapitalizmus híve lett, így bármit hablatyolnak is, a kizsákmányoló társadalom támasza lett.

A fasizmus nyíltan felvállalja a diktatúrát, a szociáldemokrácia csak hazudja a demokráciát; hazudja, mert ismeri az osztályellentéteket, de helyette az osztály-együttműködést (a kizsákmányolás tűrését) szorgalmazza; a fasizmus osztályok felettisége nagyon hasonlít ehhez; mindegyik egyfajta idealista idiotizmus; ehhez szükséges a szociális demagógia fegyvere a proletárok ellen, a megtévesztésükre; és ez elég jól működik, de ez az út veszélyes a végén a klasszikus fasizmus vigyorog diadalmasan véres szájjal.

(idézet: Georgi Dimitrov - Egységfront népfront szocializmus)

… A fasizmus *mindenekelőtt* azért tudott hatalomra kerülni, mert a szociáldemokrata vezéreknek a burzsoáziával való osztály-együttműködési politikája következtében a munkásosztály *kettészakadt, politikailag és szervezetileg fegyvertelenül állt* a támadó burzsoáziával szemben. A kommunista pártok viszont *nem voltak eléggé erősek ahhoz*, hogy a szociáldemokrácia nélkül, illetve annak ellenére mozgósítsák és döntő harcra vigyék a tömegeket a fasizmus ellen.

… A szociáldemokrácia vezérei takargatták és rejtegették a tömegek előtt a fasizmus igazi osztályjellegét, és nem hívtak harcra a burzsoázia fokozódó reakciós intézkedései ellen. Ők viselik a nagy *történelmi felelősséget* azért, hogy a fasiszta támadás döntő pillanatában Németországban és egy sor más fasiszta országban a dolgozó tömegek jelentékeny része nem ismerte fel a fasizmusban a legvérszomjasabb rabló finánckapitalistát, a leggonoszabb ellenségét, és hogy ezek a tömegek nem voltak felkészülve arra, hogy a támadást visszaverjék.

… azokban az országokban, ahol a szociáldemokrata pártok képviselői részt vesznek a kormányban, a szociáldemokrata vezetés a legerősebb *ellenállást* tanúsítja a proletár egységfronttal szemben. Ez teljesen érthető, hiszen meg akarják mutatni a burzsoáziának, hogy éppen ők azok, akik mindenkinél jobban és ügyesebben tudják kordában tartani az elégedetlen munkástömegeket és megóvni őket a kommunizmus befolyásától.

*

(idézet: Népfrontpolitika az európai munkásmozgalomban - Komját Irén)

… A népfront problémái *a munkásosztály szövetségi politikájának problémái*, amelyek a konkrét történelmi helyzet változásával együtt alakulnak. Ezért beszélünk antifasiszta népfrontról, például a harmincas évek közepén Franciaországban, Spanyolországban; nemzeti ellenállási frontról a hitleristák által megszállt országokban 1939-1944-ben; antiimperialista frontról számos gyarmati országban; demokratikus népfrontszövetségről a mai Olaszországban, ahol a Kommunista Párt elgondolása szerint ez vezethet békés úton a szocializmushoz; hazafias népfrontról a népi demokratikus országokban mint a szocializmus építésének társadalmi alapjáról.

… A forradalmi párt azonban *mindenkor* arra törekszik, hogy a munkásosztály szövetségeseinek tábora minél szélesebb legyen. Ha nem ezt teszi, elszigetelődés fenyegeti, meggyengül, vereséget szenved.

… az első feladat magának a munkásosztálynak az újraegyesítése, annak a szakadásnak a felszámolása, amely a munkásmozgalomban az első világháború idején az opportunista és a forradalmi irányzat között létrejött. … a szociáldemokrácia Európa sok országában a kapitalizmus támasza lett és általában elzárkózott a kommunistákkal való együttműködéstől, mindennemű akcióegységtől. … Az egységtörekvések sikertelenségének más oka is volt: a kommunista pártok szektás hibái, a kommunisták türelmetlensége. Mindez valóságos hidegháborúhoz vezetett a munkásmozgalomban.

… A Német Szociáldemokrata Párt már kipróbálta a polgári pártokkal alakított tömb „erejét" a fasizmussal szemben. Az eredmény az lett, hogy Hitler uralomra jutott. Ezzel nem csupán a német szociáldemokrácia szenvedett szörnyű vereséget, hanem a nemzetközi munkásmozgalom egészét érte súlyos csapás. … Az opportunista vezetők fő érve hosszú időn át az volt, hogy ők a demokrácia hívei, a kommunisták pedig diktatúrát akarnak, márpedig a két álláspont összebékíthetetlen. Holott a kommunisták nem a proletárdiktatúra kivívására akarták létrehozni az akcióegységet, hanem a fasizmus és a háború ellen.

… A Komintern VII. kongresszusán nem hangzott el egyetlen beszéd sem, amely ne fejezte volna ki mélyen átérzett felelősségtudattal a szociáldemokráciával való akcióegység fontosságát. A VII. kongresszus idején a szociáldemokraták Belgiumban, Csehszlovákiában,

Dániában, Norvégiában, Svédországban részt vettek a kormányban, s miniszтereik rendkívül szívósan ellenálltak az akcióegység-javaslatoknak. A kommunisták számára azonban ez nem volt ok arra, hogy ne keressék az egységet a szociáldemokrata munkásokkal, és feladják a vezetőikkel való tárgyalásokat. A munkásokkal való közös fellépésre éppen az a körülmény nyújtott alkalmat, hogy a szociáldemokrata miniszterek a burzsoázia érdekeit képviselték és sehol sem teljesítették a választási kampányban tett ígéreteiket.

… Több kapitalista államban már a harmincas évek elején, megváltozott a szociáldemokrácia helyzete. A világgazdasági válság idején romlott a munkásarisztokrácia életszínvonala is, és a munkásosztály gazdasági vonatkozásban homogénebb lett. Az uralkodó körök kevésbé támaszkodhattak a jobboldali szociáldemokratákra, nem bízhattak már abban, hogy az opportunista vezetők képesek lesznek a munkásságot féken tartani. Az uralkodó nagyburzsoázia fő támasza tehát a fasizmus lett: terrorisztikus diktatúrát vezetett be. E tapasztalatok konkréttá tették az egység vitáját: a [Komintern] VII. kongresszus gazdag - pozitív és negatív - nemzetközi tapasztalatokból meríthetett az új taktika alapvonásainak kidolgozásakor.

… a VII. kongresszusnak a tömegmunkára és háborúellenes tömegpropagandára vonatkozó intelmei és tanácsai felmérhetetlen történelmi jelentőséggel bírtak a nemzetközi munkásmozgalom számára. A kongresszus *az egységfrontot mint a háború elleni harc egyetlen lehetséges alapját*, legfőbb győzelmi biztosítékát, mint a kommunista pártok internacionalista és hazafias politikájának s az osztályharc időszerű konkrét formájának koncepcióját állította a világ proletariátusa, a világ népei elé.

… Az egységfront-politika nem kapituláció a reformizmus előtt, hanem hatalmas erőfeszítés az egész munkásosztály megnyerésére az osztályálláspontok számára. Az egységfront továbbfejlesztése népfronttá újabb, még bonyolultabb forradalmi tömegmunkát igényel, amelyben sohasem szabad elvesznie a munkásosztály végső céljának, a szocializmusnak.

… A német szociáldemokraták 1945 utáni egész politikáját az határozta meg, hogy régi kommunistaellenességüket egész ideológiai poggyászával együtt „átmentették" az új korszakba, és a háború utáni feltételek között úgy hasznosították, ahogy az az újra talpra álló német monopolistáknak és az amerikai imperialistáknak leginkább megfelelt.

… Az SPD jobboldali vezetői beépültek a monopóliumok igazgatóságába, a monopolista államapparátusba. Nem csoda hát, ha ideológiájuk a német imperializmus növekvő hatalmi törekvéseivel együtt „fejlődött". Így jutott el a német jobboldali szociáldemokrácia az „Európa-eszme" és az európai integráció politikai és elméleti támogatásáig. Ezzel az SPD vezetői nagy javadalmazású állásokat szereztek maguknak. (Carlo Schmid az Európa Tanácsban, Wehner a Montánunió vezetőségében stb.) … 1959. évi godesbergi programjukban hivatalosan is megtagadták a marxizmust. … A Szociáldemokrata Párt hozzájárult a Nyugat-Németországban a nemzeti ügyet, a demokráciát, a szocialista internacionalizmust egyedül képviselő Kommunista Párt betiltásához."

(idézet: A Második Világháború - Roberto Battaglia)

A Francia Kommunista Párt és a háború

1940-1941-et nemcsak a „látszatháború" jellemezte. Emellett - vagy helyesebben: ennek következtében - ott volt az a háború is, amelyet Daladier készségesen és komolyan viselt: a Francia Kommunista Párt elleni embertelen és irgalom nélküli háború. A német-szovjet megnemtámadási szerződés első hírére Doriot* A francia kommunista mozgalom renegátja, a német megszállás idején hírhedt kollaboráns. - *Szerk.** kijelentette: „Sztálin elárulta Franciaországot! Nekünk erre a kommunizmus elpusztításával, az árulók pártjának feloszlatásával, vezéreinek bebörtönzésével kell válaszolnunk ..." És a felhívást, amely egy Hitler szolgálatába szegődött embertől származott, a kormány készséggel teljesítette. A *munichois*, a müncheni egyezmény aláírói nem kérették kétszer magukat, hogy bosszút álljanak a kommunistákon, akik mind a parlamentben, mind az országban egyedül helyezkedtek szembe ezzel a szerződéssel, mint a „nemzeti gyalázat" szerződésével.

A rendőri apparátus egész gépezete - amely a háború kitöréséig a legkisebb kellemetlenséget sem okozta a náci „ötödik hadoszlopnak", és amely folytatólagosan, a háború folyamán is háborítatlanul fogja hagyni azt - ráveti magát a Francia Kommunista Pártra, bezáratja székházait, lefoglalja sajtóját, és késedelem nélkül megkezdi az embervadászatot. Szeptember 26-án, egy immár befejezett tényt szentesítve, feloszlatják és törvényen kívülinek nyilvánítják a pártot. Október 7-én - a „mozgósítottak" ideiglenes kivételével - letartóztatják a kommunista képviselőket. Az üldözés azonban hamarosan kiterjed a hadsereg soraira is. Thorez és néhány másik vezető csupán expatriálással tud megmenekülni a biztos börtöntől. 1940 márciusában Rómában negyvennégy bebörtönzött kommunista képviselő ellen folytatnak le színházi pert: közülük sokan sohasem szívhatják majd a szabadság levegőjét, mert a katonai vereség után kiszolgáltatják őket a náciknak. A kormány „erélyes intézkedéseit" a francia fasizmus valamennyi híve ujjongva fogadja. Sajnos, még Léon Blum is tapsol, cinikusan arra számítva, hogy a kommunisták üldözésével megerősítheti a szocialista pártot. „Az a véleményem, hogy pártunk nagy többsége a Francia Kommunista Párt feloszlatását természetesnek és jogosnak tartja majd." A párt tehát egyedül áll a viharban. Szervezeti szálai elszakadtak, harcosai szétszóródtak: meglepte őket a legteljesebb törvényességből a legszigorúbb illegalitásba való váratlan átmenet. Daladier kormánya egyébként nem tudja más ürüggyel „igazolni" a kommunisták üldözését, mint az FKP részéről a háborúval szemben tanúsított „defetista" magatartással.

A tények pedig, íme a következők:

1939. augusztus 25-én a kommunista parlamenti csoport kiáltványt bocsátott ki, amelyben Thorez a német-szovjet megnemtámadási szerződést úgy értelmezte, mint az „agresszorok tömbjének megbontásához" való hozzájárulást; majd rögtön hozzáfűzte: „Ha Hitler mégis kirobbantaná a háborút, tudja meg, hogy Franciaország népét szilárd egységben fogja szemben találni magával, a kommunistákkal az első vonalban, akik készek arra, hogy megvédjék hazájuk biztonságát, valamint a nemzetek szabadságát és függetlenségét."

Szeptember 2-án a kommunista képviselők, álláspontjuknak megfelelően, megszavazták a háborús hiteleket, és határozottan hozzájárultak ahhoz, hogy a kormányt kimozdítsák bizonytalanságából: hozzon visszavonhatatlan határozatot a Németország elleni háború megüzenéséről.

*

(idézet: Franklin Delano Roosevelt)

„A New Deal — közölte Roosevelt 1934 nyarán egy Wisconsin államban tartott nagygyűlésen — igyekszik egybeforrasztani társadalmunkat, a gazdagokat és a szegényeket, a fizikai és a szellemi dolgozókat az olyan szabad emberek önkéntes testvériségébe, akik összetartanak, együtt dolgoznak az összesség javáért." Néhány hónappal később Roosevelt a bankárok gyűlésén megmagyarázta: a kormány „az ország valamennyi csoportjának egységét fejezi ki és vezeti, az elnöknek pedig az a kötelessége, hogy „a sok ellentmondó elem között megtalálja a nemzetnek legmegfelelőbb, egységes célt". FDR ezt az ideológiai standardot felállítva indul hadba a nevezetes 1935-ös esztendőben.

… Második elnöksége előtt, 1936. szeptember 29-én tartott beszédében Franklin Roosevelt hangoztatta, hogy a két párt, a Demokrata Párt és a Köztársasági Párt között nincs különbség a kommunista rendszerhez való viszony tekintetében, de óriási különbség van közöttük a kommunizmussal szemben követett módszereket illetően. „A republikánusok, a dolgoknak szabad folyást engedve, a húszas években engedték, hogy a gazdasági viszonyok annyira megromoljanak, hogy a radikalizmus fenyegető veszéllyé váljék. Az 1932-es kampány elején azt mondottam: »A radikalizmus veszélyével a reakciót szembeállítani annyit jelent, hogy magunk rohanunk a katasztrófába. A reakció a radikális számára nem akadály, hanem provokáció. Ezt a veszélyt az újjáépítés reális programja segítségével kell elhárítani«... Mi a rendkívüli helyzettel rendkívüli intézkedéseket állítottunk szembe. De sokkalta fontosabb volt az, hogy a probléma gyökeréig hatoltunk és a válság okaival foglalkoztunk. Mi ellene vagyunk a forradalomnak. Ezért hadat üzentünk azoknak a viszonyoknak, amelyekből a forradalom kisarjad."

(idézet: Népi demokrácia és forradalomelmélet)

… A Komintern helyesen mutatott rá, hogy a szociáldemokrácia a tőkés rendszert védi, hogy a jobboldali vezetők elárulják a munkásosztály ügyét, így objektíve elősegítik a fasizmus térhódítását. A fasizmusnak az a szociáldemokrata értékelése, hogy e mozgalom kispolgári vagy kispolgári szocialista mozgalom, amely a nagytőke és a nagykereskedelem ellen irányul, továbbá a szociáldemokrata vezetők szélsőséges kommunistaellenes beállítottsága, a fasizmus iránt táplált illúziója és engedékenysége kétségtelenül súlyos károkat okozott a munkásosztály ügyének, s megbélyegzésük és elítélésük indokolt és szükséges is volt. Hiba volt azonban, s nem csekély kárt okozott, hogy a Komintern a fasizmus és a szociáldemokrácia közé egyenlőségi jelet tett, elmulasztotta a két politikai áramlat közötti különbség vizsgálatát. Különösen súlyos következménye volt annak az értékelésnek, hogy a burzsoá társadalom fokozódó szétesése következtében „valamennyi burzsoá párt, különösen a szociáldemokrácia többé vagy kevésbé fasiszta jelleget ölt" Igen súlyos következményekkel járt ez, mégpedig azért, mert megnehezítette a valóban fasiszta törekvések, a fasiszta mozgalmak felismerését, elhatárolását, megkülönböztetését, rendkívüli módon leszűkítette a lehetséges szövetségesek körét.

… A helyzet azonban 1947 őszére megváltozott. Az az eltérés, amely a háborús célok és a háború utáni berendezkedés kérdésében egyfelől a Szovjetunió, másfelől a nyugati hatalmak között megmutatkozott, a háború után viszonylag gyorsan elmélyült, s mint erre a lengyelországi értekezlet nyilatkozata rávilágított, két ellentétes politika és két fő tábor kialakulásához vezetett. … a nyilatkozat helyesen mutatott rá a nyugati szociáldemokrata vezetők szerepére a burzsoázia megrendült pozícióinak megszilárdításában, a munkásosztály egységének megbontásában.

Maglód, 2021.02.04. Salánki László

A kommunisták harca a fasizmus ellen
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! –
- A Komintern VII. kongresszusa -

A kapitalizmusban a tőkések élősködés érdekében diktatúra valósul meg a dolgozók ellen!
A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!

A szocialista demokrácia célja a demokratikus szabadságjogok és az emberi jogok megvalósítása!
A szocializmusban megvalósul a szocialista demokrácia!
A kommunisták a szocialista demokráciáért harcolnak!

A kapitalizmus meghaladásához, a teljes emberiségre kiterjedő demokrácia érdekében, a népi demokrácia vagy ennek kihagyásával a szocializmus keresztül vezet az út. Az emberiség a kommunizmust, a teljes emberiségre kiterjedő demokráciát, a kizsákmányolás, a felsőbbrendűség, az élősködés megszüntetésével, az emberi jogok következetes érvényesítésével, a természeti és társadalmi tudományok megismerésével és következetes alkalmazásával éri el.

A kommunizmus az emberséges, a humánus társadalom!
A kommunizmusban nincs kizsákmányoló, élősködő, szolga és felsőbbrendű!

A marxista filozófia alapjai: „… A dialektikus és történelmi materializmus a marxizmus filozófiai alapja, s a politikai gazdaságtannal és a tudományos szocializmussal együtt a marxizmus alkotórésze. … Marx és Engels nemcsak új világnézetük kidolgozásán fáradoztak. Fő céljuk az volt, hogy egyesítsék a tudományos szocializmust és a munkásmozgalmat, s a munkások ösztönös harcát a tudatos forradalmiság medrébe tereljék. … A tudományos szocializmus elmélete a munkásmozgalom gyakorlatának általánosításaként keletkezett, a munkásosztálynak a burzsoázia ellen, az elnyomás ellen folyó harci szükségletei hívták életre.

… A tudományos szocializmus elmélete nem jelenhetett meg a középkorban, a feudális társadalomban. Ez az elmélet a kapitalizmus korában keletkezett, mert a kapitalizmus fejlődése előkészítette a szocializmus anyagi előfeltételeit. A tőkés renden belül a kapitalizmus számára megoldhatatlan ellentmondások jöttek létre, és kialakult a proletariátus, amely az új, szocialista termelési mód hordozója. Éppen ezzel összefüggésben jelenik meg a tudományos szocializmus elmélete."

A kommunisták elvetik a hamis tudománytalan világnézetet, Marx, Engels, Lenin, Sztálin, Mao tanításait követik, a dialektikus és történelmi materializmus tudományának megalkotóit, továbbfejlesztőit, amelyek a szocialista demokráciát, ha szükséges, forradalmi úton, a polgári demokrácia, a kapitalizmus, a fasizmus meghaladását tűzik ki célként a vörös zászlóra.

A polgári demokrácia a kapitalizmus politikai-gazdasági modelljében is kénytelen korlátozni a demokratikus szabadság- és az emberi jogokat. Ugyanis a kapitalizmus nem működik a bérrabszolgaság, a kizsákmányolás nélkül, és ez embertelen, mindenképpen megosztott világra, felsőbbrendűségre és szolgaságra vezet, ami a többség, a bérrabszolgák számára, a valódi szabadságot, a demokráciát, az emberi méltóságot lehetetlenné teszi. A fasizmus és főleg a klasszikus változata még embertelenebb, mert a polgári szabadságjogokat és az emberi jogokat a totális diktatúrával, akár terrorisztikusan is korlátozza vagy megszünteti, a diktatúrát akár az önkényuralomig fokozza, de legalábbis erre törekszik. Ezért a kapitalizmus fő ellenfele a kommunista mozgalom, ami következetesen küzd az emberiség demokráciájáért, az emberi jogokért, harcol a fasizmus minden változata ellen.

A polgári szabadságjogokat és az emberi jogokat a kapitalizmus gazdasági-politikai modellje a működőképessége érdekében mindenképpen kénytelen korlátozni vagy megszüntetni, ez gyökeresen, alapvetően semmilyen reformmal nem javítható tulajdonsága a kapitalizmusnak. A kapitalizmus a működési modellje miatt törvényszerűen és elkerülhetetlenül bekövetkező válságok és az osztályharc társadalmi katasztrófákat okoznak.

Ha a kapitalizmus veszélyben érzi hatalmát, a rendszer fennmaradása érdekében, azonban reformokat, ésszerűsítéseket vagy végszükség esetén a terrort alkalmazza, kapitalista „rendet" teremt, és ennek érdekében kíméletlenül elnyomja a szocialista demokráciára irányuló törekvéseket, a proletárok lázadásait, üldözi ennek élharcosait, a kommunistákat.

A kapitalizmus ezért totális harcot folytat a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen a kizsákmányolás, a tőkés felsőbbrendűség, és végeredményben a tőkések profitja, az élősködésének a védelme érdekében. A kapitalizmus a polgári demokráciával vagy a nyílt diktatúrával kíméletlen harcban áll a szocialista demokráciával, a szocializmussal. A kapitalizmus következetes harca a szocialista demokrácia ellen a fasizmus!

A marxista filozófia alapjai: „… a burzsoázia diktatúrája parlamentáris köztársaság formájában is, alkotmányos monarchia formájában is, fasiszta terrorista diktatúra formájában is létezik. … kapitalista országok parlamentáris köztársaságának lényege a burzsoázia diktatúrája, azé az osztályé, amely meghatározza a burzsoá társadalomban fennálló politikai hatalom jellegét. … a politikai hatalom minden szervét a burzsoázia tartja a kezében, és minden állami intézmény a burzsoázia uralmának megszilárdítását szolgálja. A burzsoázia diktatúrájának egyes megnyilvánulásai változóak, de változatlan marad a tőkés társadalom államhatalmának lényege — a burzsoázia diktatúrája.

… burzsoá demokrácia csak a kizsákmányoló kisebbség számára demokrácia. Mindaddig, amíg megmarad a termelési eszközök magántulajdona — hangoztatta Lenin —, a legdemokratikusabb burzsoá köztársaság is elkerülhetetlenül a burzsoázia diktatúrája, a többség elnyomására szolgáló gépezet marad.

… A fasizmus, eltérően a polgári demokráciától, az imperialista burzsoázia diktatúrájának nyílt, terrorista formája. A fasizmus létrejötte elválaszthatatlanul összefügg a kapitalizmus általános válságának korával; kísérlet arra, hogy a terror és erőszak módszereivel alátámassza a kapitalizmus megingott pilléreit. Nem véletlen, hogy a burzsoázia elsősorban azokban az országokban vezette be a fasiszta rendszert, amelyekben a kapitalizmus pillérei kiváltképpen ingatagok voltak, vagy amelyekben a burzsoázia különösen tevékenyen vett részt az új világháború előkészítésében (Olaszországban, Németországban és Japánban). A fasiszta tendenciák azonban nemcsak ezekben az országokban fejlődtek ki. A reakciós burzsoázia, a néptömegek aktivitásától való félelmében mindenütt, ahol csak lehet, korlátozza a demokráciát. … Bár a fasizmus régi formáiban kompromittálta magát a népek előtt, nincs kizárva az a veszély, hogy új formákban feléled.

… A marxista párt a proletariátus vezető szervezete, a munkásosztály legfőbb fegyvere a tőkés társadalom kommunista társadalommá való forradalmi átalakításáért vívott harcban. … A kommunista párt ereje abban van, hogy a munkásosztály élcsapata, amely a tudományos forradalmi elmélettel van felvértezve, s ezért, tudatosságát tekintve, a tömegek felett áll. A marxista párt a munkásosztály leghaladóbb, legbátrabb, leghősiesebb és legönfeláldozóbb elemeit egyesíti soraiban. Lenin azt mondotta a bolsevik pártról, hogy a munkásosztály forradalmi pártjának példaképe lett, hogy ez a párt megtestesíti korunk eszét, becsületét és lelkiismeretét. … A proletariátus osztályharcának végső célja az osztályok antagonizmusára épülő kapitalista társadalom megsemmisítése és az osztály nélküli, kommunista társadalom létrehozása."

A kapitalizmus harci formálya ezért a következetesen szerveződő fasizmus, amellyel a szocializmus ellen a demokrácia és az emberi jogok korlátozásáért vagy megszüntetéséért folytat háborút a következetesen szervezkedő kommunistákkal szemben, a szocialista demokrácia élharcosai ellen.

A fasizmus következetes ellensége csak a kommunisták vezetésével a dolgozó emberiség lehet! A szocialista demokrácia az emberiség történetének eddigi legmagasabb rendű vívmánya, az emberiség civilizálódásának eredménye, az emberiség lehetséges nagyszerű jövője, az emberiség megmaradásának egyetlen lehetősége.

A kommunisták fasizmus elleni harca az emberiség megmaradásáért az egyetlen lehetőség. Nem kellene elszúrni ezt a vissza nem térő lehetőséget!

(idézet: Népi demokrácia és forradalomelmélet)

… 1935-ben, a **Komintern VII.** kongresszusa (meghatározta) a fasizmus osztálytartalmát: „a fasizmus a finánctőke legreakciósabb, legsovinisztább és legimperialistább elemeinek nyílt, terrorista diktatúrája".

… A fasizmus elleni harc során lényeges, új megállapítások születtek a nyugat-európai kommunista mozgalomban. Így például a francia párt 1934. júniusi konferenciája leszögezte: „A jelen időszakban a fasizmus a fő veszély. Ellene kell összpontosítani a proletár tömegek minden erejét és fel kell sorakoztatni a proletariátus mögé a dolgozó lakosság valamennyi rétegét." … A határozat hangoztatja, hogy a kommunisták minden erejükkel védelmezik a demokratikus szabadságjogokat, küzdenek azok megőrzéséért és kiterjesztéséért.

… A kongresszus mindenekelőtt leszögezte, hogy a fasizmus veszélye a világgazdasági válság után megnövekedett. „A Kommunista Internacionálé VII. kongresszusa — szól a határozat - hangsúlyozza, hogy valamennyi kapitalista országban növekszik a fasizmus veszélye s óva int a fasizmus veszélyének bármilyen lebecsülésétől." Különös hangsúllyal szólt a kongresszus arról a veszélyről, amit a német fasizmus jelentett. A határozat szerint: „a német típusú fasizmus a fasizmus legreakciósabb válfaja", amely nemcsak a német munkásosztály valamennyi demokratikus vívmányát semmisíti meg, nemcsak „egy kulturális szempontból magas színvonalon álló országot taszít szellemi sötétségbe", hanem nagy veszedelmet jelent a világ népeire is. „A német fasizmus egy új imperialista háború legfőbb szítója, s a nemzetközi ellenforradalom rohamcsapataként lép fel."

… A fasizmus, különösen a német fasizmus jellemzése, a fasizmus nemzetközi térhódításában rejlő veszélyek feltárása nagy érdeme volt a kongresszusnak. De a fasizmus elleni harc kibontakoztatása szempontjából a leglényegesebb az volt, hogy a kongresszus határozottan megkülönböztette a burzsoá osztályuralom két formáját: a burzsoá demokráciát és a nyílt diktatúrát. „A fasizmus hatalomra jutása nem az egyik burzsoá kormány egyszerű felcserélése egy másikkal — szögezte le Dimitrov előadói beszédében —, hanem a burzsoá osztályuralom egyik államformájának, a burzsoá demokráciának *felváltása* a burzsoázia osztályuralmának másik formájával, a nyílt terrorista diktatúrával." … Nagy horderejű, elvi jelentőségű megállapítás volt ez, amely új megvilágításba helyezte, fő feladatként előtérbe állította a fasizmus elleni harcot.

… A Komintern … korábban nem tett határozott különbséget a burzsoá osztályuralom két formája között, hanem elsősorban azt hangsúlyozta, ami a fasizmusban és a polgári demokráciában, más összefüggésben a fasizmusban és a szociáldemokráciában közös. Most a hangsúly a különbségekre került, ami lehetővé tette a fasizmus igazi arculatának felismerését, s szükségszerűen megváltoztatta a kommunista mozgalom viszonyát a polgári demokráciához, pontosabban a demokratikus követelésekért vívott harchoz. Erre mutatott rá Dimitrov, amikor kijelentette: „Nem vagyunk anarchisták, s egyáltalán nem közömbös számunkra, hogy milyen politikai rendszer van egy adott országban: burzsoá diktatúra-e polgári demokrácia formájában, akár csak a legmegnyirbáltabb demokratikus jogokkal és szabadsággal is, vagy pedig burzsoá diktatúra a maga leplezetlen, fasiszta formájában. Noha mi a szovjet demokrácia hívei vagyunk, *védelmezni fogunk minden arasznyi demokratikus vívmányt, amelyet a munkásosztály hosszú évekig tartó szívós harcban küzdött ki és elszántan harcolni fogunk ezeknek a vívmányoknak a kiszélesítéséért*."

… Korábban a Komintern a fejlett tőkésországokban nem ismert el más stratégiai jelszót, mint a proletárdiktatúráért való harc jelszavát. A részfeladatok, részkövetelések, illetve az értük való harc közvetlenül a hatalom megragadásának, a proletárdiktatúra kivívásának voltak alárendelve, átmeneti célokat nem tűztek ki. Ez szűkítette a lehetséges szövetségesek körét, lényegében meg is gátolta, hogy olyan rétegek, amelyek elutasították a szocializmus gondolatát, felzárkózzanak a munkásosztály mögé a különféle részkövetelésekért, a demokráciáért és a békéért vívott harcban. A VII. kongresszus viszont abból indult ki, hogy a szocialista forradalomhoz, a hatalom meghódításához közbeeső, átmeneti célokért vívott harcok során lehet elvezetni a tömegeket. Ezzel a kongresszus — ha fenn is tartotta a „Szovjethatalomért!" jelszót — alapvetően módosította a kapitalista országok kommunista pártjainak politikai fő irányvonalát. A *kongresszus* levette a napirendről a proletárdiktatúráért való közvetlen harcot, s *a forradalmi mozgalom legközelebbi, soron levő szakaszának fő feladatául a munkásosztály és a dolgozók legnagyobb veszedelme, a fasizmus ellen, a népek békéjéért és szabadságáért, a demokratikus jogok védelméért és visszaállításáért folytatandó harcot, s ennek érdekében a munkásosztály és a szegényparasztság tömegein messze túlnyúló, széles egységfront megteremtését tűzte ki*.

… Ezt sugallta a kongresszus egész szelleme, de ezt az irányváltoztatást egyértelműen, kategorikus formában is megfogalmazták: „Ma a fasiszta ellenforradalom támadja a polgári demokráciát és arra törekszik, hogy a dolgozók legbarbárabb kizsákmányolásának és elnyomásának rendszerét valósítsa meg. Ma a dolgozó tömegeknek több kapitalista országban *konkrétan* nem a proletárdiktatúra és a polgári demokrácia, hanem a polgári demokrácia és a fasizmus között kell választaniuk" — szögezte le Dimitrov előadói beszédének vitája után tartott zárszavában. A határozatban pedig a következőket olvashatjuk: „A Kommunista Internacionálé VII. kongresszusa kijelenti, hogy azzal az óriási veszéllyel szemben, amely a munkásosztályt, a munkásosztály minden vívmányát, valamennyi dolgozót és elemi jogaikat, a népek békéjét és szabadságát a fasizmus részéről fenyegeti, *a munkásosztály harci egységfrontjának megteremtése a jelenlegi történelmi szakaszban a nemzetközi munkásmozgalom legfőbb és legközelebbi feladata*. A sikeres harc a tőke offenzívája ellen, a burzsoázia reakciós rendszabályai ellen, az összes dolgozók leggonoszabb ellensége, a fasizmus ellen... parancsolóan megköveteli, hogy létrehozzuk a munkásosztály minden részének... akcióegységét, *még mielőtt a munkásosztály többsége egyesülne a kapitalizmus megdöntésének és a proletárforradalom győzelemre juttatásának általános platformján*."

… A kongresszus a fasizmus elleni harc feladatait helyesen, a szocialista forradalom perspektívájából tárgyalta, a munkáshatalom, a proletárdiktatúra megteremtésének a szempontjából világította meg. Elvi jelentősége volt annak, hogy a kongresszus leszögezte: az antifasiszta egységfrontkormány, bár rendkívül fontos szerepet vállalhat magára a fasizmus elleni harcban, „nem hozhat *végleges menekvést*", „nem képes végleg kiküszöbölni a fasiszta ellenforradalom veszélyét". Más szóval: a fasizmus veszélyét véglegesen kiküszöbölni csak akkor lehet, ha a fejlődés nem reked meg az antifasiszta demokráciánál, ha ez az antifasiszta demokrácia továbbfejlődik szocialista demokráciává, ha felszámolják nemcsak a fasizmust, hanem a kizsákmányolok osztályuralmát, a burzsoá osztályuralom minden formáját. A kongresszus tehát nem hagyott kétséget afelől, hogy a Komintern és a kommunista pártok a fasizmus ellen küzdve változatlanul a proletárdiktatúra, a szovjethatalom, a szocializmus hívei, s ilyen értelemben a mozgalom fő stratégiai célja változatlan: a fasizmus elleni harc, harc a demokráciáért és a békéért — út a szocialista forradalomhoz.

… Figyelemre méltó ugyanakkor az is, hogy a kongresszus a proletárdiktatúráról és a szocializmusról szólva, szinte mindenütt a szovjethatalom kifejezést használja; ez a jelszó bekerült a határozatba, ezt választották a fasizmus elleni harcról szóló határozat zárófejezetének címéül is. Ez több szempontból érthető, sőt bizonyos vonatkozásban indokolt is volt. A szovjetek akkor a proletárdiktatúra egyedüli formái voltak, a szovjetek fogalma azonosult a proletárdiktatúra, a szocializmus, a szocialista köztársaság fogalmával. A „Szovjethatalomért!" jelszó kifejezte a demokráciáért harcoló kommunista mozgalom forradalmiságát, a szociáldemokrácia opportunizmusával, békülékenységre hajló politikájával szemben, és kifejezte a Komintern, a kommunista pártok viszonyát az első szocialista államhoz, amely példaképe volt a mozgalomnak. Egyúttal azonban kifejezte azt is, hogy a mozgalom a szovjeteket a szocializmus egyedüli, kizárólagos formájának tekinti, hogy a szocializmus építését más formában elképzelni nem tudja.

… a kongresszus idején nem a „demokráciából" a szocializmusba való átnövés kérdése állt az előtérben, hanem a fasizmus megdöntése, a még meglevő polgári demokratikus jogok védelme, a fasiszta támadás visszaverése. A szocializmusra való áttérés kérdései akkor még nem vetődtek fel élesen, az új viszonyok között még gyakorlati tapasztalat alig volt. Csak a harc során válhatott világossá annak minden következménye, hogy a demokráciát nem a feudális maradványok felszámolása útján kell kivívni — ahogy ez még a XIX. század végén, a XX. század elején Oroszországban is felmerült —, hanem a nagytőke, a monopóliumok hatalmának a megtörése útján, a burzsoázia egy részével való áldz küzdelem során.

… A Kommunista Internacionálé VII. kongresszusa kiemelkedő történelmi állomás azon az úton, amely a kommunista pártok új irányvonalának kidolgozásához vezetett. A kongresszus után már az egyes kommunista pártok feladata lett, hogy az új és változó helyzet

követelményeinek, saját országuk feltételeinek megfelelően kidolgozzák irányvonalukat, a kongresszus útmutatásait a gyakorlati munka során gyümölcsöztessék s a forradalmi elméletet is továbbfejlesszék.

… A VII. kongresszus határozatai serkentőleg hatottak a kommunista pártok egész tevékenységére. Különösen azok a kommunista pártok, amelyek már a kongresszus előtt jelentős eredményeket értek el az egységfront létrehozásában, gyorsan hasznosították a kongresszus új elvi állásfoglalásait, sikeresen tömörítették a dolgozók mind szélesebb rétegeit és szorították vissza a fasizmus erőit. Elég utalni a francia és a spanyol munkásosztály antifasiszta harcának eredményeire, a népfrontpolitika fejlődésére ezekben az országokban.

Politikai gazdaságtan: Szovjetunió a szocializmust építi…

1. A kapitalizmus és a szocializmus közötti átmeneti időszak folyamán a Szovjetunióban a gazdaság valamennyi ágában felszámolták a kapitalista elemeket, a szocialista rendszer a népgazdaság egyetlen rendszerévé vált, létrejött a szocialista társadalom gazdasági bázisa. A szocializmus győzelme a Szovjetunió Alkotmányában, a világ legdemokratikusabb alkotmányában jutott kifejezésre, amelyben ezt a győzelmet törvényhozási úton rögzítették.

2. A szocializmus olyan rend, amely a termelőeszközök társadalmi tulajdonának két formáján, az állami tulajdonon (köztulajdonon) és a szövetkezeti-kolhoztulajdonon alapul, olyan rend, amely nem ismeri az embernek ember által való kizsákmányolását, amelyben a népgazdaság a dolgozók növekvő szükségleteinek a termelés szakadatlan növekedése útján történő minél teljesebb kielégítése céljából tervszerűen fejlődik, s amelyben megvalósul a munka szerinti elosztás elve.

3. A szocialista társadalom két baráti osztályból — a munkásosztályból és a parasztságból, továbbá a munkásosztállyal és a parasztsággal szorosan összeforrott értelmiségből tevődik össze. A szocializmus győzelme a dolgozók anyagi és kulturális helyzetének gyökeres megjavulására, a város és a falu, a szellemi és a fizikai munka közötti ellentét felszámolására, a nemzetek közötti egyenlőtlenség megszüntetésére és új, szocialista nemzetek kialakulására vezetett.

4. A szocializmus győzelmével a Szovjetunió a szocializmusból a kommunizmusba való fokozatos átmenet szakaszába lépett. A szocialista rend előnyei folytán a Szovjetunió gazdasági és katonai győzelmet aratott a Nagy Honvédő Háborúban. A háború után a Szovjetunió igen rövid idő alatt helyreállította a népgazdaságot, elérte a népgazdaság újabb, hatalmas arányú fellendülését, és sikeresen folytatja útját a kommunizmus felé. A szocializmus győzelme a Szovjetunióban világtörténelmi jelentőségű tény. Ez a győzelem a gyakorlatban bizonyította be a szocializmus fölényét a kapitalizmussal szemben.

Maglód, 2021.02.05. Salánki László

Mi az azonos és mi a különbség a kapitalizmusban és a fasizmusban?
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

- A Komintern a fasizmusról -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!
A polgári demokráciában működő kapitalizmus a mosolygó fasizmus!
A fasizmus a kapitalizmus védelmében a szocialista demokrácia ellen harcol!

A fasizmus az kapitalizmus, ez a legfontosabb azonosság, ennek érdekében megvalósul a tőkésosztály totális politikai-gazdasági hatalma a proletárok felett a tőkésállam erejével. A kapitalizmus minden formája kíméletlen harcot folytat a szocialista demokrácia és a megvalósítására törekvő kommunisták ellen. A kapitalizmusban és a fasizmusban is megtalálható a kizsákmányolás, a gyarmatosítás, az érdekszféra, az imperializmus, a bérrabszolgaság, az élősködés, a felsőbbrendűség, ami jellemző hasonlóság közöttük, így ez alapvetően a kapitalista modellre jellemző azonosság.

A fasizmus legundorítóbb tulajdonsága, hogy a proletárok tudatát elterelik az érdekeik, emberi méltóságuk gondolatától is, a valódi demokráciától, a szabadságtól, a szocialista demokráciától. A fasizmusban (kapitalizmusban) a proletárok lemondanak saját érdekeikről a kizsákmányolóik javára, így gerinctelenné, valóban alsóbbrendűvé válnak. Így az emberiség többsége valójában gerinctelen szolga. Ez életképtelen, pusztulásra ítélt emberiség. Ez elpusztítja a fasiszta „felsőbbrendűeket” is, mert nem tudnak emberkén létezni. A fasizmus (kapitalizmus) az emberiség végét jelentheti. Ez ellen legkövetkezetesebben Sztálin, a Szovjetunió harcolt. Ha nem sikerül eljutni a szocialista demokráciába, akkor csak a visszafejlődés marad az állatvilágba.

A fasizmusban tehát a kapitalizmus gazdasági modellje valósul meg. Így megvalósul a lényeg, a proletárok kizsákmányolása a tőkések élősködése érdekében. Ennek a rablásnak a védelmében a kapitalizmus fegyvere a szociális demagógia, a hamis tudománytalan világnézet, a vallás, a szükséges mértékű diktatúra és terror.

A szocializmusban nincs kizsákmányolás, élősködés, felsőbbrendűség!
A szocialista demokráciában megvalósulnak a demokratikus szabadságjogok és az emberi jogok!
A szocializmusban szocialista demokrácia van!

A fasizmus a kapitalizmus imperializmussá fejlődésével, a kapitalisták osztályérdekének és a világuralmának védelmére jött létre.

A kapitalizmus a hatalma védelmében a demokrácia korlátozásával vagy megszüntetésével, a kapitalizmus híveinek következetesen agresszív harcával, a szükség szerinti mértékű terrorral, a totális diktatúrában önkényuralommá fejlődhet, de végülis ugyanazok a célok vezetik, mint általában a kapitalizmust. Tehát a fasizmus az kapitalizmus! A kapitalizmus az imperializmusban a világuralma védelmében, a fasizmus különböző megjelenési formájában harcol.

A klasszikus fasizmus forma, Hitler és Mussolini nyomán a kapitalizmus céltudatos, következetes, agresszív, terrorisztikus totális harci formája, totális kapitalista diktatúra, önkényuralom.

A mosolygó fasizmus az USA mintája alapján a polgári demokráciában is, a proletárok feletti totális politikai-gazdasági hatalom, a klasszikus fasizmussal azonos célokért harcoló kapitalizmus.

A polgári demokráciában működő kapitalizmusban (a mosolygó fasizmusban) azonban a proletárok érdekében a demokráciáért küzdőknek sokkal több lehetőségük van, mint a klasszikus fasizmusban. A kapitalizmusban a kommunistáknak, a demokráciáért küzdőknek, a polgári demokratikus szabadságjogokért és az emberi jogokért is harcolni kell. A mosolygó fasizmus azonban fasizmus, diktatúra a proletárok számára, ezt meg kell haladni a szocialista demokráciával, ami a valódi demokrácia.

A kapitalizmus minden formájában a tőkések kizsákmányolják a proletárokat, a gyengébb, a fejletlenebb országokat, a gyarmatok, az érdekszférák feletti uralomra, világuralomra törekszenek. A tőkések alapvető célja, a minél nagyobb profit megszerzése, ami az élősködésük, hatalmuk forrása. Amit a tőkések a konkurenciaharcban, világméretekben a kizsákmányolással, a diktatúrával, a gyarmatosítással, a háborúkkal érnek el. A kapitalizmus és a fasizmus célja megegyezik, ami az élősködés, csak a módszereiben van némi különbség.

A diktatúra, a nacionalizmus, a sovinizmus, a fajgyűlölet, a fajüldözés, a népirtás, a kapitalista rendcsinálás, az imperialista háborúk, a gyarmatosítás, a proletár érdekeket képviselők üldözése és kiirtása, a demagóg hazugságok, a hamis világnézet, az idealizmus, a vallás mind a kapitalizmusban, mind a fasizmusban megtalálható jelenség, de nem ezek a céljai, hanem ezek csak eszközök a kizsákmányolásra az élősködésre, a totális hatalomra.

Az imperializmussá fejlődött kapitalizmusban a megvalósuló kapitalista érdekeltségű „nemzetekfelettiség” (nem az internacionalizmus, ami a proletárok nemzetközi összefogása), a világméretűvé nőtt termelő és a banktőke összeolvadásával, a világméretű, több nemzetet, több földrész összefogó monopóliumoknak nagy hasznot, profitot hoznak a tőkések kis csoportjának, ezért manapság inkább ezt a „nemzetekfelettiség”-et támogatják és nem a nacionalizmust, a fajüldözést. A lényeg a minél nagyobb profit, ezért világméretekben alkalmazkodnak a helyi viszonyokhoz.

A nemzetközi nagy világméretű monopóliumok, cégek ezt meg is valósítják, mert a különböző nemzetek területén a helyi körülményekhez alkalmazkodnak, így jutnak a profithoz, akár az extraprofithoz. Az Auchannak, a Tescónak, MacDonaldnak, stb., mindegy milyen nyelven árulja termékeit, milyen nemzet területén működik, alkalmazkodik a környezethez. De ehhez előbb az adott nemzetet uralnia kell, ezért ezek a cégek a világuralomra törnek, és ezt katonailag biztosítja a NATO. A gyarmatokon, a félgyarmatokon, a perifériákon, az érdekszférákon így extraprofitra tesznek szert, és hatékonyan megvalósítják a világméretű kizsákmányolást. A klasszikus fasizmus a szélsőséges nacionalizmussal, fajüldözéssel, népirtással terjeszkedett lényegében ugyanezért a célért. A NATO földrészeket átfogó, a világméretűvé fejlődött imperializmus érdekvédelmi hadserege, célja a kapitalizmusban a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség védelme, a proletárok bérrabszolgasága. A NATO a szocialista demokráciának, a valódi demokráciának, az emberiségnek az ellensége.

Az imperializmussá fejlődött kapitalizmusban a fasizmus két alapváltozatban létezik. A klasszikus és a mosolygó fasizmusban a különbség csupán a diktatúra, a terror, az önkényuralom minőségében és nagyságában van, de a cél ugyanaz, mint a kapitalizmus alapváltozatában, kizsákmányolással rabolni, élősködni, felsőbbrendűvé válni.

Mivel a kapitalizmusban a proletároknak valóságos hatalma nincs, ezért ilyen vonatkozásban a klasszikus és a mosolygó fasizmus is diktatúra a dolgozókkal szemben. A klasszikus fasizmus nyíltan felvállalja a demokrácia megszüntetését, a mosolygó fasizmus pedig csak látszat demokrácia a dolgozók számára, mert a proletárok semmilyen hatalommal nem bírnak, ellenben minden a kapitalisták érdekében történik.

A proletárok jobb, kedvezőbb helyzetének megteremtése a kapitalizmusnak (és az emberiségnek) lehetősége és érdeke (lenne), mert mint gazda, ha jó gazda, így több profithoz jut(na), de ezt alapvetően nem az emberségből teszi, ha teszi, a proletár ettől még bérrabszolga, alacsonyabb rendű marad(na); ráadásul a tőkések profitja csak a proletárok általl termelt és megvásárolt árukból keletkezhet a kizsákmányolással, ilyen a fogyasztói társadalmi modell.

A proletárok helyzetének javulásához a leghatékonyabb módszer azonban az osztályharc, ami a proletár érdekek kiharcolása.

Marxista fogalomlexikon – Fogyasztói Társadalom: konzum társadalom: a fejlett tőkés országoknak a burzsoá ideológusok és publicisták körében divatos elnevezése, amivel azt akarják kifejezni, hogy a tőkés termelés a fogyasztók érdekeit szolgálja, és általános jólétet teremt. Objektív alapja az a körülmény, hogy a legfejlettebb tőkés országokban a termelőerők színvonala olyan fokra jutott, hogy lehetőség van a viszonylag magas életszínvonal biztosítására. Valójában azonban ezekben az országokban sem változott a tőkés termelés célja, a maximális profit elérése, nem szűnt meg az emberek százmillióinak neokolonialista kizsákmányolása, s a dolgozók viszonylag magasabb életszínvonalát a munkásosztály heves küzdelemben vívta és vívja ki. A fogyasztói társadalom és más elnevezések például a „jóléti állam" célja épp a harc leszerelése, a figyelem elterelése a kizsákmányolásról a fogyasztási javak birtoklására, az osztályharcról az egyéni gazdagodásra.

(idézet: A marxista filozófia alapjai)

Sok burzsoá ideológus, aki megszépítve ábrázolja az imperializmust, arról az ezernyi lehetőségről irkál, amelyet a kapitalizmus az egyszerű emberek számára magában rejt. Azt mondják, hogy a kapitalista társadalomban bárki milliomossá válhat, és mindent elérhet. Ez a lehetőség azonban pusztán formális. A munkásnak nem a tőkéssé válás formális lehetőségére van szüksége, hanem annak reális lehetőségére, hogy megszabaduljon a kizsákmányolástól, hogy munkája, megfelelő lakása és tápláléka legyen, kulturális tekintetben fejlődhessék, s teljes jogú gazdája lehessen országának. Az embernek, az élen haladó társadalmi osztálynak, gyakorlati tevékenysége sikere érdekében fel kell fedeznie a neki szükséges reális lehetőséget, meg kell szabnia a lehetőség valóra váltásának módjait, s ezekkel összhangban kell cselekednie.

(idézet: A Marx és Engels válogatott művei 1)
Kommunista Párt kiáltványa

Amilyen mértékben a burzsoázia, azaz a tőke fejlődik, ugyanolyan mértékben fejlődik a proletariátus, a modern munkások osztálya, akik csak addig élnek, amíg munkát kapnak, és akik csak addig kapnak munkát, amíg munkájuk a tőkét gyarapítja. Ezek a munkások, akik darabonként kénytelenek eladni magukat, éppen olyan áruk, mint minden egyéb kereskedelmi cikk, s ezért éppúgy ki vannak téve a konkurencia minden viszontagságának, a piac minden ingadozásának.

(idézet: A Komintern és a fasizmus)
A fasizmus meghatározása

1921-22-ben: … **Radek** a fasizmusban, akárcsak a tőke támadásának más megnyilvánulásában, a kapitalizmus megszilárdítására tett erőfeszítést látta. … a fasizmus egyesíteni tudta a különböző osztályokat és rétegeket, a legkülönfélébb politikai irányzatokat. Egyesíteni tudta, de nem tudta megszüntetni ezen osztályok és rétegek érdekellentéteit. … Radek helyesen ismerte fel, hogy ezeknek az ellentéteknek a kihasználása jelentős szerepet kap az antifasiszta harcban.

… **Bordiga** elemzéseiben [OKP] … A fasizmus valamennyi polgári elem ellenforradalmi erejét testesíti meg, s ezért számára semmiféleképpen sem feltétlenül szükségszerű, hogy a demokratikus intézményeket szétzúzza. … a polgári demokrácia és a fasizmus … a különbségek ellenére az ellenség nem változott, csupán a hazug színfalak, a demokrácia kulisszái tűntek el, hogy mindenkinek szembe tűnjön a kapitalista társadalom rideg valósága. Az uralkodó osztályok egyesültek, és szövetségeseikkel, a kispolgári rétegekkel együtt a munkásosztály ellen vonulnak.

… **Zetkin** … mivel a burzsoázia letért a törvényes útról, ellene csak hasonló módszerekkel, az erőszak fegyverével lehet küzdeni.

… **Lozovszkij** … a fasizmus nem más, mint preventív („vorbeugende") ellenforradalom, amelynek segítségével a burzsoázia igyekszik megakadályozni a forradalom kibontakozását.

… **Trockij** … a fasizmus nem más, mint „tökéletes ellenforradalom", amelyet „a forradalom fiaskója" idézett elő.

… „A nemzetközi fasizmus" … általános jellemzése … a fasizmus nemzetközi ellenforradalom a munkásosztállyal szemben … „Ugyanakkor a fehérgárdák nyílt uralma a polgári demokrácia alapjai ellen is irányul." … a fasizmus nem egyszerűen a munkásság és a burzsoázia ellentéteinek terméke, hanem megerősítéséhez a burzsoázián belül feszülő ellentétek is hozzájárultak. **A fasizmus nem az egyesült ellenforradalmat, hanem a burzsoázia legreakciósabb rétegeit képviseli.** … „Az olasz fasizmusnak - a »**klasszikus**« **fasizmusnak**, amely most egy időre az egész országot meghódította - az a jellemző vonása, hogy nemcsak szűkebb, állig felfegyverzett ellenforradalmi harci szervezeteket alakít, hanem arra is kísérletet tesz, hogy szociális demagógiával tömegbázist teremtsen a parasztság, a kispolgárság, sőt a munkásság bizonyos részében is. Ebben a törekvésében reakciós céljai érdekében ügyesen kihasználja azt a csalódást, amelyet az úgynevezett demokrácia váltott ki."

… A **Komintern** IV. kongresszusa [1922] olyan történelmi pillanatban vizsgálta a fasizmust, amikor az európai terrorista rendszerek - köztük az olasz - még nem fejlődtek totális diktatúrává. Ennek ellenére a referátumokban és a viták során elhangzott egyes elemzésekben már felvetették az ilyen típusú rendszerek térhódításának lehetőségét. Felismerték azokat a jegyeket, amelyek az egyes országokban, különösen Olaszországban és Németországban, e fejlődés irányába mutattak. Mussolini hatalomra jutásának pillanatában már sikerült meghatározni a fasizmus osztályjellegén kívül azokat a sajátos vonásokat is, amelyek eltérnek a tőke támadásának általános jegyeitől. Rámutattak először is arra, hogy nem az egyesült reakciónak, hanem az uralkodó osztályok legreakciósabb csoportjainak diktatúrájáról van szó. Ez a diktatúra pedig a hagyományos burzsoá uralomhoz képest a terror intézményesítésével kedvezőtlenebb körülményeket teremt a munkásosztály osztályharcához és általában az emberi társadalom fejlődéséhez. A fasizmus másik sajátos vonását abban látták, hogy az uralkodó osztályok legreakciósabb csoportjai érdekeik képviseletére tömegmozgalmat tudtak felvonultatni. … Az antifasiszta harc lehetőségeinek felvázolásakor a felszólalók a kongresszust megelőző elemzésekre és gyakorlati tapasztalatokra támaszkodtak. Hangsúlyozták, hogy a munkásosztálynak és szervezeteinek létérdeke a fasizmus elleni fellépés, és e harcban a munkásság számíthat más dolgozó rétegek támogatására is. Elengedhetetlen előfeltételnek tekintették, hogy a kommunista mozgalom vállalja az antifasiszta összefogás szervezését és vezetését, az egységfront-taktika és a munkáskormány jelszavával lépjen fel valamennyi dolgozó réteg érdekeinek védelmében. Szükségesnek tartották az antifasiszta harc fegyveres formáinak szervezését is, ám a legfontosabbnak a legális lehetőségek kihasználását tekintették."

1923-24-ben: … A IV. kongresszusig a Komintern a fasizmussal az olaszországi forradalom és ellenforradalom egyik részkérdéseként foglalkozott. Addig kevesen ismerték fel, hogy a fasiszta mozgalom nem csupán az olasz ellenforradalom segédcsapata, hanem egy újfajta ellenforradalom csírája, amely az erőviszonyoknak nem csupán részleges, de alapvető változását idézi elő. A Komintern IV. kongresszusán

ez a felismerés már általánossá vált, sőt továbbfejlődött. Világossá vált, hogy a fasizmus, mint a tőkés társadalom egyik uralmi rendszere, korántsem olasz sajátosság.

… **Révai** úgy véli, hogy Magyarországon „az ellenforradalom győzelme után tulajdonképpen a fasizmus volt uralmon (csak ekkor még nem nevezte magát annak), szerepének eljátszása után pedig átengedte helyét a nagytőkének". Szerinte a fasizmus erői a későbbi korszakban a Gömbös-, a Haller- és a Wolff-csoportban tömörültek.

… **Zetkin** … a fasizmus legáltalánosabb meghatározása: „A fasizmus a világburzsoázia általános támadásának legerőteljesebb, legkoncentráltabb, klasszikus kifejeződése a jelenlegi pillanatban." … a magyarországi fehérterror példáját említi; ezúttal azonban már pontosabban mutat rá a két rendszer közötti lényeges különbségre: „Magyarországon a terror a proletariátus győzelmes, bár rövid forradalmi harcát követte: a burzsoázia átmenetileg megrettent a proletariátus hatalmától. A Horthy-terror bosszú a forradalomért. E bosszú végrehajtója a feudális tisztek kicsiny kasztja volt. A fasizmussal egészen más a helyzet. A fasizmus egyáltalán nem a burzsoázia bosszúja a harcrakelt proletariátussal szemben. Történetileg, objektíve szemlélve, a fasizmus inkább büntetés, *büntetés azért, hogy a proletariátus nem vitte tovább, nem fejlesztette tovább az Oroszországban megkezdett forradalmat*." A másik lényeges különbség, hogy „a fasizmus hordozói nem egy kicsiny kaszt tagjai, hanem széles társadalmi rétegek, nagy tömegek, amelyek egészen a proletariátusig terjednek". … „A fasizmust nem küzdhetjük le csupán fegyveres úton - hogy ezt a kifejezést használjuk -, hanem ideológiailag és politikailag is le kell vernünk" - állapítja meg. … „A fasizmus egyik gyökere valójában a kapitalista gazdaság és a polgári állam bomlása" … Zetkin mind a fasiszta mozgalom tömegmozgalommá válásához, mind a fasiszta rendszer létrejöttéhez egyetlen döntő és meghatározó tényezőt tart végső soron szükségesnek - és ez a tényező a burzsoázia fellépése. … A fasiszta mozgalmak létrejöttének … két lényeges vonás valamennyi országban azonos: egy álforradalmi program, amely igen ügyesen alkalmazkodik széles társadalmi tömegek hangulatához, érdekeihez és követeléseihez, valamint a legbrutálisabb, legerőszakosabb terror alkalmazása.

… **1924** januárjában **Zinovjev** tétele: a „szociáldemokrácia a fasizmus szárnya". … 1924 szeptemberében **Sztálin** is, a nemzetközi helyzetet elemző igen jelentős írásában, a következőket írta: „A szociáldemokrácia a fasizmus objektíve mérsékelt szárnya." … E tétel reális magva az volt, hogy sem Olaszországban, sem Németországban, sem pedig Bulgáriában nem sikerült a szociáldemokrata pártokat megnyerni az antifasiszta egységfrontnak. Sőt, e pártok egyezkedni próbáltak a fasizmussal. … A szociáldemokrata pártoknak az antifasiszta egységtől való elzárkózása azonban nem csupán olasz jelenség volt. Megfigyelhető volt Európaszerte és a nemzetközi tanácskozások fórumain egyaránt. A szociáldemokrata pártok politikájából nem egyszerűen az antifasiszta egységfront szükségességének felismerése hiányzott, hanem annak vállalása is, hogy ezt a harcot nemzetközi méretekben megszervezzék, illetve kinyilvánítsák szolidaritásukat az olasz proletariátussal.

… **Sas** [Gyula] írásaiban … megfigyelhető a fasizmus és az uralkodó osztályok politikájának differenciált vizsgálata. Sas levonja azt a következtetést, hogy a „fasizmus összeomlása nem fog eo ipso egyet jelenteni a kapitalizmus összeomlásával is". A szociáldemokráciáról megállapítja ugyan, hogy a kapitalista rendszerben az ellenforradalom oldalán áll, de nem tekinti fasiszta jelenségnek, csupán a polgári demokrácia támaszának. Határozottan képviseli azt az álláspontot, hogy a fasizmus és a szociáldemokráciára támaszkodó polgári demokrácia a tőkés társadalom két eltérő uralmi formája.

1928-29-ben: … … A Komintern VI. kongresszusa 1928. július 17-én kezdte meg munkáját. … **Buharin** beszámolója adta meg az alaphangot: a fasizmust mint az állammonopolista tendenciák egyik sajátos formáját közelítette meg. … másik irányvonalat a kongresszuson **Thälmann** képviselte. … a szociáldemokráciát egységesen ellenforradalminak, a szovjetellenes háborús veszély előkészítőjének nevezte. … „A reformizmusnak a szociálfasizmus irányába való fejlődése megfigyelhető különböző országokban; erre számos példát lehet találni." … ez nem csupán Thälmann véleménye volt. Kiderül ez például a kongresszus politikai bizottságának azon álláspontjából is, amelyben bírálta azokat a küldötteket, akik „mechanikusan elhatárolják egymástól a burzsoáziának a munkásosztály leverésére szolgáló két módszerét, akik nem látják az egyik módszernek a másikba való átmenetét". … A fasizmus és a szociáldemokrácia közötti kapcsolatról élénk vita bontakozott ki a Komintern programjával foglalkozó bizottság ülésein is. … A vita lényegében arról folyt, hogy általános tendencia-e a fasizmus a kapitalizmus állammonopolista szakaszában, vagy pedig sajátos jelenség. A felszólalók egyöntetűen az utóbbi mellett foglaltak állást

… Ez [az imperializmus korszaka.] »új« módszereket és kormányzási formákat hozott létre. Például kis kabinetek rendszerét, a színfalak mögött működő oligarchia-csoportok alakulását, a »népképviselet« szerepének bukását és meghamisítását, a »demokratikus« szabadságjogok megnyirbálását és teljes megszüntetését stb. A burzsoá imperialista reakció előretörése különleges történelmi feltételek mellett fasiszta formát ölt. … a feltételek a következők: a kapitalista viszonyok bizonytalansága, jelentős társadalmi elemek deklasszálódása, a városi kispolgárság és intelligencia széles rétegeinek elszegényedése, a falusi kispolgárság elégedetlensége, s végül a proletárság állandó tömegakciójának réme. A burzsoázia, hogy szilárdabb, erősebb és állandóbb hatalmat biztosítson magának, mindinkább kénytelen a parlamenti rendszerről áttérni a pártok közötti erőviszonyoktól és kombinációktól független fasiszta módszerre." … Buharin … a további fasizálódás veszélyére is felhívja a figyelmet: „A fejlődési tendenciákról szólva feltételezhetjük, hogy a megrendült kapitalista szervezet általános válságának, növekedésének mértékében más országokban is tapasztalni fogjuk a fasizmus növekedését. Amennyiben statisztikai szempontból nézzük a dolgokat, úgy azt mondhatjuk, hogy már most a *fasizmus különféle formái* alakultak ki; a klasszikus forma és számos *átmeneti* forma, valamint a fasizmus irányába mutató *tendencia*. Ezeket az átmeneti formákat és tendenciákat, úgy tűnik, még nem szabad fasizmusnak nevezni a szó teljes értelmében; ezek csupán a fasizmus »embrionális« formái. Nem tekinthetők valódi fasizmusnak, de meghatározott történelmi feltételek között valódi fasizmussá kristályosodnak ki.

*

(idézet: Franklin Delano Roosevelt)

… Az 1928-as választásokon a baloldali szervezetek befolyása teljesen jelentéktelen volt, de FDR szükségesnek tartotta, hogy New York állam problémáit — a bírósági eljárás, a helyi közigazgatás megjavítása, a farmereknek nyújtandó támogatás, a vízi energia felhasználásának állami ellenőrzése stb. — összekapcsolja az általános problémákkal, úgy tüntetve fel a választást, mint a haladás erőinek harcát a reakció ellen. Csak egy példát nézzünk erre. Alfred Smith kormányzó múltbeli tevékenységére hivatkozva Roosevelt ezt mondotta: „Ha a nők és gyermekek heti munkaidejének csökkentésére irányuló programja szocialista, akkor mindnyájan szocialisták vagyunk; ha az állami kórházak és börtönök helyzetének megjavítására irányuló programja szocialista, akkor mindnyájan szocialisták vagyunk. És ha egészségvédelmi programja, a népművelés nagymértékű fellendítése szocialista, akkor mindnyájan szocialisták vagyunk, és ezt büszkén valljuk... A közéletben minden olyan embert, aki előre halad és a reformokat védelmezi, radikálisnak neveznek. A Demokrata Párt ebben az államban előre haladt és a reformokat védelmezte, s kiérdemelte a radikális nevet itt és más államokban."

… 1928 december végén, néhány nappal kormányzói tisztségének elfoglalása előtt, Franklin Roosevelt egy sajtóértekezleten ezt mondotta: „Úgy vélem, a jövőben az állam — s amikor »államot« mondok, nem csupán New York államra gondolok — jóval nagyobb szerepet fog játszani az állampolgárok életében. Az egészségvédelem nézetem szerint az állam gondja, s azt hiszem, az államnak a köz javára

végzett tevékenysége ki fog szélesedni. Az állam felelős polgárai gyermekeinek oktatásáért. Miért ne végezzük hát ezt jól? Néhányan azt fogják mondani, hogy ez szocializmus. Válaszom az, hogy ezek szociális, de nem szocialista intézkedések."

… Az 1929. július 4-i nemzeti ünnepen mondott beszédében Roosevelt az Egyesült Államok akkori helyzetével foglalkozott. … „Teljes joggal feltehető a kérdés — mondotta —, nem fenyeget-e bennünket az a veszély, hogy visszasüllyedünk a troglodíták idejébe, hogy kialakul egy újabb feudális rendszer, hogy a nagyiparosok olyan magas koncentráltságú ellenőrzést hoznak létre, amely újabb Függetlenségi Nyilatkozat elfogadását teszi szükségessé?" Ha az amerikaiak nem kelnek fel az „új gazdasági feudalizmus" ellen, úgy, mint elődeik a függetlenségi háború idején, akkor végső soron a tulajdon kevesek kezében összpontosul, „a nép túlnyomó többsége pedig rabszolgává lesz".

… Freeman amerikai történész 1939-ben megkérte Roosevelt titkárát, Marvin McIntyre-t, hogy bizalmasan érdeklődjék az elnöknél: milyen nézeteket vallott a fasizmusról 1933 előtt? FDR nem tagadta meg a választ. Ezt felelte titkárának: „Nem szabad megfeledkeznünk róla, hogy Mussolini abban az időben még megőrizte a parlamenti kormányzás látszatát, és sokan, engem is beleértve, azt remélték, hogy miután a rendet és az erkölcsöt helyreállította Olaszországban, önként helyre fogja állítani a demokratikus intézményeket." Egyszóval — foglalta össze mondandóját Roosevelt —, a fasizmus 1933 előtt „még kísérleti stádiumát élte".

… Woods professzor, mai polgári történész írja, „Roosevelt, jóllehet a tőkések támadták, a kapitalizmus megmentője volt. Soha nem jutott eszébe, hogy aláássa az amerikai rendszer alapját; ez a rendszer az ő elnöksége alatt nem szenvedett kárt, hanem inkább megerősödött. Roosevelt ellenállt annak a csábításnak, hogy a már kialakult gazdasági szektorokban bevezesse a társadalmi tulajdon elvét. …"

… 1944-ben, amikor negyedszer jelöltette magát elnöknek, Roosevelt még nyíltabban beszélt. Egy bostoni tömeggyűlésen elégedetten tartott szemlét a megtett út felett: „Ha volt idő, amikor népünk szellemi erői megpróbáltatáson mentek át, akkor ez az 1929—1933. évi szörnyű depresszió éveiben volt. Akkor megtörténhetett volna, hogy népünk idegen ideológiák felé fordul — olyanok felé, mint a kommunizmus vagy a fasizmus. Ámde demokratikus hitünk elég szilárd volt. 1933-ban az amerikai nép nem a demokrácia megnyirbálását, hanem kiszélesítését követelte. S ezt el is érte."

… A küzdelem, akárcsak a háború előtt, a burzsoá kormányzati rendszer keretei között bontakozott ki. A reakció mindent megtett, hogy megakadályozza az országban a széles körű demokratikus koalíció létrejöttét. Roosevelt nem nyújtott kezet a demokratikus szervezeteknek, éberen őrködött a két párt politika felett. A szervezett munkások képviselői semmiféle tisztséget sem töltöttek be az államrendszerben. 1943 elejétől erősen fokozódott a kommunistaellenes kampány. Míg az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság hivatali kötelességénél fogva tevékenykedett, a Fehér Ház önként kapcsolódott be ebbe a munkába.

Maglód, 2021.02.06. Salánki László

A népi demokrácia és a népfront harca a fasizmus ellen - A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen! A proletárdiktatúra következetes harc a fasizmus ellen!

A népi demokráciák létrejöttét a második világháború után a Szovjetuniónak a klasszikus fasizmus (Hitler, Mussolini és Japán) feletti győzelme tette lehetővé. A mosolygó fasizmus (USA, Anglia) ezt nem tudta megakadályozni az atombomba birtokában sem. A népfront a klasszikus fasizmus elleni harcban a különböző, de alapvetően ellenséges világnézetű, ellentétes osztályérdekeltségű demokráciák, a polgári és szocialista demokrácia kényszerű összefogásából, majd ennek alapján a népi demokráciák kialakulását eredményezte, ami lehetőséget jelentett a kapitalizmusból a szocializmusba való békés áttérésre, egy közbenső átmeneti demokratikus társadalmi formában.

Marxista fogalomlexikon: „… **Népfront:** a munkásosztály vezetésével széles társadalmi rétegeket átfogó tömörülés. A fasizmus elleni harc a harmincas években megkövetelte, hogy fajra, vallásra és politikai nézetre való tekintet nélkül valamennyi antifasiszta erőt egyesítsenek. A széles összefogás feltétele és tényezője a munkásegység."

A marxista filozófia alapjai: „… A **népi demokrácia** létrehozásáért vívott harc folyamán átfogó társadalmi erők egyesültek az általános demokratikus imperialistaellenes, antifasiszta feladatok megoldására (a nemzeti függetlenség helyreállítására, a politikai rend demokratizálására stb.).

… A **proletárdiktatúra** szükségszerűségét, történelmi rendeltetését elsősorban az határozza meg, hogy a szocialista forradalomnak le kell küzdenie minden kizsákmányoló osztály ellenállását az országon belül, és védekeznie kell a kizsákmányoló államok ellenséges cselekedeteivel szemben. … A **proletárdiktatúra** nem hagyományos, megszokott, hanem teljesen új állam, amely a nép érdekeit védelmezi, és nem a kizsákmányolok, hanem a kizsákmányoltak, nem a vagyonos kevesek, hanem a dolgozó többség szolgálatában all. A proletárdiktatúra feladata nem az, hogy megrögzítse, hanem hogy egyszer s mindenkorra megszüntesse a kizsákmányolást.

… Ellentétben a kizsákmányoló állammal, amely a kizsákmányoló kisebbségnek a kizsákmányolt többség felett gyakorolt diktatúrája, a **proletárdiktatúra** a munkásosztály vezette dolgozó többség állama. A **proletárdiktatúra** annak a sokmilliós osztálynak a diktatúrája, amely az egész dolgozó nép bizalmát élvezi, és az a hivatása, hogy felváltsa az idejét túlélt burzsoázia hatalmát. Diktatúra a kizsákmányolok felett, demokrácia a dolgozók számára — ez a munkásosztály hatalma. Ezért a proletariátus diktatúrájának megteremtése a demokrácia nagyméretű kiterjesztését, a korlátozott és formális burzsoá demokráciának **proletárdemokráciával** való felváltását jelenti, amely ténylegesen biztosítja a legszélesebb rétegek politikai jogait és reális hatalmát. Ez a munkásosztály vezette igazi néphatalom, amely az osztályantagonizmus megszüntetése után mindenki számára demokrácia lesz.

… A **proletárdiktatúra népi demokratikus** formájának sajátosságai, melyek a szovjethatalomtól megkülönböztetik, a népi demokrácia keletkezésének feltételeiből fakadnak. A népi demokratikus országoknak nem egyedül kellett elindulniuk a szocializmus felé vezető úton, hanem az első szocialista ország államilag támogatta őket. Ez a népi demokratikus országokban a munkásosztály javára lényegbevágóan megváltoztatta az osztály-erőviszonyokat."

Idegen Szavak Marxista Magyarázattal: „… A népi demokrácia újtípusú demokrácia, amely a második világháború nyomán Európa számos országában, köztük hazánkban is, a polgári demokráciát vagy a fasizmust felváltotta. A népi demokrácia úgy gazdasági alapjában, mint politikai tartalmában lényegesen különbözik a polgári demokráciától, bár *formailag* megtarthatja a polgári demokrácia néhány jellemvonását, (a munkaeszközök magántulajdonát nem szünteti meg elvileg és általánosan, képviseleti-parlamenti rendszer, a parlamentnek felelős minisztérium stb.).

A lényegesebb különbségek a polgári és népi demokrácia között a következők:
1. A gazdasági élet egyre növekvő szélességű területét az állam birtokába veszi;
2. megszünteti a nagybirtokrendszert;
3. az államhatalom *tényleg* a nép, a munkásosztály és a parasztság kezében van;
4. a parlamenti rendszer nem a pártok ellentétes versengésén, hanem a szövetséges pártok együttműködésén alapszik;
5. a szabadságjogok tényleg a dolgozók szabadságát biztosítják, nem pedig a nép és a demokrácia ellenségeinek szolgálnak eszközül a nép gazdasági és politikai elnyomására. *Így a népi demokrácia előkészíti az átmenetet a szocializmusba és megteremti ennek az átmenetnek az alapjait.*"

A népi demokrácia még nem szocializmus, bár a szocializmus irányú jellege a domináló, de már nem is tiszta kapitalizmus, átmeneti demokratikus társadalmi forma a szocializmusba vezető úton. A polgári demokrácián túlmutató népi demokrácia már nem polgári demokrácia és még nem szocialista demokrácia, de a proletárdiktatúra, a dolgozók hatalma már kialakulóban van.

A szocializmusban a proletárdiktatúrára a kapitalizmus (a polgári demokráciában működő mosolygó és a nyílt fasiszta diktatúra) elleni harc miatt van szükség. A szocializmus a népi demokráciát meghaladó demokrácia, a szocialista demokrácia. A kapitalizmusban a tőkések osztályharca a proletárok ellen a fasizmus valamelyik változataival történik, a szocializmusban pedig az osztályharc a proletárdiktatúrával valósul meg a kapitalizmus ellen. Ahogy a kapitalizmus harcol a szocializmus ellen úgy fasizmus harc a proletárdiktatúra ellen és fordítva, a proletárdiktatúra harcol a fasizmus ellen a szocializmusért. A kommunizmusban már megszűnnek a társadalmi osztályok és nincs szükség semmilyen diktatúrára.

Az imperializmussá fejlődött kapitalizmus a fasizmussal a világuralomra tör a világméretű kizsákmányolásért. A szocializmus az internacionalizmussal a dolgozók összefogásával a világméretű szocialista demokráciáért harcol, a proletárdiktatúra fegyverével.

A Szovjetunió által a fasizmusból és a kapitalizmusból felszabadult, általában gyengén fejlett nemzetek, a kapitalizmusból örökölték a termelőeszközök fejletlen alacsony színvonalát, a fasizmus erkölcsét és a hamis tudománytalan világnézetet, a vallást, a háborúban lerombolt országot, ami közvetlenül a szocialista társadalmi formához még elégtelen volt. A demokratikus fasisztaellenes erők a Szovjetunió segítségével összefoghattak egy új demokratikus társadalmi formában, a népi demokráciában, a háborús károk helyreállítására és egy új demokratikus társadalom felépítésre. A Szovjetunió kedvező lehetőséget nyújtott a kommunista erőknek a szocializmus felé vezető úton, és a népi demokráciák idővel szükségszerűen a proletárdiktatúra államformájára tértek át és a polgári demokrácia kapitalista tendenciáit elnyomták, korlátozták, (talán) túlságosan is erőltették a közösségi termelési formára való áttérést. Az örökölt adottságok nagy kihívást jelentettek a szocializmus híveinek számára, de a kommunisták és a baloldali szociáldemokraták a dolgozók segítségével hozzáfogtak az új demokratikus világ felépítéséhez, de a proletárdiktatúra elkerülhetetlen volt.

Az adott körülmények között proletárdiktatúra volt az egyetlen lehetőség, az egyetlen járható út. A polgári demokrácia nemzetközi hívei inkább a fasizmussal fogtak össze (Truman, Churchill, de Gaulle), mint a szocialista demokrácia híveivel, a Szovjetunióval, így ellenséggé, a dolgozók ellenségévé váltak. El kellett dönteni a hatalom kérdését, nem volt más út, mint a szocializmus vagy a kapitalizmus fasizmus formában. Az ellenforradalom ezt később bebizonyította.

A polgári demokrácia nemzeti erői, a kapitalizmus hívei, a fasizmus körül tömörültek, nem akartak együttműködni a demokratikus társadalmi átalakulásban, így ellenük a proletárdiktatúra volt az egyetlen lehetőség.

Az erős imperialista hatalmak és a fasizmussal összefogó belső kapitalizmus, a háborús károk, a fasiszta örökség nagy kihívás volt a szocializmus híveinek, a nagyon kevés kommunistának.

A marxista filozófia alapjai: „… Minden olyan társadalomban, ahol antagonisztikus osztályok vannak, az *állam* a politikai hatalom osztályszervezete, amely védelmezi és rögzíti egyik vagy másik osztály uralmának gazdasági alapjait. Az államnak rendelkezésére állnak a hatalom eszközei — a hadsereg, a rendőrség, a csendőrség, a bírói szervek, a börtönök stb. —, hogy biztosítsa a gazdaságilag uralkodó osztály politikai uralmát, és elnyomja más osztályok ellenállását."

Népi demokrácia és forradalomelmélet: „…A népi demokrácia — vagy mint korábban nevezték, az „új demokrácia" — fogalma még a harmincas évek második felében született meg. Az országok többségében ekkor a közvetlen, fő feladat a fasizmus elleni harc, a nemzeti függetlenség és a polgári demokratikus szabadságjogok védelme, illetve visszaállítása volt …

… 1945 tavaszán-nyarán Magyarországon valóban népi demokrácia volt, amennyiben a munkásosztálynak, a parasztságnak nagy befolyása volt az államra, a központi és helyi hatalomra, a munkásosztály ellenőrizte a tőkés termelést, a parasztság birtokába vette a földet. Ha azonban azt tartjuk szem előtt, hogy még horthysta erők is bent voltak a kormányban, hogy a nagytőke ereje még nem volt megtörve, hogy a népi demokrácia nem egy állandó formáció, hanem út a szocializmushoz, akkor valóban azt lehet mondani, hogy a népi demokráciának még csak elemei vannak meg, tovább kell haladni, a népi demokráciát még ki kell vívni."

(idézet: Népi demokrácia és forradalomelmélet)

… „Népi demokrácia" — ez a két szó a második világháború után fogalommá vált, ugyanúgy, ahogy a „Szovjethatalomért!" jelszó az első világháború után. Mindkettő tartalma: harc a háború, az elnyomás ellen, egy új társadalmi rendért, amely megszünteti a háborúk, az elnyomás és a kizsákmányolás forrását, a kapitalista társadalmi rendszert. Végső célját tekintve mindkét jelszó — „Minden hatalmat a szovjeteknek!", „Előre a népi demokráciáért!" — egyaránt a munkáshatalomért, a szocialista társadalmi rendszer megteremtéséért vívott harc jelszava volt. Egyik jelszó sem maradt meg egy ország határain belül; mindkettő — más-más történelmi időszakban — kontinensekre kiterjedően a forradalmi, haladó erők követelése volt.

… a népi demokráciáért folyó harc — bár értelme, végső célja a szocialista forradalom kivívása volt — nem azonosítható a proletárdiktatúráért, szélesebb értelemben a szocialista forradalom győzelméért vívott közvetlen harccal. A népi demokrácia — vagy mint korábban nevezték, az „új demokrácia" — fogalma még a harmincas évek második felében született meg. Az országok többségében ekkor a közvetlen, fő feladat a fasizmus elleni harc, a nemzeti függetlenség és a polgári demokratikus szabadságjogok védelme, illetve visszaállítása volt; a szocialista fordulat végrehajtásának feladata ebben az időszakban átmenetileg háttérbe szorult.

… A demokratikus feladatok előtérbe kerülése azonban korántsem jelentette azt, hogy a szocializmusért való harc a távoli jövő feladata lehet csupán. Ellenkezőleg. Az 1930-as években a szocialista világforradalom új szakasza bontakozott ki. Ebben a szakaszban a demokráciáért való harc és a társadalom szocialista átalakulása minden korábbinál szervesebb egységbe olvadt, és új utak nyíltak a szocialista átalakulás előtt. Az a tény, hogy az imperialista reakció szélsőséges formákat öltött, s hogy a demokráciáért folyó harc mindinkább monopoltőke-ellenes tartalmat kapott, az osztályerők olyan átcsoportosulásának alapját vetette meg, amely a társadalom óriási többségét a munkásosztály mögé sorakoztatta fel. Lehetővé vált, hogy *a munkásosztály a maga szocialista osztálycéljait új módon*, szervesebben és elevenebben *kapcsolja össze a nem proletár rétegek törekvéseivel*, s befolyását kiterjessze a nemzeti élet egészére.

… A Szovjetunió, a szocializmus erői ugyan elégtelenek voltak ahhoz, hogy a második világháború kirobbanását megakadályozzák, de a háború kimenetelében a szocializmus erői, mindenekelőtt a szovjet állam döntő szerepet játszott. Győzelme eredményeként a nemzetközi erőviszonyokban újabb jelentős eltolódások következtek be a demokrácia és a szocializmus javára.

… A népi demokrácia, s amit ez a kifejezés jelent: a szocialista forradalom megközelítésének és megvalósításának új útja és formája azoknak a változásoknak a hatására alakult ki, amelyek az első világháború és a Nagy Októberi Szocialista Forradalom után az osztályharc feltételeiben végbementek.

… Dimitrov arra a kérdésre, hogy a népfrontkormány milyen kormány, a következőképpen felel: „Ez elsősorban a *fasizmus és a reakció elleni harc kormánya*. Ennek olyan kormánynak kell lennie, amely az egységfrontmozgalom eredményeként jött létre és semmiképpen sem korlátozza a kommunista párt és a munkásosztály tömegszervezeteinek a tevékenységét, hanem ellenkezőleg, határozott rendszabályokat léptet életbe az ellenforradalmi finánccmágnások és fasiszta ügynökeik ellen." Másutt pedig így fogalmaz: „*az egységfront kormánya* a proletariátus forradalmi élcsapatának egyéb antifasiszta pártokkal való együttműködési szerve az egész dolgozó nép érdekében; a fasizmus és a reakció elleni harc kormánya." (Lásd *G. M. Dimitrov*: id. mű 106. és 109. old.) Ebből is nyilvánvaló — bár eddig a következtetésig a kongresszus nem jutott el, s ezért is írjuk, hogy e kormány osztálytermészetét *tételesen* nem fogalmazták meg —, hogy itt lényegét tekintve egy ideiglenes *forradalmi* hatalomról van szó, amely nem más, mint a Lenin által meghatározott *forradalmi demokratikus diktatúra egyik válfaja*, amely a munkásosztály vezetésével végrehajtott nem polgári demokratikus, hanem antifasiszta, szélesebb értelemben *antimonopolista, antiimperialista, demokratikus fordulat eredményeként juthat hatalomra*.

… 1936 és 1937 azonban nemcsak a fasiszta agresszor térhódításának, hanem a munkásosztály — elsősorban a francia és a spanyol munkásosztály — sikeres antifasiszta harcának az évei is voltak. Az új helyzet követelményeinek megfelelően ezekben az országokban a népfrontpolitika egyre inkább nemzeti függetlenségi front politikává fejlődött. A hitlerista agresszió növekedésének láttára a francia párt kiadta a francia front jelszavát, a csehszlovák párt pedig a köztársaság védelméért, a független és szabad Csehszlovákia jelszavával indult harcba. Spanyolországban az antifeudális, polgári demokratikus forradalom antifasiszta, antiimperialista, nemzeti-felszabadító háborúvá szélesült, amelyben még jobban megszilárdult a munkásosztály vezető szerepe, tovább bővült a munkásosztály szövetségeseinek köre.

… A kommunista mozgalom vezetői gyorsan általánosították a mozgalom új tapasztalatait. Diaz, Thorez és más kommunista vezetők beszédei mellett különösen fontos volt Togliattinak a spanyol forradalomról szóló tanulmánya. Togliatti rámutatott, hogy a spanyol nép a polgári demokratikus forradalom feladatait oldja meg, de új módon: a fasiszta lázadás következtében kirobbant polgárháború viszonyai között, amikor a fegyveres harc érdekei a lázadásban részt vevő nagybirtokosok és tőkések tulajdonának kisajátítására kényszerítik a népet. Spanyolországban ekkor a legkülönbözőbb társadalmi rétegek fogtak össze, köztük a burzsoázia olyan elemei is, amelyek egyébként nem támogatták volna a dolgozó nép küzdelmét. Togliatti megállapítja, hogy a spanyol forradalom különbözik bármely korábbi forradalomtól, új típusú demokratikus forradalom: „A spanyol forradalom a világszerte folyó antifasiszta harc szerves része, olyan forradalom, amely a legszélesebb társadalmi alapon nyugszik. Ez a forradalom népi, nemzeti, antifasiszta forradalom." Fontos megállapításokat tesz Togliatti a forradalom eredményeként kialakuló rendszerre vonatkozóan is. Hangsúlyozza, hogy a spanyol népfrontot nem lehet egyszerűen a proletariátus és a parasztság demokratikus diktatúrájának nevezni. Ugyanis egyfelől a munkások és parasztok tömegeinél szélesebb társadalmi bázisra támaszkodik, másfelől rendszabályai radikálisabbak, tovább mennek a forradalmi demokratikus diktatúra kormányának programjánál. Ennek az új típusú demokratikus köztársaságnak sajátos vonása, hogy szétzúzza a fasizmus gazdasági alapjait, és lehetőséget nyújt a dolgozó nép további gazdasági és politikai térhódításához.

… A spanyol események elemzése közben született meg tehát az új demokratikus forradalom, az új típusú demokrácia, a ***népi demokrácia*** fogalma. A spanyolországi tapasztalatok nagy segítséget adtak a kommunista pártoknak ahhoz, hogy felismerjék: a fasizmus elleni harcot, különösen ott, ahol a fasizmus hatalmon van, nem lehet egybekötni a szocialista forradalom feladatainak egyidejű megvalósításával. 1936-tól kezdve egyre többször merült fel az új típusú demokráciáért, az új köztársaságért vívott harc, a demokratikus forradalom szükségességének gondolata.

… Kádár János, a szakszervezetek és az üzemi bizottságok feladatairól szólva, egyértelműen szögezi le, hogy Magyarországon népi demokrácia van. „Az eddigi politikai felépítmény helyébe... ma népi demokrácia lépett." Vagy másutt: „Ma Magyarországon népi demokrácia van: tehát bár a kapitalizmus alapján állunk, a dolgozó népnek, az ipari munkásságnak igen fontos hatáskörök vannak a

kezében."* *Kádár János*: A szakszervezetek és üzemi bizottságok az újjáépítés szolgálatában. (1945. június 12.) MKP szeminárium 11. füzet. 7., 14. old.*

… 1945 tavaszán-nyarán Magyarországon valóban népi demokrácia volt, amennyiben a munkásosztálynak, a parasztságnak nagy befolyása volt az államra, a központi és helyi hatalomra, a munkásosztály ellenőrizte a tőkés termelést, a parasztság birtokába vette a földet. Ha azonban azt tartjuk szem előtt, hogy még horthysta erők is bent voltak a kormányban, hogy a nagytőke ereje még nem volt megtörve, hogy a népi demokrácia nem egy állandó formáció, hanem út a szocializmushoz, akkor valóban azt lehet mondani, hogy a népi demokráciának még csak elemei vannak meg, tovább kell haladni, a népi demokráciát még ki kell vívni.

… 1945 végétől kezdve növekedett az érdeklődés a közép- és kelet-európai országok iránt, s felmerült az igény, hogy általánosítsák azokat a tapasztalatokat, amelyeket ezek az országok szereztek a társadalom demokratikus átalakítása során. A népi demokrácia első átfogó igényű meghatározását Varga Jenő tette közzé. 1945 végén elkészült, a tőkés gazdaság háború utáni fejlődését elemző könyvében a következő meghatározás olvasható: „A gazdasági változások komoly politikai változásokkal kapcsolatosak. Legfontosabb közülük, a kapitalizmus keretein belül, az új típusú demokrácia kialakulása. »Új típusú demokráciá«-n valamely ország olyan állapotát értjük, amelyben a hűbériség maradványait — nagybirtok — felszámolták, amelyben fennáll ugyan a termelési eszközök magántulajdonának rendszere, de az ipari, szállítási és hitelügyi nagyvállalatokat államosították, maga az állam és annak egész apparátusa pedig nem a monopóliumos burzsoázia érdekeit, hanem a városok és falvak dolgozóinak érdekeit szolgálja. Ilyen országnak számítható példának okáért Lengyelország, Bulgária, Jugoszlávia, Csehszlovákia." … a népi demokrácia a kapitalizmus keretein belüli alakulat … ezekben az országokban az államkapitalizmus került túlsúlyba, s a gazdaságot „a szó régi értelmében nem lehet kapitalizmusnak nevezni" … a kapitalizmus keretein belül egy sajátos, különös alakulattal állunk szemben, amelyben nem a „monopóliumos burzsoázia" érdekei az irányadók.

Maglód, 2021.02.07. Salánki László

Demokrácia - népi demokrácia - fasizmus
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus harc a polgári és a szocialista demokrácia ellen!
A népi demokrácia a demokratikus erők összefogásával harcolt a fasizmus ellen!

A szocializmusban a magasabbrendű szocialista demokrácia a társadalom többsége számára jelent demokráciát, a polgári demokrácia azonban csak a kapitalista kisebbség számára lehet demokrácia. A népi demokrácia a polgári és a szocialista demokrácia közös (kényszerű) összefogása, ami diktatúra a fasizmus, a reakció ellen, útban a szocializmus felé a szocialista demokratikus erők dominanciájával. Más szóval a politikai hatalom dominánsan a kommunista és a baloldali szociáldemokrácia kezében volt, a gazdaság vegyesen, a magán és a közösségi (állami) tulajdonban vagy állami (munkás) ellenőrzés alatt volt, de a szocializmus gazdasági-politikai modellje volt a meghatározó irány. Ezért a „ki kit győz le" (a polgári és a szocialista demokrácia kényszerű összefogása, de ellentétes osztályérdekeltsége) miatt az osztályharc is erőteljes, döntésre kényszerítő volt. A fasiszta örökség miatt nem lehetett hosszú ideig fenntartani a kétféle demokrácia együttműködését, ezért a demokrácia érdekében proletárdiktatúrával a szocializmust kellett választani. A polgári demokrácia erői az éles osztályharc miatt a fasizmus körül tömörültek. A Szovjetunió tekintélye hatalmas segítség volt a népi demokrácia továbbfejlődésében.

Az antifasiszta harc a népfronttal, a kommunisták vezetésével, széles társadalmi bázison alakult ki, ami a dolgozó és a tőkésosztály, a polgári és a szocialista demokrácia híveinek összefogása volt a nyílt fasiszta terrorisztikus önkényuralom ellen, de alapvetően a polgári demokratikus jogok megvédésére szerveződött. A népfrontnak a népi demokráciában az antifasiszta harc mellett már a szocializmus volt az elérendő célja.

A népi demokrácia még nem szocialista demokrácia, nem teljesen proletárdiktatúra, nem szocializmus, mert a tőkésosztály demokratikus hívei is részt vesznek a hatalomban a dolgozó osztályokkal, ami ellenséges társadalmi osztályok megegyezését kívánja, igen vékony jégen járást jelent. Ez azonban nem azonos a jobboldali szociáldemokrata célokkal, ami polgári demokráciában megvalósuló kapitalizmus modellel és a tőkések érdekeit szorgalmazza az osztály együttműködéssel, „társadalmi megegyezéssel" a proletárok kárára.

Érdekes módon a szociáldemokrácia mindenütt a fasizmus előtt járt, a Mussolini és a hitleri fasizmus is sokat köszönhet nekik. A szociáldemokrácia a demokrácia víziójában elvetette az osztályharcot, miközben osztályháború van, a háború azonban nem demokrácia. Ez a fasizmusnak kedvez, így a szociáldemokrácia árulása után jön a fasizmus.

Népi demokrácia és forradalomelmélet alapján: … A népi demokrácia állama a kommunisták, a baloldali szociáldemokraták vezetésével és a demokratikus pártokkal összefogva a nagytőke politikai és gazdasági hatalmának korlátozásáért, és a munkás-paraszt érdekek következetes érvényesítéséért harcolt. A kommunisták és a baloldali szociáldemokraták vezetésével olyan a harc folyt, amely a kapitalizmust a dolgozó nép által ellenőrzött és irányított kapitalizmussá változtatta és vitte közelebb a szocializmushoz. A harc során az állami szektor erősödött, a magánkapitalista csökken, s az egyéni érdek helyett a közösség érdeke vált irányadóvá. A népi demokrácia még nem a szocializmus volt, de a polgári demokrácián túlmutató, szocialista irányú fejlődés igényét fejezte ki, a polgári demokráciától eltérő, új demokratikus rendszer megteremtésére törekedet.

A népi demokráciák abban tértek el a nyugati, az angol, amerikai, francia polgári demokráciától, hogy a munkásság és parasztság kezében volt a hatalom, míg nyugaton a polgárság (a tőkések) kezében, mert a legfontosabb a demokráciák minőségében, hogy a politikai-gazdasági hatalom kinek a kezében van, ki a demokrácia haszonélvezője, a dolgozó vagy a kizsákmányoló.

A népuralom megvalósulása csak akkor következhet be, ha nemcsak a politikai jogokban, hanem a hatalom tényleges gyakorlásában és a társadalom egész rendjében a népnek, a parasztságnak, a munkásságnak az elsőbbsége érvényesül. A népi demokráciában valóságosan biztosítani kell a nép szabadságát, ha kell azon az áron is, hogy a nép elnyomóinak a szabadságát korlátozza. A népi demokrácia a nép felszabadulásának a politikai módszere, a nép felszabadulásának útja, s éppen ezért a népi demokráciában nem az egyenlő jogokon, egyenlő feltételeken van a hangsúly, hanem az elnyomó rendszer teljes felszámolásán.

A népi demokrácia, mint közvetlen cél nemcsak azt jelentette, hogy békés úton lehet haladni a szocializmushoz, hogy a fennálló hatalmat nem kell erőszakos, fegyveres úton megdönteni, hanem azt is, hogy a munkásosztály a parasztsággal, a kispolgársággal, az értelmiséggel, tehát „az egész dolgozó nemzettel" együtt, széles szövetségi frontban haladhat előre, és az előrehaladás viszonylag lassú, fokozatos lesz.

*

Politikai kisszótár (1980) - **népi demokrácia:** népi hatalom, amely biztosítja, hogy a demokratikus forradalom átnőjön szocialista forradalomba. A második világháború után a — *népi demokratikus forradalom* eredményeként jött létre több európai és ázsiai országban. Igazolta Leninnek azt a tudományos előrelátását, hogy valamennyi ország eljut a szocializmusba, de nem egyforma úton. A **népi demokrácia** fogalma még a harmincas években született, amikor a munkásmozgalom fő feladata a fasizmus elleni harc, a polgári demokratikus jogok és a nemzeti függetlenség védelme lett. A demokráciáért és a szocializmusért vívott harc összekapcsolódott, új utak nyíltak a szocialista átalakítás előtt, s lehetővé vált, hogy a munkásosztály összefogjon a társadalom különböző osztályaival és rétegeivel, a parasztsággal, a haladó értelmiséggel, a kispolgársággal. A népi demokratikus országokban a néptömegekkel összefogva győzött a munkásosztály, és így a **népi demokrácia** a proletárdiktatúra egyik sajátos formája lett.

Politikai kisszótár (1980) - **népfront**: a munkásosztály vezetésével széles társadalmi rétegeket átfogó tömörülés. A fasizmus elleni harc a harmincas években megkövetelte, hogy fajra, vallásra és politikai nézetre való tekintet nélkül valamennyi antifasiszta erőt egyesítsenek. A széles összefogás feltétele és tényezője a — munkásegység. A népi demokratikus országok mai **népfront** mozgalmai az antifasiszta **népfront**ból fejlődtek ki. A fejlett tőkésországok jelenlegi monopoltőke-ellenes egységpolitikája, amelyet a kommunista pártok kezdeményeznek, szintén **népfront** jellegű (még — *Hazafias Népfront*).

(idézet: Georgi Dimitrov - Egységfront népfront szocializmus)

(1948) … a népi demokrácia és a népi demokratikus állam a német fasiszta erők szétverésének, a Szovjetunió második világháborúban aratott történelmi győzelmének és a munkásosztály vezette néptömegek nemzeti szabadságért és függetlenségért vívott harcának eredményeként jöhetett létre. Ez azt eredményezte, hogy egész sor kelet- és délkelet-európai ország kivált az imperializmus rendszeréből.

A népi demokrácia és a népi demokratikus állam jellegét négy igen fontos sajátosság határozza meg:

a) A népi demokratikus állam a dolgozóknak, a nép óriási többségének hatalma, amelyet a munkásosztály vezet. Ez először is azt jelenti, hogy megdőlt a tőkések és nagybirtokosok hatalma, s létrejött a munkásosztály vezette városi és falusi dolgozók hatalma; a munkásosztály, mint a jelenkori társadalom leghaladottabb osztálya, vezető szerepet tölt be az állami és társadalmi életben; másodszor azt jelenti, hogy az állam a dolgozók harci eszköze a kizsákmányoló elemek ellen, a kapitalista rend és a burzsoá uralom visszaállítására irányuló minden kísérlettel és irányzattal szemben.

b) A népi demokratikus állam az átmeneti időszak állama, melynek az a feladata, hogy biztosítsa az ország fejlődését a szocializmus felé vezető úton. Ez azt jelenti, hogy bár a tőkések és a nagybirtokosok hatalma megdőlt, s ezeknek az osztályoknak a vagyona a nép tulajdonába ment át, a kapitalizmus gazdasági gyökereit még nem számolták fel, kapitalista elemek még maradtak és fejlődnek, igyekeznek visszaállítani a tőkés rabszolgarendszert. Ezért előrehaladni a szocializmus felé csak akkor lehetséges, ha kérlelhetetlen osztályharcot folytatunk a tőkéselemekkel, teljes felszámolásukig.

A népi demokratikus állam csak akkor erősödhet és teljesítheti történelmi hivatását, ha szüntelenül halad előre a szocializmus felé. Ha a népi demokrácia nem harcolna a kizsákmányoló osztályok ellen, nem nyomná el és nem szorítaná ki a tőkéselemeket, úgy azok előbb-utóbb felülkerekednének, és nem csupán aláásnák a népi demokrácia alapjait, hanem pusztulásba is döntenék azt.

c) A népi demokratikus állam a Szovjetunióval, a szocializmus országával való együttműködés és barátság útján jön létre. Mint országunk felszabadítása az imperializmus jármából és a népi demokratikus állam megteremtése annak a segítségnek és felszabadító küldetésnek volt köszönhető, amelyet a Szovjetunió a fasiszta Németország és szövetségesei elleni harcban betöltött, úgy népi demokráciánk további fejlődésének is előfeltétele az országunk és a nagy szovjetállam közötti szoros kapcsolatok, az őszinte együttműködés, a kölcsönös segítség és barátság fenntartása és erősítése. Minden irányzat, amely a Szovjetunióval folytatott együttműködést gyengíti, országunkban magának a népi demokratikus rendszer létének az alapjai ellen irányul.

d) A népi demokratikus állam a demokratikus, imperialistaellenes táborhoz tartozik. Csak a hatalmas szovjetállam vezette egységes, demokratikus, imperialistaellenes tábor tagjaként biztosíthatja minden népi demokratikus ország a függetlenségét, szuverenitását és biztonságát az imperialista erők agressziójával szemben.

… abban a helyzetben, amelyre a fasiszta agresszor államok katonai szétzúzása, a kapitalizmus általános válságának kiéleződése, a Szovjetunió hatalmának óriási megerősödése, a Szovjetunióval és a népi demokratikus államokkal való szoros együttműködés jellemző, országunk számára, akárcsak a többi népi demokrácia számára, megnyílt a lehetőség, hogy szovjetrendszer létesítése nélkül, népi demokratikus rendszer útján teremtsük meg az átmenetet a kapitalizmusból a szocializmusba azzal a feltétellel, hogy ez a rendszer erősödik és fejlődik, s hogy a Szovjetunió, valamint a népi demokratikus országok támogatását élvezzük.

… megtestesítve a dolgozók uralmát, melyben a munkásosztály a vezető erő, a népi demokratikus rendszer az adott történelmi helyzetben, mint már a tapasztalat megmutatta, sikeresen teljesítheti és kell is hogy teljesítse a proletárdiktatúra funkcióit a kapitalista elemek felszámolása és a szocialista gazdaság megszervezése céljából.

… A népi demokratikus rendszer megtörheti a megdöntött tőkések és nagybirtokosok ellenállását, elnyomhatja és felszámolhatja a tőke hatalmának visszaállítására irányuló kísérleteiket. Megszervezheti az iparnak a társadalmi tulajdon és a tervgazdálkodás alapján történő építését. A népi demokratikus rendszer képes lesz leküzdeni a városi kispolgárság és a középparasztság állhatatlanságát, le tudja majd győzni a kapitalista elemeket a falun, és képes lesz arra, hogy a szocializmusba való átmenetért döntő harcra tömörítse a dolgozó tömegek zömét a munkásosztály körül.

… E vonal érvényesítésekor, amely a kapitalista elemeknek a népgazdaságból történő kiszorítására irányul, a népi demokratikus rendszer kétségtelenül nem marad változatlan. Feltétlenül szükséges lesz, hogy állandóan erősítsük a munkásosztály vezető pozícióit az állami és társadalmi élet minden területén, feltétlenül szükséges lesz a faluban is tömöríteni mindazokat az elemeket, akik megbízható szövetségeseivé válhatnak a munkásosztálynak a kulákok és szekértolóik elleni harc kiélesedésekor. Feltétlenül erősíteni és javítani kell majd a népi demokratikus rendszert, az osztályellenség korlátozásának és felszámolásának harci eszközét.

… a népi demokratikus országok, közöttük a mi országunk is, már megindultak a szocializmus felé vezető úton, miközben szüntelenül harcolnak a belső és különösen a külső ellenséges erők ellen. Jelenleg ezekben az országokban a szocializmus felépítéséhez szükséges feltételek megteremtésén dolgoznak, így a mi országunkban is - a jövendő szocialista társadalom gazdasági és kulturális alapjainak létrehozásán.

… a népi demokrácia és a népi demokratikus állam az internacionalizmus alapján áll. A nacionalizmus összeférhetetlen a népi demokráciával, mert a nacionalizmus a kapitalizmus, a tőkés reakció fegyvere. … A nacionalizmus minden megnyilvánulása ellen küzdve a dolgozókat a proletár nemzetköziség és a hazájuk iránti odaadás, vagyis az igazi hazafiság szellemében kell nevelnünk. … A proletár nemzetköziség és a haza iránti odaadás szellemében történő nevelés mindenekelőtt annak a tudatnak a fejlesztését és erősítését jelenti, hogy a

népi demokratikus országok és a nagy Szovjetunió erős, szilárd egységfrontja döntő fontosságú a nemzetközi reakció és imperializmus agresszív erőinek támadása elleni harcban. … A proletár nemzetköziség és a haza iránti odaadás szellemében történő nevelés mindenekelőtt annak a tudatnak a fejlesztését és erősítését jelenti, hogy a népi demokratikus országok és a nagy Szovjetunió erős, szilárd egységfrontja döntő fontosságú a nemzetközi reakció és imperializmus agresszív erőinek támadása elleni harcban. Népünk egész jövője egyrészt attól függ, hogy a Szovjetunió hatalmas legyen, amelyben életbevágóan érdekelve vagyunk, másrészt attól, mennyire kész és képes népünk kapitalista agresszió esetén méltón teljesíteni kötelességét a közös harcban. … Ezzel együtt a proletár nemzetköziség szellemében történő nevelés annak a tudatnak a fejlesztését és erősítését is jelenti, hogy igen fontos a kommunista pártok teljes cselekvési egysége és a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának vezető szerepe. Mert a kommunista pártoknak egységes elméletük van - a marxizmus-leninizmus elmélete -, amely cselekvésük vezérfonala, mert egységes céltudatosság van politikájukban, és mert létezik Lenin nagy pártja, a nemzetközi munkásmozgalom vezető pártja."

… 1947 őszére jelentősen megváltoztak azok a nemzetközi viszonyok is, amelyek a háború utolsó időszakát jellemezték, s amelyek között a népi demokratikus fejlődés megindult. Az Egyesült Államok, Anglia és más tőkésországok mindinkább szembefordultak az új agresszió megelőzésére, Európa demokratikus megújhodására, a népek közötti tartós együttműködésre törekvő Szovjetunióval. Széles körű imperialista támadás bontakozott ki a Szovjetunió, a szocialista fejlődés útjára tért kelet-európai országok ellen, a kommunista és munkásmozgalom, a nemzeti-felszabadító, a forradalmi-demokratikus mozgalmak visszaszorítása, a tőke megingott pozícióinak megszilárdítása érdekében. Ilyen célokat követett a Truman-elv és a Marshall-terv, amely a szocialista országok elleni politikai és katonai szövetség alapjait vetette meg. Ebbe a vonalba esett a kommunista pártok kiszorítása a nyugat-európai államok kormányaiból, a német militarizmus felszámolására hozott jaltai és potsdami egyezmények végrehajtásának szabotálása. Mindez a legtöbb nyugat-európai országban együtt járt a munkásosztály akcióegységének felbomlásával, mivel a szociáldemokrata pártok jobboldali vezetői aktív szerepet vállaltak a burzsoázia kizárólagos hatalmának visszaállításában. A második világháborúban kialakult antifasiszta koalíció nemzetközileg és az egyes tőkésországokon belül is felbomlott.

… Lengyelországban 1947 szeptemberében összegyűlt pártok tanácskozása — a jugoszláv, a bolgár, a román, a magyar, a lengyel, a szovjet, a csehszlovák, a francia és az olasz — párt képviselői vettek részt. … Zsdánov … kijelentette: „Közép- és Délkelet-Európa számos országa *levált* az imperializmus rendszeréről... A felszabadulás a német fasizmus igája alól egyszersmind eltávolította a hatalomból a burzsoázia és a földbirtokosság felső rétegeit... a munkások és a parasztok képviselői, a haladó értelmiség jutottak hatalomra." Rámutatott, hogy ezekben az országokban, éspedig Jugoszláviában, Bulgáriában, Romániában, Lengyelországban, Csehszlovákiában, Magyarországon, Albániában, aláásták a monopoltőke pozícióit és megszabadították a tömegeket az imperialista kizsákmányolástól. Majd így folytatja: „Új típusú államot alkottak, a népi köztársaságot, ahol a hatalom a népé, a nagyipar, a közlekedés és a bankok az állam tulajdonában vannak, és a vezető erő: a lakosság dolgozó osztályainak blokkja, élükön a munkásosztállyal. *Végeredményben ezeknek az országoknak a népei nemcsak az imperializmus nyomása alól szabadultak fel, hanem a szocialista fejlődés útjára való átmenet alapját is lerakták.*"

… A Politikai Bizottság 1947. október 9-i ülésén kiküldött gazdaságpolitikai bizottság munkájának volt az eredménye az „Irányelvek a Magyar Kommunista Párt gazdaságpolitikájához" című előterjesztés, amelyet a Politikai Bizottság 1948. február 12-én fogadott el. … A gazdaságpolitikai irányelvek kijelölik azokat az intézkedéseket, amelyek a szocialista termelési viszonyok kiteljesedését és megszilárdítását hivatottak szolgálni. „Új intézkedések egész rendszere szükséges — mutatnak rá az irányelvek —, hogy a magyar nemzetgazdaságot a népi demokrácia érdekeinek és a hároméves terv céljainak megfelelően a szocializmus útján tovább fejlesszük." Az intézkedések célját a következőkben határozza meg: 1. a lehető legszűkebb korlátok közé szorítani s végső fokon kiszorítani a magántőkét; 2. kiterjeszteni, megerősíteni és rentábilissá tenni az állami szektort; 3. hathatósabb támogatást nyújtani és kifejleszteni a tagok tényleges öntevékenységén alapuló szövetkezeti mozgalmat, s ennek segítségével mezőgazdaságunkat átvezetni a szocializmus vágányára; 4. biztosítani a gazdasági élet összes ágainak tervszerű állami irányítását és így a hároméves terv végrehajtását. „Az intézkedéseknek — szögezik le az irányelvek — olyanoknak kell lenniük és úgy kell őket végrehajtani, hogy lehetőleg ne idézzenek elő éles összeütközéseket a kormánykoalícióban és nagyobb zökkenőket a gazdasági életben."

… A Politikai Bizottság 1947. december 18-án tárgyalta az irányelvek vitája során felmerült kérdéseket. Ezen az ülésen vetették el azokat a nézeteket, amelyek a népi demokráciát a kapitalizmus keretei közötti formációként, más szóval a polgári demokrácia válfajaként fogták fel.

Maglód, 2021.02.08. Salánki László

Kispolgárság, kisvállalkozók, középosztály, értelmiség útja a fasizmusba - A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!

A kisvállalkozóknak, az értelmiségieknek, a középosztálynak (általában) a mintaképe a sikeres meggazdagodott tőkés vállalkozó, ami alapvetően természetes emberi tulajdonság. Ez a réteg általában az előbbre jutásában, a jobb élete érdekében nagyon aktív, ami pozitív tulajdonsága. Ezért ösztönösen vonzódik a kapitalizmus „szabadabb" gazdasági modelljéhez, gazdag, sikeres szeretne lenni, világnézetét, erkölcsét, érdekét, létét, lehetőségét ez határozza meg, a kapitalizmusban ez természetes.

A kapitalizmusban a meggazdagodás „lehetősége" azonban a megosztott világba vezető út, a szegények és gazdagok, végülis a kizsákmányoltak és kizsákmányolók világába, a „felsőbbrendűek" uralkodására, diktatúrájába.

A középréteg nagy húzóerőt képvisel és nagy a befolyása a proletár dolgozókra is.

A polgári demokráciában a dolgozó emberiségre kiterjedő valódi demokrácia hiánya, vagyis a kapitalista diktatúra az önkényuralomnak, a fasizmusnak kedvez, azonban a középosztály segítsége ehhez szükséges és elkerülhetetlen.

A demokrácia hiánya olyan, mint a középkorban a király és a nemesek önkényuralma a nép felett, ezt a kapitalizmus sem kerülheti el. Ez a kapitalizmusban, a kapitalista „nemesség", az oligarchiák, a multinacionális cégek uralma, a dolgozó emberiség feletti totális hatalom, az önkényuralom, az már a fasizmus, ezért bármit megtehetnek és meg is tesznek.

A kapitalista politikai-gazdasági modell, a kapitalista diktatúra, az osztályharc, az imperializmus szükségszerűen elvezet a fasizmusba, a kapitalizmus védelmében a modern fasizmusba, végülis az emberiség totális fizikai, tudati ellenőrzésére. Ennek a totális fasiszta diktatúrának a felépítésében, a működtetésében az értelmiségre, a középosztályra is nagy szüksége van a kapitalizmusnak.

Azonban az így létrejött kapitalista fasiszta elit soha nem válhat emberré, és az emberiség létét fenyegeti. A totális kapitalista (fasiszta) diktatúra a fejlődésével szükségszerűen az emberiség többségének, a kapitalistáknak felesleges sokmilliárdnyi embernek az elpusztulására vezethet, ebben a középosztálynak, az értelmiségnek nagy szerepe lehet. Mert a lét határozza meg a tudatot, még akkor is, ha az előrelátás hiányában a végén az emberiség kipusztul, de a fasizmus hívei, segítői sem járnak jobban. A tudománytalan, embertelen világnézet nagy segítséget ad a kapitalizmusnak (a fasizmusnak) az emberiség feletti totális diktatúrájához, ehhez a középosztály, az értelmiség tevékenysége elkerülhetetlenül szükséges. Ez a középosztály, az értelmiség nagy felelőssége vagy inkább a felelőtlensége(?), mert haladhatna az emberséges emberré válásnak az útján is, a valóság feltárásával, a materialista alapokon nyugvó tudományos világnézettel. De a kapitalista (fasiszta) elit mást akar, a totális uralmat az emberiség felett, és a kapitalizmusban ők a gazdák. A kapitalista (fasiszta) elitnek a hatalma érdekében világnézetileg buta, tudatlan sőt, egyenesen a hamis tudománytalan világnézetű emberiségre van szüksége, ehhez olyan értelmiségre, akik hajlandók egy (viszonylag) jó pénzes állásért ebben közreműködni.

*

Filozófiai Kislexikon: : „… A **kispolgár** a proletártól eltérően magántulajdonnal rendelkezik, a tőkéstől eltérően pedig maga is dolgozik. Sok kistulajdonos bérmunkások alkalmazásához folyamodik; ennek mértéke azonban nem teszi lehetővé számukra, hogy mentesüljenek a termelési folyamatban való részvételtől, s erejüket az irányítás és a felügyelet funkcióira összpontosítsák.

… A **kispolgár** állandó ingadozásainak oka a kisvállalkozó kettős természete, az, hogy egyrészt tulajdonos, másrészt dolgozó. A kistulajdonhoz való fanatikus ragaszkodásból ered a **kispolgár** tudatának konzervatív és reakciós jellege, a **kispolgár**-ra jellemző nyárspolgáriság, filiszterség, individualizmus, rettegése a kommunizmustól.

… A **kispolgár** élesen reagál a nemzeti érzés bármiféle megsértésére, ugyanakkor patriotizmusa könnyen csap át nacionalizmusba és sovinizmusba, ezért, valamint a szociális demagógia iránti fogékonysága folytán könnyen válik a fasiszta reakció eszközévé, különböző politikai kalandorok játékszerévé.

… Minthogy a kispolgári, elsősorban paraszti tömegek tudatában mélyebben gyökeret vertek a vallásos előítéletek, e tömegek jelentik a klerikalizmus fő társadalmi bázisát."

Marxista fogalomlexikon: „… Az **Értelmiség** intelligencia: az a társadalmi réteg, amely – a szellemi és fizikai munka között kialakult munkamegosztás folytán – hivatásszerűen szellemi munkával foglalkozik; nincs önálló viszonya a tulajdonhoz; tevékenységét általában az adott társadalmi rendszer uralkodó osztályának érdekei szerint folytatja. Az értelmiség különböző osztályok tagjaiból került ki."

A marxista filozófia alapjai: „… Az **értelmiség** sohasem volt és nem is lehet külön osztály. Ez mindenekelőtt azzal magyarázható, hogy nem foglal el önálló helyet az anyagi javak termelésében. Az értelmiség nagy része (a műszaki értelmiség kivételével) az anyagi javak termelésének körén kívül tevékenykedik. Az értelmiség ezenkívül osztályszempontból nem egynemű, hanem különböző osztályokból toborozza tagjait, és különböző osztályokat szolgál ki, és részben beletartozik ezekbe az osztályokba vagy hozzájuk csapódik. Ennek megfelelően az értelmiség a kapitalista társadalomban polgári, kispolgári és proletár értelmiségre tagozódik.

… Az **értelmiség** jelentős szerepet tölt be az osztályharcban. A harcban álló osztályok szempontjából lényegbevágó, hogy az értelmiség minél, szélesebb rétegeit állítsák maguk mellé. A tőkés társadalom életviszonyai arra kényszerítik az értelmiség tömegeit, hogy az uralkodó kizsákmányoló osztályokat szolgálják. … A kapitalizmus rothadása és válsága, valamint az imperializmusnak a népek és az emberiség ellen elkövetett szörnyűséges gaztettei a tőkésországok értelmiségének legbecsületesebb, legbátrabb, legmélyebben gondolkodó képviselőit elkerülhetetlenül elvezetik a munkásosztály, a kommunizmus oldalára. … A munkásosztály azonban csak a hatalom megragadása után tudja megteremteni a szocialista kultúrát és kinevelni a szocialista értelmiséget. Ezért a proletariátus diktatúrájára az új kultúra megteremtésének, az értelmiségi káderek kinevelésének és a tömegek kommunista nevelésének gigászi feladata vár. … a kapitalizmusban az értelmiség zöme kénytelen a nép elnyomóit kiszolgálni, mert a gazdaság és az államapparátus a burzsoázia kezében van, a szocializmusban viszont az értelmiség a népet szolgálja. … A társadalmi ellentmondások kiéleződésének időszakában az uralkodó osztály bizonyos része, értelmiségének legkiválóbb képviselői elfordulnak osztályuktól, és átállnak a forradalmi osztály álláspontjára."

Politikai gazdaságtan: „…A kézművesek és a parasztok egyszerű árutermelése abban különbözik a tőkés termeléstől, hogy az árutermelők személyes munkáján alapul. Ugyanakkor alapjában *egytípusú* a tőkés termeléssel, mert a termelőeszközök magántulajdonára támaszkodik. A magántulajdon elkerülhetetlenül konkurrenciát szül az árutermelők között, aminek következtében egy kisebbség meggazdagodik, a többség pedig tönkremegy. Ezért a kisárutermelés kiindulópontja a tőkés viszonyok létrejöttének és kifejlődésének.

… az ősember kőbaltája és botja szerszám volt ugyan, de nem volt tőke. Nem tőke a kézműves szerszámja és nyersanyaga, vagy annak a parasztnak felszerelése, vetőmagja és igásállata sem, akinek a gazdasága személyes munkán alapul. A termelőeszközök csak a történelmi fejlődés meghatározott fokán, csak akkor válnak tőkévé, amikor a kapitalista magántulajdonában vannak, és a bérmunka kizsákmányolásának eszközéül szolgálnak.

… A *tőke* olyan érték, amely — bérmunkások kizsákmányolása révén — értéktöbbletet hoz. … A tőkében a tőkésosztály és a munkásosztály közötti termelési viszony testesül meg, amely abban áll, hogy a kapitalisták a termelőeszközök és a termelési feltételek tulajdonosaiként kizsákmányolják a bérmunkásokat, akik értéktöbbletet hoznak létre számukra. … a tőkés termelési mód idején az a megtévesztő látszat keletkezik, mintha a termelőeszközök (vagy egy meghatározott pénzösszeg, amelyen termelőeszközöket lehet vásárolni) maguk rendelkeznének azzal a csodatevő képességgel, hogy tulajdonosuknak rendszeres munka nélküli jövedelmet hajtanak."

*

A kapitalista gazdasági modellben szükségszerű a kapitalistának a kizsákmányoló szerep, az ehhez szükséges diktatúra. A kapitalista vállalkozó, ennek a modellnek segítségével lesz „felsőbbrendű", nem a gonoszsága miatt válik embertelenné, ez egy kényszerpálya. Az emberré váláshoz azonban valódi demokrácia szükséges, ami a teljes emberiségre kiterjed. A kapitalizmus modell erre alkalmatlan. Szolga és úr között nem lehet demokrácia, ami a kapitalizmusban ez elkerülhetetlen.

A kapitalizmusban (a polgári demokráciában és a nyílt fasiszta diktatúrában) a proletárok túlnyomó többsége számára a meggazdagodás, a tőkéssé válás nem reális lehetőség, elenyészően kevés a meggazdagodott proletár, így valójában ez csak illúzió lehet számukra, de mégis, a proletárok számára is mintakép a gazdag tőkés vállalkozó, bár emögött a siker mögött lehet valóban igen értékes ember is. Azonban a kapitalizmusban a túlnyomó többség csak legfeljebb kizsákmányolt proletár dolgozó lehet és nem fog meggazdagodni, ezért reálisan a szocializmus az érdeke, nem a kapitalizmus, akkor is, ha tudja, ha érti, vagy ha nem. A proletároknak azért érdeke a szocializmus, mert mindenkit a munkája alapján ítélnek meg, az élősködőket nem tűrik, a szocialista demokráciában erre törekszenek.

Ez a lehetőség a középréteg számára (a kapitalizmus erkölcse miatt) általában nem vonzó, ő sem fog meggazdagodni a szocializmusban, nem lehet kizsákmányoló, és ezért alapvetően ösztönösen ellenzi a szocializmust, ami szűkíti a lehetőségeit. A szocializmusban a saját munka az alapja a jövedelemnek, kizsákmányolás nélkül. Ezért a középosztály erkölcse könnyen elfogadja a kizsákmányolás, az élősködés kapitalista tényét, a vagyonosodás, a meggazdagodás egyetlen lehetőségét és a fasizmust is.

Munkával, kizsákmányolás nélkül, nem lehet meggazdagodni. Általában munkával legfeljebb csak jómódban lehet élni, de meggazdagodni nem lehet. A meggazdagodáshoz más munkájának a kizsákmányolása szükséges.

Az emberek alapvetően nem szeretik, ha élősködnek felettük, ha lopnak tőlük, de a kapitalizmusban ez elkerülhetetlen, ehhez szükséges a kárvallottak, a proletárok tudatán a totális uralom.

A kapitalizmusban a társadalmi megítélés alapja a vagyon, de ehhez csak kizsákmányolással lehet hozzájutni. A kizsákmányolás (a törvényes lopás) szempontjából mindegy, hogy a vállalkozó okos, szorgalmas, jó ember, nagy hozzáértése van, merészen vállalkozik, de sajnos amint kapitalista lesz, akkor már csak élősködő, ez lesz a meghatározó jellemvonása. Így válik a tőkés „felsőbbrendűvé" a kizsákmányolással, amit általában a középréteg és a proletariátus is elfogad. Ennek a megosztott világnak a vége azonban csak a fasizmus, az önkényuralom, a pusztulás lehet.

A kapitalizmusban a kisvállalkozók kitörésként a proletariátusból, a proletársorsból, útban a kapitalizmus felé kapitalistává (kispolgárrá) válásra törekednek, árutermelést, szolgáltatást, kereskedelmet, stb., folytatnak, kiskapitalisták módján, a kapitalista gazdasági modell szerint, általában szorgalmas munkával és nagy erőfeszítéssel. A kisvállalkozóknak saját termelőeszközeik (is) vannak, szükség és lehetőség szerint proletárokat is alkalmaznak, és maguk is dolgoznak, valamint különböző társas formában is vállalkozhatnak. Általában törekvő emberek, igyekeznek a jobb életre és tesznek is érte. A kisvállalkozók kizsákmányoló képessége rendszerint alacsony vagy nincs és általában becsületes dolgozó emberek, de a kapitalizmus erkölcse áthatja lelküket. Amint jól, hatékonyan kezd működni a vállalkozásuk egyre inkább kapitalista, kizsákmányoló, élősködő jelleget ölt és ez így természetes a kapitalizmusban, a kapitalizmus gazdasági modellje ezt követeli meg. A polgári demokráciában működő kapitalizmus válságaiban a kisvállalkozók a proletárokkal együtt rossz helyzetbe kerülhetnek, ezért kiskapitalistaként könnyen válhatnak a kapitalista „rendcsinálás", akár a fasizmus támogatóivá, a demagóg hazugságok elfogadóivá, a polgári demokrácia és főleg a szocialista demokrácia ellenfeleivé.

A kisvállalkozók a kapitalizmus útján járnak, a termelőeszközök magántulajdonán alapuló gazdasági modell szerint működnek. A kapitalizmus válságai a többséget a kapitalista „rend", helyreállítására, akár a nyílt fasizmus irányába tereli, ez az érdekük, a kapitalizmus zavarmentes működése. A kisvállalkozók, a kispolgárok, az értelmiség, a középosztály tagjai általában műveltebbek, aktívabbak, törekvőbbek az egyszerű proletároknál és ez szükséges tulajdonság a különféle pártok feladatainak, programjainak, céljainak megvalósítására valamint erősen kötődnek gazdaságilag a kapitalizmushoz, a magántulajdonon alapuló gazdasági modellhez, így inkább a fasizmust (kapitalizmust), választják a szocializmus helyett. A kisvállalkozók a proletár alkalmazottaikkal általában szoros kapcsolatban vannak és így a „kapitalizmus" és a „szocializmus" érdekellentéte nagyon konkrétan, közvetlenül a személyek kapcsolatában hat.

A polgári demokráciában működő kapitalizmusnak és a fasizmusnak is tömegbázisra, az általuk kizsákmányolt proletariátus támogatására, vagy semlegességére, passzivitására van szükségük, amit a kispolgárok (kisvállalkozók, középosztály, értelmiség) jelentős segítségével érnek el. A szocializmusban is szükség van a tömegbázisra, mert a szocializmus a dolgozó tömegek demokratikus államformája, de a dolgozókkal, a dolgozók érdekében, a dolgozók hatalmával, a kizsákmányolás lehetőségének megszüntetésével, amit csak a kommunisták vezetésével lehet megvalósítani.

A szocializmusban a proletár (dolgozó), az értelmiségi és a kispolgár is „csak" dolgozó emberé válik (válhat), ami általában nem érdeke a kisvállalkozóknak, a középosztály tagjainak és az értelmiség jelentős részének sem. A vállalkozás szabadsága a kapitalista utat jelenti, ezért a szocializmus számára, ahol a közösség érdeke a meghatározó, ez nehezen kezelhető. A vállalkozások sikeres fejlődése a kizsákmányolást, az élősködést és ezzel az embertelenséget, a megosztott világot okozza, okozhatja, ami távol áll a szocializmustól. A kapitalizmusban a vállalkozás szabadságának a valóságban megvalósítható lehetősége a proletár többség számára reálisan csupán csak illúzió, mert a túlnyomó többség soha nem fog meggazdagodni, nem lesz tőkés, nem lesz még kisvállalkozó sem, mindig kizsákmányolt proletár marad.

A proletárok többsége nem is akar vállalkozó lenni. Általában a tőkeszegény kisvállalkozás kockázatos, sok nehézséggel jár, amire nem mindenki képes, így a proletárok inkább a bérrabszolgaságot választják, lehetőségeik közül ez a legjárhatóbb út. A kapitalizmus megosztott világában ez szélsőségesen elfajul, az emberi értékeket nem tükrözi, sőt embertelenségre, diktatúrára vezet.

A középosztály (értelmiség) proletár része azonban szintén szétválik a kapitalista (fasiszta) rendszer támogatóira, akiket jól megfizetnek (vagy ennek reményében), hogy erős támasza legyen a kapitalizmusnak a kizsákmányolás segítésében, és közönséges proletárokra, akik már érdekeltek lehetnek a szocializmusra. A középosztály, az értelmiség, a kiváló szakmunkások (a munkásarisztokrácia) műveltsége, a szaktudása, a pozíciója, az anyagi helyzete miatt példa értékű az értelmes átlag proletárok számára. A kapitalista média ezt kitűnően felhasználja propaganda, agymosó céljaira, eltérítve a proletárokat valódi érdekeitől, a szocializmustól.

A középosztály, a kisvállalkozók, a kispolgárok élethelyzetének romlása javulása a polgári demokrácia és a fasizmus közötti ingadozása jellemző a világnézetükre, a szocializmus azonban általában távol áll a középosztálytól, nem érdeke, kiváltságos helyzete romlik, megszűnik a szocializmusban, így sajnos nagy általánosságban a társadalmi fejlődésnek útjában áll, amint kitör a társadalmi katasztrófa, jelentős részét sajnos a reakció útjára tereli. Pedig a szocializmus sem működik, éppen, hogy nem, a „középosztály" (az értelmiség, a vállalkozók, a kiváló képességűek) támogatása, tudása nélkül. Ezért a „középosztály" szövetsége a dolgozó osztályokkal az egyik meghatározó feltétele a szocializmus tartós győzelmének, ami érinti a világnézetet, az erkölcsöt és az anyagi érdekeltséget is. A szocializmusban is a „középosztálynak", anyagilag és erkölcsileg sikeresnek, vonzónak, példaképnek kell lennie a többi dolgozó osztályok számára. Csak így érhető el, hogy a középosztály dolgozóinak többsége a szocializmus híve legyen.

Az elbukott szocializmus kísérlete a dolgozók, az értelmiség, a vállalkozóképesség, az egyéni érdekeltség rossz kezelése miatt, a „szocialista középosztály" jelentős része nem is támogatta vagy elpártolt a szocializmustól, és nagy befolyásoló képessége miatt ez elősegítette az ellenforradalmat. Bár a Horthy fasizmusból érkezett és az USA fasizmusa árnyékában ezen változtatni nem volt egyszerű feladat a kevés kommunista számára, a szocialista demokráciának kicsi volt a tábora, az eredmény ezt igazolja. A fasizmus most az ellenforradalom után is tombol, talán jobban, rafináltabban, mint valaha!

*

(idézet: Népi demokrácia és forradalomelmélet)

… A Komintern Végrehajtó Bizottságának III. plénuma 1923 júniusában részletesen elemezte a fasizmus létrejöttének történelmi körülményeit és okait. A fasizmus — szögezte le a plénum határozata — az első világháború eredményeként létrejött viszonyoknak a terméke. Az imperialista háború aláásta a kis- és középburzsoázia, a kisparasztság és az értelmiség korábbi életfeltételeit. Ezek a rétegek is mozgásba jöttek, a társadalmi rend gyökeres megjavítására irányuló óhajaik teljesülését a szociáldemokráciától várták. A reformista vezérek megalkuvó politikája azonban csalódást keltett bennük, elvesztették a szocializmusba, a munkásosztály történelemformáló szerepébe vetett hitüket. Közülük sokan a fasizmushoz csatlakoztak. A fasizmus bázisra talált bizonyos proletár elemek körében is, amelyek aktívan törekedtek helyzetük megváltoztatására, de kiábrándultak a szociáldemokráciából s más pártokból is. A fasizmushoz csatlakoznak továbbá a legkülönbözőbb társadalmi rétegek kiábrándult és deklasszálódott elemei, akik megélhetési forrásuktól elestek, köztük a tisztikar jelentős része.

*

Marxista fogalomlexikon – **Kispolgárság:** kis magántulajdonosok, kisárutermelők és kiskereskedők társadalmi rétege, amely a munkásosztály és a burzsoázia között foglal helyet. Helyzetét kettősség jellemzi: egyfelől tulajdonos, másfelől maga is dolgozó. A kapitalizmusban mint társadalmi réteg állandó mozgásban van: egy része a burzsoázia sorába emelkedik, más része proletarizálódik. Fejlődésének történelmi tendenciája a tönkremenés. Helyzete folytán az osztályharcban ingadozó és szélsőségekbe csapó magatartást tanúsít. Gazdagodó vagy viszonylag jól élő része pedig „baloldali", anarchista hangulatokat szül, ez a szélsőségekben való mozgás kihat a munkásosztályra és a munkásmozgalomra is. A kispolgárság a nagyburzsoázia elleni harcban a munkásosztály szövetségese, de ingadozásait a proletáriátusnak saját fegyelmével kell ellensúlyoznia.

wikiszotar.hu: **középosztály -** „1. **Vagyonos kispolgárság**; személyi vagyon és jövedelem szempontjából tehetős társadalmi réteg, amely már képes saját jövedelméből megtakarításokat félretenni, és fejlődő gazdaság mellett kisebb vagyont felhalmozni.

A **középosztály**ba általában a magasabb jövedelmű köztisztviselők, sikeres értelmiségiek, művészek, egyéni vállalkozók, kis- és középvállalkozók, önálló iparosok, kereskedők és a fegyveres erők hivatásos tisztjei tartoznak. Egy ország jólétének nagyságára jellemző a **középosztály** társadalmi mérete. Egy elmaradott gazdaságú országban alig van **középosztály**, illetve szinte lehetetlen felkapaszkodni a **középosztály**ba. A **középosztály**ba tartozás a biztos társadalmi egzisztenciát jelenti egy átlagos anyagi helyzetű állampolgár számára.

2. *Történelmi*: **Szabad városi polgárság** a feudalizmus idején; a nemesség és parasztság közötti vagyonosodó réteg.

A **középosztály** társadalmi szerepének növekedése meghozta a középkor végét. A nemesség végig lenézte a **középosztály**t, még akkor is, ha annak tagjai gazdagabbak lettek az elszegényedett részüknél.”

(idézet: A marxista filozófia alapjai)

A tőkésországok többségében nagyszámú kispolgári rétegek — kisparasztok, kisiparosok, kiskereskedők stb. — találhatók. Létezésük gazdasági alapja az egyszerű árutermelés. Ezek a rétegek közbeeső helyet foglalnak el a burzsoázia és a proletariátus között. A burzsoáziához kapcsolja őket az, hogy magántulajdonosok (bár tulajdonuk, eltérően a kizsákmányoló, tőkés magántulajdontól, saját munkájukon alapul); a proletariátushoz pedig az fűzi őket, hogy dolgozók, és őket is sújtja a tőkés kizsákmányolás.

A kapitalizmus fejlődése arányában a kispolgárság széthullik, differenciálódik: kis része meggazdagodik, tőkéssé, kizsákmányolóvá válik, nagy része pedig tönkremegy, félproletárrá vagy proletárrá válik. Ez törvényszerű folyamat, amely a nagyüzemi termelésnek a kisüzemmel szembeni fölényéből, a tőke koncentrációjának és centralizációjának Marx által felfedezett törvényéből következik. Ez a folyamat azonban nem vezet a kistermelők teljes kiszorítására. Még a fejlett tőkésországokban is meglehetősen nagyszámú kistermelő réteg van, a tőkés szempontból kevésbé fejlett országokban pedig a lakosság túlnyomó része — 60—70 százaléka — belőlük tevődik össze.

A tőkésországok lakosságának jelentős és növekvő részét alkotják az alkalmazottak, a műszakiak stb., akiket gyakran szintén a középrétegekhez sorolnak (őket „új” középrétegeknek nevezik szemben a „régi” középrétegekkel, a kistermelőkkel). De korántsem mindnyájan sorolhatók valóban a középrétegekhez. A hivatalnoki kar, az adminisztratív személyzet felső rétege az iparban, a kereskedelemben, a hitelszervezetekben stb. összeforr a burzsoáziával, és élvezi profitjának morzsáit; ezeknek a nem termelő rétegeknek a növekedése a kapitalizmus rothadásával függ össze. Ami az alkalmazottak többségét illeti, a jelenlegi körülmények között egyre inkább elveszítik korábbi kiváltságos helyzetüket, és „fehérgalléros munkásokká” válnak. A termelés automatizálásával a műszaki dolgozók jelentős része elveszíti azt a funkcióját, hogy irányítsa a munkásokat, felügyeljen rájuk, és munkája jellegét tekintve közeledik a munkások zöméhez. Ezek a folyamatok azt mutatják, hogy tarthatatlanok a mai burzsoá szociológusok és jobboldali szocialisták állításai a lakosság „deproletarizálódásáról”; ellenkezőleg, a proletariátus sorai gyarapodnak.

Az osztálytársadalomban az uralkodó eszmék az uralkodó osztály eszméi. Az elnyomott tömegek gyakran tulajdon érdekeik ellenére az uralkodó osztály politikai, jogi és erkölcsi nézeteit, világszemléletét teszik magukévá. Miért van ez így? Először is azért, mert az az osztály, amely az anyagi termelés eszközeivel rendelkezik, ezzel egyúttal a szellemi termelés eszközeivel is rendelkezik; másodszor azért, mert az elnyomott osztályokra egész helyzetük, életfeltételeik az uralkodó gazdasági viszonyokkal együtt rákényszerítik az uralkodó osztály eszméit, képzeteit és nézeteit is. A hatalmon levő osztályok egész bonyolult ideológiai apparátusa ezeknek az osztályoknak az ideológiáját védelmezi és terjeszti. De valamely osztály eszméi csak addig uralkodnak osztatlanul, amíg az illető osztály uralmának gazdasági alapjai viszonylag szilárdak, maradnak. Amikor az adott gazdasági viszonyok a termelőerők fejlődésének fékjévé válnak, amikor a régi társadalomban létrejönnek az új társadalom anyagi előfeltételei vagy elemei, akkor megjelennek az új eszmék, amelyeket a haladó társadalmi erők fegyverként forgatnak az új társadalomért vívott harcukban.

Az osztály pszichológiája (vagyis az osztálynak életfeltételei folytán ösztönösen keletkezett érzelmei, gondolatai és hangulata) azokban a társadalmi elméletekben fejeződik ki, amelyeket az osztály ideológusai alkotnak meg. A kispolgári pártok ideológusainak elméleti konstrukcióiban a kispolgárság ellentmondásos jellege, individualista pszichológiája, a burzsoázia és a proletariátus közötti ingadozása tükröződik.

Lenin több ízben felhívta a figyelmet a munkások és a kisárutermelők pszichológiája közti különbségekre, többször szólt a kispolgári pszichológiának a munkásokra tett hatásáról, és hangsúlyozta ennek nagy veszélyét. „A kisárutermelők — írta Lenin 1920-ban — a proletariátust minden oldalról a kispolgáriság levegőjével veszik körül, átitatják vele, demoralizálják vele a proletariátust, aminek következtében a proletariátus soraiban állandóan kiújul a kispolgári gerinctelenség, szétforgácsolódás, individualizmus, az átmenet a lelkesedésből a csüggedésbe.”

Maglód, 2021.02.11. Salánki László

A fasizmus az emberiség vége
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!
A proletárdiktatúra következetes harc a kapitalizmus ellen, a szocialista demokrácia védelméért!

A földön világméretekben kialakult az USA vezette totális kapitalista diktatúra, ami jelenleg dominánsan a polgári demokrácia keretében a kapitalizmus érdekében a kapitalizmusnak kedvező alkotmánnyal és a jogállamisággal, a hatalmi ágak szétválasztásával működik. Mint a kapitalizmus, a bérrabszolgasággal, a kizsákmányolással, az embertelen élősködő felsőbbrendű erkölcsével, a tőkések világméretű totális politikai-gazdasági hatalmával az emberi jogok súlyos megsértésével létezhet csupán. A hatalma megvédésére a

kapitalista rendszer ellenzőit, a szocialista demokrácia híveit a hitleri fasizmushoz hasonló módon, kegyetlenül üldözik. Ez a polgári demokrácia lényegében, alapvetően a proletárok számára nem biztosít hozzáférést a hatalomhoz, ami így valójában korlátlan diktatúra.

A jól működő „demokrácia" keretében a proletárok alapvetően, reálisan csak a kizsákmányolóik közül választhatnak, azok közül, akik élősködnek rajtuk. A proletárok még a gondolatban sem jutnak el a közülük való, a valódi érdekeiket képviselők megválasztására, ami az élősködőknek a proletárok tudata feletti totális hatalmának az eredménye. Ez már fasizmus!

A kizsákmányolás nem a proletárok érdeke! Vagy mégis? Mert a proletárok ezt választják!
A kapitalizmus kizsákmányoló, élősködő rendszer! Ezt mindenki tudja!
Akkor miért választják a dolgozók az élősködőket?
Szükséges a gazdaság működtetéséhez a kizsákmányolás, az élősködés?

Ez a hatalom tehát egy totális korlátlan diktatúra a proletárok és a kapitalista rendszer ellenzői ellen. De kifinomultan, a proletárok tudatának a kontroljával, a szükséges terror alkalmazásával, a kapitalista elit mindenhatóságával, az önkényuralmával válik fasizmussá. Szinte mindent megtehetnek a hatalmuk érdekében. Ez már fasizmus!

Ez a kapitalizmus a politikusok és a médiák derűs mosolyával, szélhámosan demokráciát hazudozva, a mosolygó fasizmus formájában létezik, és tartóssá vált – talán már véglegesen, és száguld az emberiség a katasztrófa, a pusztulás felé, ami változást követel. Ebben a szélsőségesen megosztott világban a kapitalista elit korlátlan hatalommal rendelkezik az emberiség felett. Ez már fasizmus!

A mosolygó fasizmus az imperializmussá fejlődött kapitalizmus világméretű harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen a polgári demokráciában, vagyis a totális politikai-gazdasági kapitalista diktatúrában. Célja ugyanaz, mint a hitleri típusú klasszikus fasizmusé, mint a kapitalizmusé, csak a módszereiben különbözik. Mosolyogva, szélhámos módszerekkel, agymosással, módosítja a proletárok tudatát és a kapitalista állam a törvény erejével védi a hatalmát – a demokratikus Janus arcát mutatva, de a diktatórikus arcával - zsákmányolja ki a proletárokat.

Az eredménye nagyon pazar. A diktatúra „demokratikus" Janus arca rámosolyog a proletárokra és azok visszamosolyognak. Így a kapitalisták gondtalanul rabolhatnak. Ez az állapot tartós lehet. A kapitalista gazdaság a törvényes kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség, a megosztott világ, a terror, az önkényuralom mellet is alapvetően tartósan működőképes lehet egy darabig. De az emberiség túlnyomó többsége a legjobb esetben is csak bérrabszolga lehet, alacsonyabbrendű ember. A kapitalizmusra jellemző a bérrabszolgaság, a megosztott világ, a hamis világnézet, a kapitalista diktatúra. Így a hatalmassá fejlett technika ellenére is lehetetlenné válik az emberré válás. Mert a hatalom nem az emberiség, hanem a „felsőbbrendűek", a fasiszta „elit" kezében van. Az emberiség harca a túlélésért a fasizmus ellen elkerülhetetlen, nagyon sok áldozattal járó harc, és a fasizmus nyerésre áll. A fasizmus győzelme az emberiség végét jelenti.

Ezért: Vigyázz ember!! Ne fordíts hátat a szélhámosoknak!! Egy szavát se hidd el, bármit mond. Ne feledd soha, célja a rablás, az élősködés, a felsőbbrendűség.

A kapitalizmusban termelni a tőkések profitja, élősködése érdekében kell és nem a társadalom szükségleteinek kielégítésére, mint a szocializmusban. A termelőeszközök fejlődése a tulajdonviszonyok változását követeli meg, amely megteremti a szocialista demokráciát, a gazdaság társadalmi szükségleteknek megfelelő tervezésének és ellenőrzésének lehetőségét.

A fejlett társadalmi termelés már szocialista demokráciát, társadalmi tervezést, tervgazdálkodást, össznépi ellenőrzést kíván a természeti és a társadalmi katasztrófák elkerülése érdekében, ami a kapitalizmusban alapvetően megvalósíthatatlan, és csak illúzió lehet, mert a cél a konkurenciaharcban álló tőkések profitja, valamint az elkerülhetetlen osztályharc, ami kizárja a demokrácia lehetőségét.

A kapitalizmus lényegében a kapitalista kisebbség érdekében a többségben lévő proletárok feletti uralom. A fasizmus ennek következetes megvalósítása.

Tehát a kapitalista gazdasági-politikai modellben a társadalmi, világméretű katasztrófák elkerülhetetlenül törvényszerűen bekövetkeznek. Az imperialista nagyhatalmak nagyurai nem is törekednek bevezetni a gazdaság társadalmi szükségleteknek megfelelő tervezését, társadalmi ellenőrzését. Miért tennék? Bár sokat hazudnak a népfenségről, ami nincs, és csak demagógia lehet a kapitalizmusban, mert a multik, a leggazdagabb kapitalisták uralják a világot és nem a hatalomnélküli dolgozó proletár bérrabszolga nép (proletár, bérrabszolga, népfenség? ha-ha-ha! Ez akkora marhaság!).

A polgári demokráciában működő kapitalizmus a mosolygó fasizmus, a klasszikus fasizmus előszobája. Ahonnan szükség szerinti módon védekezhetnek, harcolhatnak, kapitalista rendet teremthetnek a válságok és a

szocializmus, a szocialista demokrácia ellen, a világméretű kizsákmányolás érdekében. Amit a diktatúra fokozásával, a terrorral és önkényuralommal vagy reformokkal, ésszerűsítésekkel, demagógiával, agymosással, de a kapitalizmus talaján maradva, a kizsákmányolás, a bérrabszolgaság, az élősködés, a felsőbbrendűség érdekében, védelmében, lábbal tiporva az alapvető emberi jogokat.

A társadalom gazdasági, technikai fejlődése a kapitalisták érdekének vannak alárendelve, amit az élősködés és a konkurencia motivál és nem a proletár dolgozó nép szükséglete, jóléte. Ha a kapitalizmus működési módjából törvényszerűen következő válságok miatt a proletár dolgozó nép léte romlik és veszélybe kerül, akkor felragyog a tőkések előtt a szocializmus **vörös** réme, melyre válaszul a kapitalizmus védelmében beindul a **fasizmus** gépezete. A fasiszta őrdög előbújik odvából és pusztít, rendet, kapitalista rendet teremt bármi áron. A „civilizált nyugat" kapitalista rendcsinálása a kizsákmányolás ellenzőinek, az emberi jogokért és a demokráciáért küzdőknek gyakran a nyomort, a börtönt, a lemészárlását jelenti. Hasonlóan, mint az inkvizíció tette a középkorban azokkal, akik azt állították, hogy a föld kering a nap körül.

Azonban a földméterekben fasizmussá fejlődő kapitalizmus, az oligarchák, a multinacionális vállalatok, az emberiséget a világméretű totális gazdasági-politikai hatalmával, néhány igen gazdag kapitalista érdekében a termelőerők koncentrált, centralizált, „felsőbbrendű" diktatúrájával, mosolygó fasisztaként, mégis tervszerű gazdaságot valósíthat meg, természetes csak a „felsőbbrendűek" hatalma érdekében.

Ez azonban a kapitalista elitnek felesleges, sőt a számukra káros ember milliárdok elpusztítására vezethet. Ami azonban az egész emberiséget (a fasiszta elitet is) elpusztíthatja, mert a mindenkire kiterjedő demokrácia nélkül az ellenőrizhetetlen hatalom önkényuralommá válik. A kapitalista-fasiszta önkényuralomnak pedig nincs szüksége a számára profitot nem hozókra. A technika fejlődésével a felesleges sokmilliárd ember, akik lázadozni kénytelenek, mert nincs szükség a munkájukra, így a létükre sem, nagy kihívást jelent az emberiség számára. Ez akkora probléma, hogy a mosolygó fasiszták, kénytelenek a klasszikus fasiszta módszerekkel megszabadulni a „felesleges emberektől", ezért nem válhatnak soha emberré a „felsőbbrendűek". Ezek a fasiszták egymást is elpusztítják, mert nem tudnak, nem tudhatnak emberként létezni a fasizmusban. Ez már a hitleri fasizmusban is jelentkezett.

Idegen Szavak Marxista Magyarázattal: „… **A polgári demokrácia** a tőkés társadalmi rend politikai formája. A polgári demokráciában az államhatalom a burzsoázia kezében van … **A polgári demokrácia** nagy lépés volt előre a feudális társadalom önkényen és kiváltságokon alapuló államhatalmával szemben: a törvényelőtti egyenlőség bevezetése, a végrehajtó- és törvényhozó hatalom szétválasztása, a képviseleti-parlamenti rendszer, a szabadságjogok (sajtó, gyülekezési, szólás-, vallásszabadság stb.), általában az ú. n. „elidegeníthetetlen emberi jogok" kihirdetése a szabadságjogok szűkebb vagy szélesebb kiterjesztését jelentette. Mégis a polgári demokrácia is lényegében nem más, mint az uralkodó osztály vagy osztályok [a tőkések] diktatúrája a dolgozók ellen és az „emberi jogok" [a bérrabszolgaság] nem igazán emberi jogok, mert a dolgozók számára legnagyobbrészt csak a papíron vannak meg (lásd az imperialista Amerikát). Leglényegesebb fogyatkozása az, hogy még a legszélesebb polgári demokrácia is csak formális demokrácia, vagyis érintetlenül hagyja a polgári magántulajdont [a termelőeszközök magántulajdonát] és ezzel megörökíteni igyekszik a polgárok közt fennálló gazdasági egyenlőtlenséget, a kizsákmányolást és a gazdagok és szegények közt a polgári társadalomban fennálló és mindinkább elmélyülő szakadékot. … A munkásosztály számára a **polgári demokrácia** az a harctér, amelyen osztályharca a burzsoázia ellen lefolyik. Ezért a munkásosztály számára nem közönyös, nyílt diktatúra lép-e a polgári demokrácia helyébe."

Politikai gazdaságtan: „… A kapitalizmusban a bővített újratermelés tőkefelhalmozást tételez fel. A tőkefelhalmozás azt jelenti, hogy az értéktöbblet egy részét hozzácsapják a tőkéhez, vagyis az értéktöbbletet tőkévé változtatják. A tőkés felhalmozás a tőke szerves összetételének növekedésére, vagyis az állandó tőkének a változó tőkénél gyorsabb növekedésére vezet. A tőkés újratermelés során a tőke koncentrációja és centralizációja megy végbe.

… A XIX. század eleje óta, attól kezdve, hogy létrejött a gépi nagyipar, a tőkés bővített újratermelés folyamatát időszakonként gazdasági válságok szakítják meg.

… A tőkés válságok *túltermelési* válságok. A válság mindenekelőtt abban jut kifejezésre, hogy az árukat nem lehet értékesíteni, mivel többet termeltek belőlük, mint amennyit a fő fogyasztók, a néptömegek — amelyek vásárlóképessége a tőkés termelési viszonyok uralma mellett rendkívül szűk keretek közé szorul — megvásárolhatnak. A raktárak tömve vannak „fölösleges" árukkal. A kapitalisták csökkentik a termelést, és elbocsátják a munkásokat. Százával meg ezrével zárják be az üzemeket. Rohamosan nő a munkanélküliség. A városi és falusi kisárutermelők tömegesen mennek tönkre. Az a körülmény, hogy a termelt árukat nem lehet értékesíteni, szétzilálja a kereskedelmet. A hitelkapcsolatok megbomlanak.

… Az árutúltermelés a válságok idején nem abszolút, hanem viszonylagos. Ez azt jelenti, hogy árufölösleg csak a fizetőképes kereslethez képest, s egyáltalán nem a társadalom valóságos szükségleteihez képest mutatkozik. Válság idején a dolgozó tömegek a legszükségesebbet is nélkülözik, szükségleteiket kevésbé tudják kielégíteni, mint bármikor. Milliós tömegek éheznek, mert „túl sok" gabonát termeltek, az emberek szenvednek a hidegtől, mert „túl sok" szenet bányásztak. A dolgozók mindennemű létfenntartási eszköz híjával vannak, éppen azért, mert túlságosan nagy mennyiséget állítottak elő belőlük. A tőkés termelési mód kirívó ellentmondása éppen abban rejlik, hogy— mint a francia utópista szocialista Fourier mondotta — „a bőség a szükség és a nélkülözés forrásává válik".

… A kapitalizmus előtti termelési módokban is gyakran érték megrázkódtatások a gazdasági életet. De ezeket a megrázkódtatásokat elemi vagy társadalmi csapások idézték elő: árvíz, aszály, irtóháború vagy járvány pusztított el néha egész országokat, éhínségre és kihalásra kárhoztatva a lakosságot Ezeknek a gazdasági megrázkódtatásoknak gyökeres eltérése a kapitalista válságoktól abban rejlik, hogy a nyomukban járó éhínség és nyomor a termelés fejletlenségének, a nagyfokú termékhiánynak a következménye volt. A kapitalizmusban viszont a válságokat a termelésnek a néptömegek nyomorúságos életszínvonala mellett végbemenő növekedése, a termelt áruk viszonylagos „fölöslege" idézi elő.

… A termelés társadalmi jellege és a termelés eredményeinek tőkés elsajátítási formája közti ellentmondás a kapitalizmus fő ellentmondása. Ez az ellentmondás a túltermelési gazdasági válságok *alapja*. A válságok elkerülhetetlensége tehát magában a tőkés gazdasági rendben gyökerezik.

… A kapitalizmus fő ellentmondása nyilvánul meg a termelésnek az egyes vállalatokon belüli szervezettsége és társadalmi viszonylatban való anarchiája közti ellentmondásban. A munkások munkája minden gyárban meg van szervezve és alá van rendelve a vállalkozó kizárólagos akaratának. Társadalmi viszonylatban azonban a termelőeszközök magántulajdona következtében termelési anarchia uralkodik, amely kizárja a gazdaság tervszerű fejlődését. A termelés bővülése egyenlőtlenül megy végbe, aminek következtében az egyes termelési ágak közti régi arányok állandóan megbomlanak, az új arányok pedig spontán módon, a tőke egyik termelési ágból a másikba való átáramlása útján jönnek létre. Ezért az egyes termelési ágak közötti arányosság véletlenszerű, az arányosság állandó megbomlása viszont a tőkés termelés általános szabálya.

… A tőkések a lehető legmagasabb profitért folyó hajsza során bővítik a termelést, tökéletesítik a technikát, új gépeket vezetnek be, és óriási árutömeget dobnak piacra. Ugyanebben az irányban hat a profitráta csökkenésének állandó tendenciája, amit a tőke szerves összetételének növekedése idéz elő. A vállalkozók a profitráta csökkenéséért úgy igyekeznek kárpótolni magukat, hogy a termelés bővítése, az előállított áruk mennyiségének szaporítása útján növelik a profit tömegét. Ilyenformán a kapitalizmust a termelés bővítésének, a termelési lehetőségek óriási arányú növelésének tendenciája jellemzi. Csakhogy a dolgozók fizetőképes kereslete — a reálbérek csökkenése, a munkanélküliség növekedése, a parasztság tönkremenése folytán — viszonylag csökken. Ennek következtében a tőkés termelés bővülése elkerülhetetlenül beleütközik a lakosság zömét alkotó tömegek fogyasztásának szűk korlátaiba.

… „A válság alapja a termelés társadalmi jellege és a termelés eredményeinek tőkés elsajátítási formája közötti ellentmondás. A kapitalizmusnak ez a fő ellentmondása abban az ellentmondásban jut kifejezésre, hogy a kapitalizmus *maximális* tőkés haszon elérése céljából létrehozott termelési lehetőségei óriási mértékben növekednek, a *milliós* dolgozó tömegek vásárlóképes kereslete ellenben viszonylagosan *csökken*, mert a tőkések állandóan a legvégső, minimális határon igyekeznek tartani a tömegek életszínvonalát”.: ***Sztálin***. A Központi Bizottság politikai beszámolója az ÖK(b)P XVI. kongresszusának. Lásd *Sztálin* Művei. 12. köt. Szikra 1950. 263. old.

… A kapitalizmus fő ellentmondása megnyilvánul a proletariátus és a burzsoázia közti osztályantagonizmusban. A kapitalizmusra jellemző, hogy elszakad egymástól a termelés két legfontosabb feltétele: a tőkések kezében összpontosuló termelőeszközök és a munkaerejükön kívül mindentől megfosztott közvetlen termelők. Ez a szakadás élesen nyilvánul meg a túltermelési válságokban, amikor „circulus vitiosus” jön létre: az egyik oldalon termelőeszköz- és termékfölösleg, a másik oldalon munkaerő-fölösleg, a létfenntartási eszközöktől megfosztott munkanélküliek tömege.

… **A válságok elmaradhatatlan útitársai a tőkés termelési módnak. A válságok megszüntetéséhez magát a kapitalizmust kell megszüntetni.**

… A tőkés túltermelési válságok meghatározott időközökben, 8—12 évenként ismétlődnek. … Az Egyesült Államokat és az európai kontinens több országát sújtó 1847—1848. évi válság volt az első *világválság*. … az 1873. évi válság … a monopólium előtti kapitalizmusból a monopolkapitalizmusba való átmenet kezdetét jelezte. … Minden válság új, még súlyosabb válságok talaját készíti elő, aminek következtében a kapitalizmus fejlődésével fokozódik a válságok rombolóereje és élessége.”

… A szerszámok, amelyek segítségével az anyagi javakat termelik, és az emberek, akik ezeket a szerszámokat mozgásba hozzák, s bizonyos termelési tapasztalatokra és a munkában való bizonyos jártasságra támaszkodva az anyagi javak termelését végzik, a társadalom **termelőerő**it alkotják. A dolgozó tömegek a társadalmi fejlődés minden szakaszában az emberi társadalom legfontosabb termelőerejét jelentik.

… **A termelési viszonyok** jellege alttól függ, hogy kinek a tulajdonában vannak a termelőeszközök.

… A termelési viszonyok egyszersmind a megfelelő **elosztási viszony**okat is meghatározzák. Az *elosztás* összekötő láncszem a termelés és a fogyasztás között. … A „termelési viszonyok összessége alkotja a társadalom gazdasági szerkezetét, azt a reális alapot, melyen egy jogi és politikai felépítmény emelkedik, s amelynek a társadalmi tudat meghatározott formái felelnek meg”.

… A termelőerők és a termelési viszonyok együttesen a **termelési módot** alkotják.

… A termelés fejlődése a termelőerők terén végbement változásokkal, elsősorban a szerszámok változásával és fejlődésével kezdődik, majd megfelelő változások következnek be a termelési viszonyok területén is.

… A társadalom termelőerői csakis abban az esetben fejlődhetnek akadálytalanul, ha a termelési viszonyok összhangban vannak a termelőerők állapotával.

… a régi termelési viszonyokat előbb vagy utóbb olyan új termelési viszonyok váltják fel, amelyek összhangban vannak a társadalom termelőerőinek fejlettségi színvonalával és jellegével.”

Maglód, 2021.02.14. Salánki László

A kapitalizmus fasiszta formái
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!
A proletárdiktatúra következetes harc a fasizmus ellen!

Az első világháború után kialakult az imperializmussá fejlődött kapitalizmus két jellegzetes irányzata, amely a kapitalizmus válságait, a világuralmi törekvéseket, a szocializmus rémrét, veszélyét a totális tőkés diktatúra különböző formájában kezelte.

„… **Az ipari forradalom**. A gépi nagyipar alapját *Angliában* vetették meg. Ebben az országban a jobbágyság korai eltörlése, a hűbéri partikularizmus megszüntetése, a XVII. század polgári forradalmának győzelme, a parasztságnak a földtől való erőszakos megfosztása, továbbá az a tőkefelhalmozás, melyet a fejlett kereskedelem és a gyarmatok kifosztása tett lehetővé, kedvező történelmi feltételeket teremtett a tőkés termelési mód gyors fejlődése számára.

… Az ipari forradalom nyomán Anglia a világ ipari műhelyévé vált. Anglia után a gépi termelés Európa más országaiban és Amerikában is kezdett elterjedni.

… *Franciaországban* az ipari forradalom az 1789—1794. évi polgári forradalmat követő néhány évtized folyamán ment végbe. Franciaország iparában a tőkés gyárak csak a XIX. század második felében vívtak ki maguknak uralkodó helyet.

… Németországban az ország feudális széttagoltsága és a hűbéri viszonyok huzamos fennmaradása következtében az ipari forradalom később ment végbe, mint Angliában és Franciaországban. A nagyipar Németországban csak a XIX. század 40-es éveiben indult fejlődésnek, s különösen gyorsan fejlődött Németországnak 1871-ben történt egységes állatná egyesítése után.

… Az Amerikai Egyesült Államokban a nagyipar a XIX. század elején jött létre. Az amerikai gépi ipar az 1861—1865. évi polgárháború után gyors fejlődésnek indult. Ennek során messzemenően felhasználták az angol ipar technikai vívmányait, valamint az Európából beáramló szabad tőkéket és szakmunkásokat.” **Politikai gazdaságtan SZIKRA**

Jellegzetesen, ahol később fejlődött ki a kapitalizmus és a kevés gyarmattal rendelkező, a később érő imperialista hatalmak, Németország, Olaszország a világuralomra törekvését és a szocializmus veszélyét a polgári demokrácia felszámolásával, nyílt diktatúrával kezelte. A gyorsan, de szintén elkésve fejlődő Japán, Hirohito császár vezette diktatúrája is csatlakozott a tengelyhatalmakhoz, a német-olasz fasiszta szövetséghez imperialista gyarmatosító céllal. A totális kapitalista (császári) diktatúrát (a hitleri mintára) a klasszikus fasizmus szerint szélsőségesen, felsőbbrendűen, a terrorizmussal, a nacionalizmussal, a sovinizmussal, a fajüldözéssel, a népirtással önkényuralmi formában kezelte, és csak ilyen totális formában kezelhette. Ha nem így kezelik, akkor vagy a szocializmus vagy az imperialista vetélytárs uralma alá kerültek volna. Lásd a cári Oroszországot, ahol a szocialista demokrácia győzött és nem a vetélytárs imperialista hatalmak.

„… A legnagyobb kapitalista országok egyenlőtlen fejlődése, a közöttük levő gazdasági és politikai ellentétek oda vezettek, hogy két, egymással szemben álló imperialista csoportosulás alakult ki. Az egyikhez Németország, Japán és Olaszország, a másikhoz Nagy-Britannia, Franciaország és az Egyesült Államok tartozott. Végül is a két imperialista csoportosulás közötti ellentétek váltak a második világháború keletkezésének fő okává.” **A Nagy Honvédő Háború története**

A már korábban kifejlődött imperialista hatalmak, Anglia, Franciaország, stb., és az USA, mint különlegesség, a kapitalizmus válságait, a szocializmus és a klasszikus fasizmus veszélyét, pedig a polgári demokrácia keretében, a proletárok feletti totális kapitalista diktatúrát, a mosolygó fasizmust alkalmazták és főleg a reformokkal, szociális engedményekkel, ésszerűsítésekkel küzdöttek a polgári demokrácia védelmében és a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen. De a világnézeti ellensége a szocializmus, a kommunizmus és nem a kapitalizmus talaján kialakult fasizmus volt, amihez azért nagyon közel voltak (és vannak most is). A mosolygó és a klasszikus fasizmus alapvető célja megegyezik, ellentétük az imperialisták közötti ellentét, de közös ellenségük a Szovjetunió volt.

„… Gyarmati rablás és hódítások, imperialista önkény és erőszak, gyarmati rabság, nemzeti elnyomás és jogfosztottság, végül az imperialista hatalmaknak egymás között a gyarmati népek fölötti uralomért vívott harca — ezekben a formákban ment végbe az imperializmus gyarmati rendszerének kialakulása.” **Politikai gazdaságtan SZIKRA**

De mindegyik imperialista hatalom a „rend”, a kapitalista rend érdekében, bár különböző módon, de fokozta a tőkésállam hatalmát. Fokozta a diktatúrát elsősorban a kommunizmus, a szocialista demokrácia veszélye ellen, a leggazdagabb tőkések, a kapitalizmus védelme érdekében. Mindegyik imperialista hatalom egymás rovására a világuralom megszerzésére törekedet és harcoltak a legnagyobb közös ellenségük, a Szovjetunió ellen is.

A kapitalizmus az imperializmus alatt szükségszerűen a kapitalizmus védelme és világuralomra törekvése érdekében fasizmussá fejlődött, és a szükséges méretű terrort alkalmazta. Így a kétfajta fasiszta diktatúra imperialista ellentéte, valamint a szocialista demokrácia világméretű megvalósításának (réme) lehetősége, az emberiséget elkerülhetetlen imperialista (fasiszta) háborúkba vitte, ami eddig legalább 50-100, de a háborús nyomor által, akár 200 millió vagy még több áldozatot hozhatott.

Az emberiség megosztottsága felsőbb és alacsonyabb rendű, kizsákmányoló és kizsákmányolt emberekre és nemzetekre a mosolygó fasizmusban a totális hatalom lehetőségével, a fejlett gazdaságra, a hadseregre alapozva hosszú ideig fenntartható, ez csak a jó ésszerű politika, a hatásos propaganda, a proletárok megfelelő tudatmódosítása és az erőszakszervezetek kérdése, amire a polgári demokrácia is kiválóan alkalmas.

Goebbels, mint propagandista a hihető hazugságok és az időzítés mestere volt. **Goebbelsi propaganda**: 1. Kerülj az elvont gondolatokat, és az érzelmeket vedd célba! 2. Kevés üzenetet küldj, de azokat folyamatosan sulykold! 3. Használj felszínes, általánosító véleményeket, sztereotípiákat! 4. Az érvelés legyen egyoldalú - soha ne árnyalj! 5. Folyamatosan kritizáld az ellenfeledet! 6. Keress egy ellenségképet és folyamatosan rágalmazd! [A propaganda nagyon hatékony fegyver az osztályharcra, így ezt minden hatalom alkalmazza!]

Ez a mosolygó fasizmus a középkori nemességhez hasonlatosan felsőbbrendűséget, egyfajta kapitalista nemességet hozott létre, részben a feudális nemességből.

Így reálisan csak a kommunisták harcolnak a felsőbbrendűség embertelensége ellen. A szociáldemokrácia a kapitalizmus talaján állva beolvadt a polgári demokrácia mocsarába. Így nem képes az eredeti céljára a szocializmus, a szocialista demokrácia megteremtésére, de még a dolgozók érdekvédelmére sem, sőt a szocializmust megtagadta, renegáttá vált. A szocializmus forradalmi útja és a proletárdiktatúra nem egyeztethető össze a szociáldemokrata tiszta demokrácia víziójával, az osztály együttműködés kapitalizmusnak kedvező elméletével.

„… A XIX. század 90-es éveiben megjelent a színen a *revizionizmus*, amelynek fő képviselője *E. Bernstein* német szociáldemokrata volt. A revizionisták hadat üzentek Marx és Engels ama tanításának, amely szerint elkerülhetetlen a kapitalizmus pusztulása forradalom következtében és a proletárdiktatúra megvalósulása. Marx forradalmi közgazdasági tanítását minden részletében teljes revízió alá vették." **Politikai gazdaságtan SZIKRA**

Ha az emberiség jövője a felsőbbrendű kapitalista-fasiszta embertelen erkölcs lesz, akkor ez lesz a pusztulása oka is, mert az így megosztott világban az emberiség proletár többsége és a fasizmus hívei sem tudnak emberré válni. A gazdagok (élősködők) gyerekei is gazdagok (élősködők) lesznek és a lehetőségeik miatt anyagilag és szellemileg is magasan az átlag fölé emelkedhetnek, valóságos felsőbbrendűeknek látszanak, bár ettől még nem válnak valóban, genetikailag felsőbbrendű emberré, mert csak a helyzetüknél, (kapitalista-nemesi-rendüknél) fogva lettek „felsőbbrendűek", azaz fasiszták.

A megosztott világ kapitalista-fasiszta rablói és a kifosztott proletár emberiség ellentéte elkerülhetetlenül pusztítóvá, osztályháborúvá válik.

A felsőbbrendűség az emberiség kapcsolatában csak embertelen lehet, még akkor is, ha a „felsőbbrendű" kapitalista úr szereti és megsimogatja az alacsonyabb rendű proletár szolgái és a kutyája fejét.

Ez nagyon hasonlít az ember és az isten kapcsolatára, de ha az isten valóban létezne, akkor az isteni felsőbbrendűség is embertelen kapcsolat lenne, nem véletlen a földi felsőbbrendű hívők ragaszkodása a kitalált istenképhez, az embertelen példaképükhöz.

„… Minden vallási tanításban a leglényegesebb és a legdöntőbb az az állítás, amely szerint létezik egy természetfölötti, magasabbrendű erő. Ez az erő — az isten — teremtette és kormányozza a világot. A vallás állítása szerint a bennünket környező anyagi világon kívül van még egy szellemi, természetfölötti világ is.

… A kereszténység társadalmi elvei — írta Marx — azt hirdetik, hogy szükségszerűen létezik egy uralkodó és egy elnyomott osztály és az utóbbi felé csak az a jámbor óhajuk van, hogy az előbbi legyen jótékony. … Marxnak a keresztény vallás népellenes lényegéről mondott szavai teljes mértékben vonatkoznak minden vallási ideológiára, bármilyen formában jelenik is meg és bármilyen nevet visel." **A vallási ideológia reakciós lényege - SZIKRA**

Az isten képzetét az ember félelme és a tudatlansága motiválta és nem a valóság tudományos megismerése, de azonban ezen már túl lehet, és túl is kell lépni. Így az isten képzete csak a primitív lelkű hívő emberi agyakban, mint hamis vízió dereng, a hívő agyakon kívül nem létezik. Az isten léte (víziója) csak a hit kérdése, nem kell valósnak lennie, elég ehhez a képzelet. A hívők tudata így megkettőzve egy valós és egy kitalált világgal kettős tudatként működik, és gyakran a hamis tudat lesz a meghatározó. Azonban a valóságot nem tükröző tudat a hamis úton való járás, mindenféle veszéllyel, kellemetlenséggel.

„… Az emberek tudata nem lehet más, mint az őket környező anyagi világ tükröződése. A vallás a társadalmi tudat egyik formája, a természeti jelenségek és a társadalmi fejlődés felfogásának és magyarázatának egyik módja. A vallásos világszemléletek azonban a valóságos világ torz, fantasztikus tükröződései az ember fejében. … A hívő ember gyakran nem is veszi észre, hogy gyakorlati életében úgy viselkedik, mint egy ateista." **A vallási ideológia reakciós lényege - SZIKRA**

A proletárok tudatába a valóság mellé beépülő hamis felsőbbrendű isten világa ellenük fordul, mint a kapitalista tőkés „isten" a valóságban, így a vallás a „felsőbbrendű" kapitalisták hatékony fegyvere lett az élősködésre, ami ópium a népnek, a proletár tudat kábítószere. A proletárok tudatában a valóság mellett lévő kitalált felsőbbrendű isten és a kapitalizmusban a tőkés „isten" jól megfér egymással.

A gazdag kapitalisták elkülönülnek (kénytelenek elkülönülni) a szegény proletároktól, csak közvetítőiken, a sztárokon, a politikusokon, a médiákon keresztül érintkeznek a proli néppel. A „felsőbbrendűek" a hatalmukban

lévő médiákkal (tv, rádió, újságok, internet, stb.), a médiumok jól megfizetett proletár, de mégis csak alacsonyabb rendű bérrabszolgáival, a mosolygó fasizmus proletár katonáival „okosan", aranyosan, mosolyogva, agymosó szakemberként, szélhámosan, a proletár dolgozó emberiség tudatára hatnak és gerinctelenné, szolgává nevelik őket. Így létrejön a világnézetileg, társadalmilag hamis, öntudatlan, a gerinctelen emberiség, a szolgalelkű emberiség. A proletár dolgozó emberiség tudatát szolgalelkűvé, az élősködő „felsőbbrendűek" kiszolgálóivá, a felsőbbrendűséget sugalló világnézet elfogadóivá alakítják, valóságos személyi kultusz alakul ki a sikeres emberek, a sztárok, a politikusok, a kapitalisták, az „istenek" imádatára a Goebbelsi típusú propaganda hatásaként.

A mosolygó fasizmusban a „felsőbbrendű" kapitalistáknak a proletár emberiség feletti korlátlan uralma alakult ki a politikai, a gazdasági és az állami hatalom kizárólagos birtoklásával. Ezért a polgári demokráciában bármit állítanak (hazudnak) a demokráciáról, a jogállamiságról, az emberi jogokról, a hatalmi ágak szétválasztásáról, a szabad választásról ezek alapvetően a halom birtokosának az uralkodó tőkésosztálynak az érdekét szolgálja. A kapitalizmusban a proletárok számára a demokrácia megvalósulása ezért csak demagóg hazug állítás lehet. A felsőbbrendűség elleni lázadókat pedig egyszerűen elteszik az útból, mint a középkorban.

Ennek a mosolygó fasizmusnak a „felsőbbrendűek" egymás közötti konkurenciája miatt keletkező imperialista háborúi és a kapitalizmus működési módjának hibáiból keletkező válságok, katasztrófák vethetnek véget, de ez elsősorban a föld népeinek határtalan elpusztítását vonja maga után, ami lázadásra, forradalomra vezet, vezethet. Lásd a világháborúk utáni forradalmi állapotokat.

Egy másik lehetőség, a technika fejlődésével a kapitalista-fasiszta „felsőbbrendűek" számára feleslegessé válnak a proletár emberek milliárdjai, ami valamilyen megsemmisítésüket eredményezheti, ezek vagy lázadnak, vagy elpusztulnak, de ez mindenképpen nagy proletár emberáldozattal jár.

A mosolygó fasizmusban elkerülhetetlen az embertelenné válás, sőt elkerülhetetlen a kapitalizmus számára felesleges proletár ember milliárdok megsemmisítése, persze nem saját kezűleg, hanem fasiszta terrorral, a proletárokból verbuvált fasiszta gyilkosokkal, katonákkal és a totális agymosással, de ez már átvezet a klasszikus fasiszta formába.

A mosolygó fasizmus „emberei" soha nem válhatnak emberré, úgymint a klasszikus fasizmusban, csak marakodó állatok maradnak. Ha fennmarad a mosolygó fasizmus, a kapitalizmus jelenlegi formája, akkor megreked az emberré válás folyamata, az emberiség visszafejlődik alacsonyabb civilizáltságba, a kőkorszakba, akár állati szintre is. A klasszikus és a mosolygó fasizmusnak, mint a kapitalizmusnak élősködnie kell, és a számára felesleges embereket elpusztítja, mint a szemetet kidobja a kukába. Lásd a második világháborúban, a Szovjetunióban és a Lengyelországban a klasszikus fasizmus népirtását, de a mosolygó fasizmus is képes a népirtásra, lásd a gyarmati háborúkat, Afrika, Ázsia, Vietnám, Korea, Irak, Afganisztán, Szíria, stb. legalább 10-50 millió vagy még több áldozatait. Ha nem lesz változás ez a népirtó tendencia megmarad, sőt fokozódni fog.

Furcsa, hogy bárki a földön demokráciának nevezi polgári demokrácia keretében működő kapitalizmust, a mosolygó fasiszta diktatúrát, ahol megvalósul a kizsákmányolás, az élősködés, aminek erkölcse, szabadsága megengedi a tőkések profitjáért a bérrabszolga vásárlást. Aki pedig ez ellen van, és demokráciát követel a proletárnak, annak pedig a léte kerül veszélybe.

A polgári demokráciában a törvényhozásban, a gazdasági-politikai hatalomban a dolgozó proletárok képviselői nem vesznek részt, „érdekeiket" az osztályellenségeik, kifosztóik politikusai „képviselik". Ez a polgári demokráciában működő kapitalizmus, a mosolygó fasizmus, ami csak a terror, az önkényuralom szintjén különbözik a klasszikus fasizmustól, ahol a dolgozó ember alacsonyabb rendűként kiszolgálja, kiszolgálhatja „felsőbbrendű" urát, ennyi a lehetősége és imádnia kell az „istent", kifosztóit, amit gerinctelen szolgává nevelt agymosottságában általában örömmel, áhítattal meg is tesz.

„… „Az uralkodó osztály gondolatai minden korszakban az uralkodó gondolatok ... Az az osztály, amely az anyagi termelés eszközeivel rendelkezik, ezzel egyúttal a szellemi termelés eszközeivel is rendelkezik, úgyhogy ezáltal mindazoknak a gondolatai is, akik híján vannak a szellemi termelés eszközeinek, általában ennek az osztálynak vannak alárendelve"[3]. *Marx—Engels* Művészetről, irodalomról. (A marxizmusleninizmus kis könyvtára. 70—72. sz.) Szikra 1950. 19. old.*

… A kapitalista társadalomban az ideológia valamennyi formájának az a rendeltetése, hogy bebizonyítsa a kizsákmányoló rend „jogosságát", „örökkévalóságát" és „megdönthetetlenségét". A tudomány, a jog, az erkölcs, a művészet, a vallás stb. a kapitalista társadalomban az uralkodó osztály érdekeit szolgálja, teljes egészében igazolni igyekszik a kapitalista rabságot, olyan szellemben neveli a dolgozókat, hogy rabszolgamódra tűrjenek és engedelmeskedjenek a kizsákmányolók akaratának." **A vallási ideológia reakciós lényege - SZIKRA**

Ez a fasiszta diktatúra akár tartós is lehet, a szolgává nevelt, öntudatlan, lebutított - a csak a szerszám kezelésére megtanított és a vallás elfogadására nevelt - proletárok a technika fejlődésével az általuk termelt dolgok bőségével lázadás nélkül alacsonyabb rendűként, ennek elfogadásával élhetnek, miért elégedetlenkedjenek, és a kapitalista rablók is határtalanul lophatnak! Élnek, mint a birkák, bégetnek békésen, dicsőítik a „felsőbbrendű" tolvaj kapitalista uraikat. De mivel a fejlődéssel a sokmilliárd proletár egyszer csak

feleslegessé válik az igazi kapitalista-fasiszta nagyurak számára – a világméretű multinacionális kapitalista vállalatok tőkései, csicskásai számára – így a proletárok többségének el kell tűnnie, ami feltehetőleg valamilyen népirtás lesz, a másik lehetőség csak a szocialista forradalom lehet. A „felsőbbrendűek" kiszolgálására a technika fejlődésével egyre kevesebb proletár bérrabszolga szükséges. Így a proletárok milliárdjai feleslegessé válnak a kapitalizmus számára, csak gond van velük, emberek szeretnének lenni, még akkor is, ha csak árucikkek ezek a proletárok, a nyomorultak, lázadnak és a munkájukra nincs szükség, de enni, élni szeretnének. Milliárdnyi munkára felesleges humánrobot lesz a proletárokból, a kapitalista-fasiszta „felsőbbrendűeknek" meg kell szabadulniuk ezektől a számukra felesleges lázongóktól, ami szükségszerűen milliárdos népirtási kényszer lehet (lesz), ami erős ellenállást, forradalmi hatást vált ki.

A fasizmust csak az emberiség minden tagjára kiterjedő demokráciával lehet meghaladni. Az emberiség többségére kiterjedő demokrácia csak a szocializmuson keresztül az osztálynélküli társadalomban, a kommunizmusban lehetséges. Az emberiség fennmaradása, az emberré válása csak a természet és a társadalom, az objektív valóság törvényeinek tudományos módszerekkel történő megismerésével és alkalmazásával, az emberségesség szempontjainak elsődlegességével lehetséges. Az alternatíva csak az emberiség pusztulása, az állatvilágba való visszasüllyedése lehet. A felgyülemlett tudás lehetővé teszi az emberiség számára a demokratikus életet, de ez lehetővé teszi a pusztulást is. Választani kell! A fasizmust csak a kapitalizmus meghaladásával lehet megszüntetni. De a kapitalista-fasiszták sem kerülhetik el a pusztulást, ha ragaszkodnak a totális diktatúrájukhoz, bármilyen csábítónak látszik is ez számukra. A határtalan diktatúra önkényuralommá fajul, ami önmagát pusztítja el.

A klasszikus és a mosolygó fasizmus látványos megegyezési kísérlete volt a müncheni egyezmény 1938-ban, ami 1945 után vált igazán sikeressé. Az USA vezette immár győztes mosolygó fasizmus, aminek ma az EU égisze alatt a kiegyezett francia-német-olasz, az angol-amerikai, és japán imperialistái a NATO által megszállt európai félgyarmatok, és megszállás alatti Ukrajna és a volt szovjet területek klasszikus fasizálódása a folytatása. A célja a mosolygó fasiszták szövetségének – az úgynevezett nyugat: (EU, USA, Japán) a NATO általl Ázsia, Afrika gyarmatosítása, kifosztása és a szocialista demokrácia elleni harc. A fasizmus térhódításának egyedül csak a Szovjetunió, Sztálinnal az élén ált ellen, de ma sokkal rosszabb a helyzet, nincs Kínán kívül erős ellenfele a fasizmusnak.

A fasizmus világuralmon van!

News-Front: „… **Kijevben feltárták, hogy – hadgyakorlatok címén – a NATO háborúra sodorja Oroszországot** - *„Amikor azt látjuk, hogy Kijev fölött a NATO gépei szállnak; amikor arról hallunk, hogy a NATO bombázói az ukrán-orosz határ mentén járőröznek, és nekünk azt mondják, hogy ez gyakorlatozás, akkor ez igazából nem más, mint hazugság. Nincs itt semmiféle hadgyakorlat. Valójában a NATO csapatai provokálják Oroszországot. (1) Valójában NATO-gépek az orosz határoknál – ez nem hadgyakorlat. Mondják már meg, mit gyakorolnak ott? Talán bizony a humanitárius segélyek szétosztását? Vagy netán azt tanulják, hogyan kell erdőtüzeket oltani? (2) Nem, ők ott Oroszországot provokálják"* – fejtegette Kuzmin."

A mosolygó fasizmus tanult a klasszikus fasizmustól és felhasználható elemeit magába olvasztotta, erőivel rendelkezik, így a világméretűvé vált erőforrásaival, az USA vezetésével az EU, Japán, stb. csatlósaival, a NATO fegyvereivel, a multinacionális vállalataival az egész emberiséget kirabolja, fosztogatja, alárendeltségben tarja. A mosolygó fasizmus legyőzte az egyetlen valóban demokratikus államot, a Szovjetuniót.

A mosolygó fasizmus az emberiséget totális diktatúrával leigázta. Nincs és nem is lehet semmilyen határa az embertelenségnek; és ezt mosolyogva, szélhámos módjára teszi, az emberiség megmentőjeként, a kapitalizmust humánus társadalomként, a demokrácia bajnokaként, a jogállamiság betartásával hirdeti, miközben évente millióan éhen hallnak és milliárdok nyomorognak. Ezt nem biztos (sőt), hogy túléli az emberiség. Marakodó állat marad így az ember, kettéoszlik a világ tolvajokra és kifosztottakra, nyomorgókra, elpusztulókra.

Az emberiség szándékos elbutítása, a hamis tudománytalan világnézettel, a vallás terjedésével, az embertelené válás megállíthatatlan a többség számára és a középkor rémrét vizionálja. De a fasizmusnak (kapitalizmusnak) buta, csak a szerszám kezeléséhez értő rabszolgákra van szüksége! Ezt tette a hitleri klasszikus fasizmus a meghódított területeken (Lengyelország, Ukrajna, stb.) és most sem tesz, nem tehet mást az USA, az EU. De az elit sem menekül meg, a maga által ásott csapdájába esik és a többi emberrel, az emberiséggel együtt visszasüllyed az állatvilágba.

Ez a fasiszta elit végül is csak a majmok felett lehet, lesz felsőbbrendű!

*

(Idézet: Politikai gazdaságtan SZIKRA)

… **A gyarmatok mint az anyaországok agrár- és nyersanyagfüggvényei**. Az imperializmus korszakában a gyarmatok mindenekelőtt a legbiztosabb és legelőnyösebb tőkebefektetési területek. A gyarmatokon az imperialista országok fináncoligarchiája a tőkebefektetés osztatlan monopóliumával rendelkezik, és különösen magas profithoz jut.

… **Az imperializmus mint a kapitalizmus utolsó fejlődésszakasza**. Lenin azzal kapcsolatban, hogy hol az imperializmus helye a történelemben általában a kapitalizmus viszonylatában, a következőket írta: „Az imperializmus: a kapitalizmus külön történelmi fejlődésszakasza. Hármas sajátossága van: az imperializmus (1) — monopolkapitalizmus; (2) — élősdi vagy rothadó kapitalizmus; (3) — halódó kapitalizmus”

… A gyarmatok és függő országok kizsákmányolása, ami a monopóliumok maximális profitjának egyik fő forrása, a néhány leggazdagabb tőkés országot az emberiség másik részének testén élősködő parazitává teszi.

Maglód, 2021.02.18. Salánki László

Fasizmus! - Végveszélyben az emberiség?
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!
Az egész emberiségre kiterjedő szocialista demokrácia nélkül elpusztul az emberiség!
A kapitalizmus szükségszerűen fasizmussá fejlődik!

A kapitalizmus imperializmussá fejlődött és világuralomra tör!
A fasizmus az imperializmus következetes világméretű harca a hatalomért!
A mosolygó fasizmus a világméretűvé fejlődött korszerű kapitalizmus!

A kapitalizmus az bérrabszolgaság, élősködés, felsőbbrendűség, embertelenség!
A kapitalista gazdasági modell működési módja miatt szükséges és elkerülhetetlen a diktatúra!
A demokrácia az emberiség számára csak a kapitalizmus meghaladásával érhető el!

A kapitalizmus a technika fejlődésével, a hajtóerejének kimerülésével is, a kizsákmányolás lehetetlenségével is eljut, eljuthat, a hitleri klasszikus fasizmus embertelenségét is meghaladó fasiszta diktatúrába, önkényuralomba. A kapitalizmus egy még veszélyesebb, embertelenebb, ravaszabb, szélhámosabb, kifinomultabb fasiszta önkényuralmi formába fejlődhet. A jelenlegi mosolygó fasizmus agymosógépezte egyre tökéletesebb, sokat tanult Goebbels mestertől. A proletár emberiség nem veszi komolyan az embertelenség, a felsőbbrendűség fokozódását, a sok milliárd proletár szolga felett a kapitalista (a mosolygó fasiszta) „felsőbbrendűek” végtelen hatalmát, mindenhatóságát, önkényuralmát.

A mosolygó fasizmus, a proletár emberiség tudata feletti totális uralom!
A mosolygó fasizmus biztosítja a „felsőbbrendűek” zavartalan, kényelmes élősködést!

A tudomány és a technika igen fejlett fokán civilizált emberiség már a demokráciát igényli, a valódi demokráciát, amit a mosolygó fasiszta demagóg propagandagépezet ügyesen kihasznál. Sőt, az emberiség valójában a szocialista demokrácia értékeit is érti, kapizsgálja az emberi jogok megvalósításának szükségességét. Az emberiség többsége tudja, de legalábbis sejti, hogy a kapitalizmus embertelen kizsákmányolás, élősködés, de belenyugszik, mondja: nincs mit tenni, van mit enni. A kapitalizmus politikai-gazdasági modellben megosztott az emberiség, mert szükségszerűen szolgaság és felsőbbrendűség van, ami embertelen és nem teszi lehetővé a demokráciát, az emberré válást. Goebbels mester agymosó propaganda módszere ennek leplezésére a kitűnő gyógyír, amit a fejlett mosolygó fasizmus ügyesen felhasznál.

A kapitalizmusban a polgári demokrácia értékei, a szabadság- és az emberi jogok is csorbát szenvednek, mivel a kapitalizmusban a proletárok ellen az élősködés érdekében elkerülhetetlenül szükséges a kapitalista diktatúra. A kapitalizmusban az alapvető és kibékíthetetlen érdekellentétek miatt az osztályharc fokozódik, sokáig észrevétlen, de végülis osztályháborúvá válik, ami az emberiség pusztulását a végét jelentheti, mert a kapitalizmus szükségszerűen a védelme érdekében totális fasiszta diktatúrává, önkényuralommá alakul.

Az emberiség előbb-utóbb észreveszi ezt a sunyi diktatúrát, ezért a terror fokozódása elkerülhetetlenné válik, természetesen a törvényes keretek között.

Ez a mosolygó fasizmussal meg is történik. Pedig jogállamiság van, de a korlátlan hatalom törvényesen bármit megtehet, a megfelelő „demokratikusan” hozott törvények erre lehetőséget adnak.

A mosolygó fasizmus törvényes önkényuralom.

A hatalmi pontokon nincs és nem is lehet a proletár többség érdekeit képviselő. Pedig „demokratikusan” a proletár többség választhat, és mégis az osztályellenségeiket képviselőket jutatja a hatalomba, amelyek az élősködők érdekeinek megfelelő törvényeket hoznak a proletárok kárára, kifosztására. Az így kialakult önkényuralom nagyon veszélyes az emberiségre nézve, a valódi demokráciába fejlődést lehetetlenné teszi.

Az emberi civilizáció így megrekedhet egy törvényes önkényuralmi szinten.

A megosztott világban azonban mégis osztályharc van a kizsákmányolók és a kizsákmányoltak között, még akkor is, ha ez sokáig lappangva izzó parázs, de ez pusztító tűzzé változhat. Az atomkorszakban ez végzetes lehet az emberiség számára.

Az emberiség tudatán a mosolygó fasizmus hívei uralkodnak, ami nem teszi lehetővé a demokratikus szabadság- és az emberi jogok megvalósítását. Ez idővel pusztító osztályháborúvá változik az önkényuralom ellen az emberiség fennmaradásáért.

Az emberiség megismerkedett a szocialista demokráciával, az emberi jogokkal, így van alternatíva, lehetőség az emberré válásra. De csak a szocializmus, a szocialista demokrácia teszi lehetővé az emberi jogok következetes érvényesítését. A szocializmus működési modelljében megvalósuló szocialista demokrácia lehetővé teszi a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség megszüntetését, az emberi jogok következetes érvényesítését.

A kapitalizmus azonban a termelőeszközök magántulajdona miatt csak a kizsákmányolással, bérrabszolgasággal működhet, vagyis lehetetlen a demokrácia a kizsákmányolt proletárok számára.

Alapvetően mindenki tudja, hogy a királyság az önkényuralom, a kapitalizmus az kizsákmányolás, élősködés, felsőbbrendűség, ami embertelen, aminek modern harci formálya a fasizmus. Az emberiség többsége mégis irtózik és fél a királyság, a kapitalizmus elítélésétől, úgy retteg, mint a tériszonyos, aki a magasságnak még a gondolatától is pánikba esik. A proletár emberisének az élősködők érdekében torzulttá nevelt tudata megakadályozza a valódi demokrácia, az emberi jogok igényét és ez veszélybe sodorja az emberiséget. A kapitalizmusban a bérrabszolgaság alapvetően sérti meg a demokráciát és az emberi jogokat. A társadalomban az emberiség érdekeit kell figyelembe venni, a demokráciát és az emberi jogokat, amihez az út a szocializmus, a szocialista demokrácia és nem a kapitalisták élősködése, diktatúrája. A proletár emberiség vagy megérti ezt vagy elpusztul.

A jelenlegi kapitalista diktatúra a polgári demokráciában is már önkényuralom, a globális kapitalista elit törvényesen szinte bármit megtehet a földön a saját érdekében, az emberiség túlnyomó többsége ez ellen tehetetlen és valójában nem is érti ezt a súlyos problémát. Az agymosó propaganda nagyon jól működik. Az emberiség többsége szinte semmit sem tud a világ eseményeiről. Csak a kapitalisták érdekének megfelelő lényegtelen, a kapitalizmust dicsőítő vagy eltorzított hír jut el a proletárokhoz, és bármit hazudhatnak. A propaganda, a reklámszerű hírek a Goebbelsi fasiszta színvonalon butítja az emberiséget.

„… A **Gestapo** politikai rendőrség volt. A közönséges rendőrségtől eltérően feladata nem bűncselekmények megakadályozása és kinyomozása volt, hanem minden önálló politikai gondolat és egyéni politikai meggyőződés elfojtása és a Hitler-rendszerrel szembeni mindennemű ellenzék felszámolása. … A náci zsarnokság gépezete olajozottan működött. Évekkel azelőtt nagy hozzáértéssel és alapossággal megtervezték s létrehozták, még békeidőben beállították és kipróbálták.” **A horogkereszt rémtettei - Lord Russell**

Az emberiség a demokrácia illúziójában él, miközben tudja, hogy totális diktatúra van. A kapitalista állam és a „felsőbbrendű” elit a totális politikai-gazdasági hatalom birtokában, a médiák, az oktatás kizárólagos birtoklásával, az agymosás segítségével szinte bármit valóságosként elhitethet az emberiség többségével. Ez a kapitalisták felsőbbrendű hatalma és élősködése érdekében elkerülhetetlen.

Valójában így nincs és nem is lehet gondolat és szólásszabadság! A polgári szabadságjogok legfontosabbja sérül, mert pénze, hatalma csak a tőkésállamnak, a kizsákmányolóknak, a csicskásaiknak van, ami szükséges a médiák, az oktatás működéséhez. Alapvetően a médiákban, az oktatásban csak a kapitalista hatalom birtokában lévő intézményekben, a gazda által megfizetett proletár árulók vagy félrevezetettek beszélhetnek a gazda érdekében! A többség legfeljebb csak moroghat magában, ha egyáltalán képes felfogni a helyzetét! A médiák mosolygó (proletár) szakembereinek fő feladat a proletárok becsapása. És az emberiség elhiszi, hogy demokrácia van, miközben a többség nincs a hatalom közelében sem, majdnem úgy, mint a középkorban vagy a hitleri fasizmusban.

A polgári demokrácia választásain a kapitalizmus alapjait nem lehet érdemben bírálni, pont úgy, mint a középkorban a királyi, egyházi hatalmat. A rendszer bírálatát a kapitalizmus törvényesen kivédi a totális politikai-gazdasági hatalom birtokában.

Lehet ezt mondani a kapitalizmus „demokratikus” választásain?: „A kapitalista gazdaság célja a tőkések profitja, amihez kizsákmányolással, törvényesen jutnak, a proletárok kárára. Ezért a kapitalista az élősködő tolvaj, és kártékony here. A kapitalizmus az élősködők diktatúrája. A fasizmus ennek a védelmére jön létre. Ennek a fasizmusnak a modern formálya a mosolygó fasizmus, a proletárok tudatának teljes kontroljával, törvényes önkényuralommal. Meggazdagodni munkával nem lehet, csak kizsákmányolással. Aki tehát meggazdagodott, az mások kárára tette. Így a kapitalizmus bármely formálya az élősködő tolvajok hatalma! Ha a proletár ezt választja, akkor a kizsákmányolást, a rajta való élősködést választja.” Ez igaz, de ezt nem fogadják el

sem a kizsákmányolók, sem a kizsákmányoltak. Az emberiség tudat feletti kontrol nagyon hatékony, ennek csak baj lehet a vége.

Aki ez ellen a totális kapitalista diktatúra és agymosás ellen bármilyen módon fellép, azt, mint régen a középkorban, az életveszély, a nyomor, a börtön fenyegeti. Hasonlít ez a gondolat szabadságának az elnyomása a középkori inkvizícióra, de az emberiség már jóval többet tud, nem kell annyira a képzeletre hagyatkoznia, mint Kopernikusznak, Galileiek, Keplernek, Giordano Brunónak, Darwinnak, stb., mégis az emberiség legnagyobbjait a saját korukban üldözték és ez most is így van. A tudomány sokat fejlődött, és már tudja az emberiség, hogy a föld kering a nap körül, tudja, hogy van evolúció, tudja, hogy „Mégis mozog a föld!" stb. és ezért már nem viszik máglyára. Vagy mégis? A demokráciáért, az emberi jogokért azonban még kíméletlen harc van, de az emberiség léte a tét. Az emberiség egy része úgy véli, jogosan lehet felsőbbrendű a többség felett és fel sem fogja, hogy ez embertelen, és így ő sem lehet ember, így soha nem válhat emberré. A hitleri fasizmus ehhez hasonló elvek alapján 12 millió közönséges gyilkosságot követett el a civil lakosság ellen. A kapitalizmus a polgári demokráciából (a mosolygó fasizmusból) a továbbfejlődésére képtelen, nem juthat el a magasabbrendű szocialista demokráciába. A demokrácia továbbfejlődéséért ugyanúgy harcolni kell, mint ahogyan az emberiség harcolt az inkvizíció ellen. A végcél, az emberi jogok, a demokrácia megvalósulása a teljes emberiség számára, ami csak a szocializmussal érhető el.

A hatalmon lévő kapitalizmus a termelőerők hatalmas fejlettségi szintjén, inkább a fegyverkezésre, haszontalan kiadásokra, az élősködők mérhetetlen luxusára, pazarlására költi feleslegesen az erőforrásait, mint hogy javítana az emberiség életlehetőségein és ez a kapitalizmusban nem is lehet másként.

A kapitalizmus, ami alapvetően az egyéni érdekeltségre, elsősorban a kapitalisták egyéni hasznára alapozottan működő gazdaság, ezért nem tervezheti meg társadalmi, világméretekben a gazdaságot. Pedig erre már van lehetőség és szükséges a gazdaság világméretű tervezése a katasztrófák elkerülése érdekében. A kapitalizmus még a saját hazájában is képtelen társadalmi méretekben a szükségletnek megfelelően megszervezni a gazdaságot, mert nem a társadalom szükséglete a cél, hanem az egymással konkurenciaharcban álló tőkések profitja. Így azonban sokmillió ember szegénységben, tudatlanságban elpusztul, nyomorog. Ezt a „civilizált" emberiség valójában közömbösen szemléli a nagyon hatékony Goebbelsi típusú propaganda eredményeként. Mert az első a kapitalizmus haszonélvezőinek, élősködőinek profitja és számukra a „cél szentesíti az eszközt", mint ahogyan ez a hitleri fasizmusban volt. A kapitalizmus világnézete, erkölcse és a működési módja a többség számára csak ezt teszi lehetővé, közömbösen nézni az emberiség nagy részének nyomorát, pusztulását és a kapitalisták fényűző életét.

Lehet így emberré válni?

A polgári demokráciában majdnem teljesen mindegy melyik kapitalista irányvonal van hatalmon, teljesen mindegy, hogy ellenfelükről mit állítanak, hogy azok mennyire korruptak, mennyit lopnak, mert a kapitalista gazdasági modell szerint fognak működni, vagyis kizsákmányolnak, élősködnek, felsőbbrendűként uralkodnak. A polgári demokráciában működő kapitalizmus modell csak ezt teszi lehetővé.

A proletárok számára a kapitalista diktatúra, a terror mértéke a mérvadó, ami az USA mosolygó fasizmusától a klasszikus hitleri fasizmusig változhat, a kapitalizmus válságának mértékében. Ezért a mosolygó fasizmus, ami a polgári demokráciában működő kapitalista modell fejlődésének eredménye, a proletároknak jobbak az érdekérvényesítési lehetőségei, ezért kell a klasszikus fasizmus ellen is védelmezni, de ez is csak a „felsőbbrendűek" diktatúrája, amit meg kell haladni, a végcél csak a szocializmus lehet.

A kapitalista gazdaságban a termelés szereplői közül a termék létrehozói a proletárok nem vesznek részt a termék elosztásában, mivel nincs semmilyen hatalmuk és csak bérrabszolgák, a termék előállításához szükséges árucikkek, és nem mellesleg az általuk előállított termékek fő fogyasztói is. Azonban a proletárok termelése és fogyasztása nélkül nincs profitja a kapitalistáknak (fogyasztói társadalom). A tőkések az egymás közötti konkurenciájuk miatt, kénytelenek a termelés költségeinek csökkentésére (ami alapvetően jó), így a proletárok bérének, az újratermelési költségének a csökkentésére is (ez már kevésbé).

A szűk kapitalista demokráciában, ami valójában csak a kapitalisták számára demokrácia, így a többség, a proletárok érdeke nem jelenik meg sehol, sőt diktatúrával, agymosással el van nyomva, és ha nincs szükség a proletárra, akkor nyomoroghat, elpusztulhat. A proletárok érdekei, a jogos igényei, a hangja csak az utcán az üvöltözésben, akár százezer torokból szól, a parlamentben az urak rettegnek és nem értik, pedig ők milyen jó emberek.

A proletár bérrabszolgák feletti diktatúra és a munkabérük alacsony áron tartása, a tőkések mértéktelen (de nem elégséges) élősködése, pazarlása, a konkurenciaharc és a kapitalizmus gazdaságának társadalmi, világméretű anarchiája szükségszerűen, elkerülhetetlenül túltermelési válsághoz vezet. Sok van, ezért éheznek az emberek.

A válságban a feleslegesen termelt ezért felgyülemlett elfogyasztásra váró, de eladhatatlan termékekből a proletárok - az általuk termelt árukból - mégsem tudnak eleget fogyasztani és jórészük éhezik, nyomorog, elpusztul. A fasizmus, a terror, az önkényuralom (ha törvényes is) erre is „jó" megoldás.

A tőkések és csicskásaik fogyasztási, fényűzési, pazarlási, élősködési képességei közelítenek a csillagos éghez, de a kizsákmányolással szerzett felgyülemlett profitból, a dolgozók által termelt értékekből mégsem tudnak eleget elpazarolni, hogy az elfogyjon. Inkább dögöljön meg a proli, pusztuljon az emberiség, de nem ad vissza a proletároktól lopott, a proletárok által megtermelt javakból. Ami a pénzvilágban is katasztrófába, vállságba fordul, mivel a kapitalizmusban mindent pénzzel mérnek, még az embert is. Ami a kapitalizmus hatalmas fejlettségi szintjén folyamatos válsággá alakul. Ez változást követel, és ezért időnként megjelenik a vörös rém, melyre válasz a totális fasiszta diktatúra.

A *Forbes magazin* milliárdosok listája: (Wikipédia) 2000-ben 470 milliárdosnak $898 milliárd vagyona volt, 2020-ban 2095 milliárdosnak $8,0 billió. Ezek a milliárdosok a mosolygó fasizmus csúcsragadozói. Bármilyen okosak is, de csak élősködő tolvajok, az emberiséget megfosztják a demokrácia lehetőségétől, mert nekik a nép demokráciája, a szocialista demokrácia a végzetük lenne. Uralmuk alatt tarják a föld proletár dolgozóit, „felsőbbrendűek", az emberiség ellenségei, fasiszták. A vagyonukat a föld proletárjainak kizsákmányolásával törvényesen szerezték ezek a fasiszta rablók. Ezek döntenek 8 milliárd ember sorsa felett és korlátlan hatalommal rendelkeznek. Nem a demokrácia, hanem az önkényuralom vezeti tetteiket. Bármikor kiirthatják az emberiséget, hatalmuk van rá és az emberiség tehetetlen velük szemben. Ebből baj lesz!

*

Marxista fogalomlexikon: „… **Elosztás:** az egyéneknek, társadalmi csoportoknak, osztályoknak a megtermelt javakban való részesedési aránya, a részesedés konkrét társadalmi formája. Az elosztás elsősorban a termelési eszközök tulajdonformájától függ. A termelési eszközök magántulajdonán alapuló társadalmakban a kizsákmányoló osztályok a társadalom összjövedelméből magas arányban részesednek. A kapitalizmusban az elosztás alapvető formája a tőkések által elsajátított – **profit** és a munkásoknak fizetett – **munkabér**.

… **Értéktöbblet:** a tőkés gazdaságban a bérmunkás által megtermelt érték és munkaerejének értéke közötti különbözet, amelyet a tőkés ellenérték nélkül elsajátít. A realizált értéktöbblet a **profit**."

Politikai gazdaságtan: „… **A nemzeti jövedelem elosztása**. Minden termelési módnak az elosztás történelmileg meghatározott formája felel meg. A kapitalizmusban a nemzeti jövedelem elosztását az határozza meg, hogy a termelőeszközök tulajdona a proletariátust és a parasztságot kizsákmányoló kapitalisták és földbirtokosok kezében összpontosul. Ennek következtében a nemzeti jövedelem elosztása nem a dolgozók, hanem a kizsákmányoló osztályok érdekeinek megfelelően történik.

… A kapitalizmusban a munkások munkájával létrehozott nemzeti jövedelemmel mindenekelőtt az ipari tőkések (köztük a tőkés mezőgazdasági vállalkozók) rendelkeznek. Az ipari tőkések az előállított áruk realizálása során megkapják az áruk egész értékösszegét, beleértve a változó tőke és az értéktöbblet összegét. A változó tőke *munkabérré* alakul át, amelyet az ipari tőkések kifizetnek a termelésben foglalkoztatott munkásoknak. Az értéktöbblet az ipari tőkések kezében marad; ebből származik a kizsákmányoló osztályok valamennyi csoportjának jövedelme. Az értéktöbblet egy része *az ipari tőkések profitjává* változik. Az ipari tőkések az értéktöbblet egy bizonyos részét *kereskedelmi haszon* formájában a kereskedelmi tőkéseknek, illetve *kamat* formájában a bankároknak engedik át. Ugyanakkor az értéktöbblet egy részét *földjáradék* formájában a földbirtokosoknak adják tovább.

… A dolgozók jövedelme személyes munkájukon alapul, s így *munkajövedelem*. A kizsákmányoló osztályok jövedelmének forrása a munkások, valamint a parasztok és kisiparosok munkája. A kapitalisták és a földbirtokosok jövedelme idegen munka kizsákmányolásán alapul, vagyis *munka nélküli jövedelem*.

… A nemzeti jövedelem az elosztás folyamán végeredményben két részre oszlik: 1. a kizsákmányoló osztályok jövedelmére és 2. az anyagi termelésben, valamint az improduktív ágakban foglalkoztatott dolgozók jövedelmére.

… A munkások és más városi meg falusi dolgozók, akik nem zsákmányolnak ki idegen munkát, az Egyesült Államokban (1923-ban) 54%-ban, a kapitalisták pedig 46%-ban részesedtek a nemzeti jövedelemből; Angliában (1924-ben) a dolgozók részesedése 45%, a kapitalisták részesedése 55% volt; Németországban (1929-ben) a dolgozók 55%-as részesedésével a kapitalisták 45%-os részesedése állt szemben. Napjainkban a tőkés országokban a lakosság $^{9}/_{10}$ részét alkotó dolgozóknak a nemzeti jövedelemből annak felénél is jóval kevesebb jut, a kizsákmányoló osztályok viszont a nemzeti jövedelemnek jóval több mint a felét kapják.

… A dolgozóknak a nemzeti jövedelemből való részesedése szakadatlanul csökken, ezzel szemben a kizsákmányoló osztályoké állandóan növekszik. Az Egyesült Államokban például a dolgozóknak a nemzeti jövedelemből való részesedése 1870-ben 58%, 1890-ben 56%, 1923-ban 54%, 1951-ben körülbelül 40% volt.

… A nemzeti jövedelmet végső soron fogyasztásra és felhalmozásra fordítják. A nemzeti jövedelem felhasználását a burzsoá országokban a kapitalizmus osztálytársadalom jellege határozza meg, s ez a felhasználás a kizsákmányoló osztályok egyre fokozódó élősdiségét mutatja.

… A burzsoá állam a kizsákmányoló osztályok szerve, amelynek az a célja, hogy fékentartsa a társadalom kizsákmányolt többségét, s az egész bel- és külpolitikában érvényesítse a kizsákmányoló kisebbség érdekeit.

… A burzsoá államnak feladatai teljesítéséhez szerteágazó apparátus áll a rendelkezésére: hadsereg, rendőrség, büntető és bírósági szervek, kémszervezet, közigazgatási szervek és a tömegek ideológiai befolyásolását végző szervezetek. Ezt az apparátust az állami költségvetésből tartják fenn. Az állami költségvetés eszközeinek forrásául az adók és kölcsönök szolgálnak.

… Az *állami költségvetés* eszköz a nemzeti jövedelemnek a kizsákmányoló osztályok érdekében történő újraelosztására. A költségvetést az állami bevételek és kiadások évi előirányzatának formájában állítják össze. Marx azt írta, hogy a tőkés állam költségvetése „nem más, mint osztályköltségvetés, költségvetés a burzsoázia számára"… "

*

(idézet: A horogkereszt rémtettei - Lord Russell)

… A második világháborút megelőző modern háborúkban, amelyeket civilizált nemzetek viseltek egymás ellen, előfordultak olyan sajnálatos esetek, amelyek kimerítették a háborús bűncselekmény fogalmát. Belgiumban és Franciaországban az első világháború kezdeti szakaszában, amikor a német csapatok gyors ütemben nyomultak Párizs felé, sok kegyetlenkedést követtek el. Városokat és falvakat fosztottak ki és gyújtottak fel, nőket becstelenítettek meg, és ártatlan embereket gyilkoltak le. Jóllehet többről volt szó, mint egyes elszigetelt egységek vagy hadosztályok szórványos rémtetteiről, ezek a bűncselekmények mégsem voltak egy olyan szervezett terrorhadjárat részei, melynek tervét még a háború kitörése előtt dolgozták ki, és azután a parancshoz híven végrehajtották.

… A második világháború alatt azonban a németek olyan méretekben követték el háborús bűncselekményeiket, amelyekre nem volt példa a történelemben. Ezek szervesen hozzátartoztak a nácik értelmezése szerinti totális háborúhoz. Előre elhatározott és kidolgozott terv alapján hajtották végre rémtetteiket, hogy megfélemlítsék és kizsákmányolják a megtámadott és megszállt területek lakosait, és kiirtsák azokat az elemeket, amelyekről úgy vélték, hogy szemben állnak a német hódítással és a náci uralommal.

… A nácik a „Führer-elv" alapján saját országukban már a háború előtt olyan zsarnoki uralmat teremtettek, amely szinte párját ritkítja a történelemben. A „felsőbbrendű fajról" szóló elmélet jegyében, melynek végső és szükségképpeni célja a világuralom megszerzése volt, faji gyűlöletre uszítottak. Testvért szembeállítottak testvérrel, gyermeket szülővel, kereszténYt zsidóval. Meg akartak mételyezni egy egész nemzetet, azokat pedig, akik nem hagyták magukat megrontani, megfélemlítették, és végül koncentrációs táborba vetették.

… A szólásszabadság s ezen belül a sajtószabadság elfojtása, az igazságszolgáltatás ellenőrzése, a tulajdon-elkobzások, a békés célból való gyülekezés jogának korlátozása, levelek és táviratok cenzúrázása, a telefonbeszélgetések kihallgatása, a termelőmunka katonai jellegű megszervezése, a vallásszabadság megvonása: ezekkel az eszközökkel verte bilincsbe a zsarnok alattvalóit. Ha Hitler ilyen kevésre becsülte a „felsőbbrendű fajt", vajon meglepő-e, hogy a férgeknél is kevesebbre tartotta azoknak az országoknak a népeit, ahová seregei behatoltak?

… A háború alatt a leigázott és megszállt területek lakosai közül a legalacsonyabb becslés szerint is tizenkét millió férfit, asszonyt és gyermeket gyilkoltak meg a németek; ezek közül nyolcmillió a német koncentrációs táborokban pusztult el. Sir Hartley Schawcross, aki a háborús főbűnösök ellen indított perben az Egyesült Királyság főügyésze volt, záróbeszédében ezt mondta erre vonatkozólag: „Tizenkét millió gyilkosság! Az európai zsidók kétharmad részét, több mint hatmillió zsidót végeztek ki, maguknak a gyilkosoknak az adatai szerint. Akárcsak a sorozatgyártást valamely iparágban, úgy szervezték meg a gyilkosságokat Auschwitz, Dachau, Treblinka, Buchenwald, Mauthausen, Maidanek és Oranienburg gázkamráiban és krematóriumaiban."

Maglód, 2021.02.26. Salánki László

Miért kerül a „beszélő szerszám" a humán-kukába?
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!
Az egész emberiségre kiterjedő demokrácia nélkül elpusztul az emberiség!
Demokráciát a dolgozó népnek csak a szocializmus adhat!

A kapitalizmus az bérrabszolgaság, élősködés és felsőbbrendűség, embertelen diktatúra!
A kapitalista gazdasági modell működése érdekében szükséges és elkerülhetetlen a tőkések diktatúrája!
A demokrácia az emberiség számára csak a kapitalizmus meghaladásával érhető el!

„… A magántulajdonon alapuló árugazdaságban az árukat egymástól elszigetelt magántermelők termelik. Az árutermelők közt versenyharc folyik. Mindegyik arra törekszik, hogy kiszorítsa a másikat, megőrizze és kiterjessze pozícióit a piacon. A termelés mindennemű közös terv nélkül folyik. … a konkurrencia és a termelési anarchia gazdasági törvénye érvényesül. … a termelés spontán szabályozója az értéktörvény, amely a piaci konkurrencia révén fejti ki hatását. … Az **értéktörvény** az árutermelés gazdasági törvénye, amely szerint az áruk kicserélése a termelésükre fordított társadalmilag szükséges munka mennyiségének megfelelően történik." **Politikai gazdaságtan SZIKRA**

A kapitalizmus gazdasági modellje társadalmi és világméretekben elkerülhetetlenül anarchikus, szervezetlen, alapvetően tervezetlen, tervezhetetlen. A gazdaság szabályozója az elkülönült és ellenérdekelt tőkések konkurenciaharca, így társadalmilag törvényszerűen a vak véletlen a meghatározó. Az egyéni érdekeltségben a konkurenciaharc nagy a húzóerő, de a kapitalizmusban (nem az imperializmus fasiszta formájában) a gazdaság társadalmilag alapvetően szervezhetetlen, ezért a kapitalista modellben a gazdaság rengeteg felesleges tévúton botorkál, így a társadalomban uralkodó vak véletlen könnyen a katasztrófába viszi az emberiséget.

„… Az imperialista burzsoázia a dolgozó tömegek állhatatos küzdelmével kivívott demokratikus szabadságjogok megnyirbálására, katonai terrorista diktatúrájának megteremtésére törekszik (például a fasizmus formájában). Közvetlenül vagy közvetve alárendeli magának az államapparátust …" **A marxista filozófia alapjai**

A kapitalizmus imperialista-fasiszta formájában azonban a kevés kézben koncentrált politikai-gazdasági és az államhatalom már társadalmi, sőt világméretekben is tervezheti vagy megpróbálja tervezni a gazdaságot, ez azonban nem olyan, mint a szocializmusban, mert ez csak a leggazdagabb kapitalisták hatalmát, érdekét, élősködését, önkényuralmát szolgálja, így azonban a kapitalista az élősködő, a proletár pedig a bérrabszolga marad.

A kapitalista modell sok felesleges emberi szenvedés árán működik, mégis rendkívül fejlődőképes a maga korában (különösen a feudalizmushoz képest). A tőkések vállalkozása a kapitalizmusban alapvetően szabad, de nem közvetlenül a társadalom igényei szerint szerveződik. A társadalom igényei által alapvetően nem tervezett, nem tervezhető, anarchikus gazdasági modell, mert a cél a konkurenciaharcban álló tőkések, mint egyének minél nagyobb profitja, ami a proletárok kárára keletkezik.

„… A kapitalizmusban a termelés társadalmi, az elsajátítás pedig magánjellegű, s az adásvételi aktus szétválása, valamint az áruk értékesítésében ennek alapján keletkező fennakadások válságra és a tőkés társadalom megrázkódtatására — a kereskedelem szétzilálására, a termelés csökkentésére, a munkanélküliség növekedésére, a kisárutermelők tönkremenetelére, ipari, kereskedelmi és bankvállalatok csődbe jutására stb. — vezetnek.

… A kapitalista termelési mód alapvető ellentmondása a termelés társadalmi jellege és az elsajátítás egyéni tőkés jellege közti ellentmondás. Ez az alapvető ellentmondás határozza meg a kapitalizmus összes többi ellentmondásait, amelyek az alapvető ellentmondásból leszármazott ellentmondások. … a burzsoá társadalom termelésének növekedése és a lakosság tömegeinek ettől elmaradó vásárlóereje közti ellentmondás az alapvető ellentmondásból leszármazott ellentmondás, és benne a kapitalizmus alapvető ellentmondása jelenik meg, jut kifejezésre.

… Lenin az imperializmus következő lényegi ismérveit tárta fel: 1. a termelés és a tőke koncentrációja, amely olyan magas fejlődési fokot ért el, hogy kialakultak a gazdasági életben döntő szerepet játszó monopóliumok; 2. a banktőke és az ipari tőke összefonódása s a finánctőke uralma; 3. a tőkekivitel óriási jelentősége; 4. a kapitalisták nemzetközi monopolista szövetségeinek kialakulása, amelyek a világot befolyási övezetekre osztják; 5. a világ területi felosztásának befejezése a legnagyobb tőkés hatalmak között.” **A marxista filozófia alapjai**

A kapitalizmusban a termelés nem a társadalmi igények szerint tervezett, szabályozása a tőkések konkurenciája által a piacon utólag az eladás folyamán valósul meg. A piacon derül ki, vajon megtérül a termelésbe befektetett tőke, vajon lesz elég profit, vajon lesz bére a proletároknak. A piacon a befektetett tőke megtérülése az értékesítéssel a konkurenciaharcban valósul meg, sokszor nagy veszteségeket okozva a tőkéseknek, és elsősorban a proletárok milliárdjainak. „A munkásosztály helyzetét a kapitalizmusban alapvetően az határozza meg, hogy tulajdonképpen a tőke tartozéka, annak függvénye.” **A kapitalizmus politikai gazdaságtana**

Mivel a proletár bérrabszolga, a **beszélő szerszám** is áru, így csaknem ugyanazok a szabályok vonatkoznak rá, mint például a közönséges szerszámokra, gépekre. Így a tőkés piaci kudarca, vagy a termelési válságok idején a felesleg proletár munkaerő, a beszélő szerszám - alapvetően nem a gonoszságból, de mégis - a humán-kukába kerül. A proletár azonban ember, de csak „a beszélő szerszám” lehet a kapitalizmusban. Ez sajnos szükségszerű, és alapvetően nem a gonoszság az oka, hanem a kapitalizmus csak így képes működni. Bár ezen az embertelenségen a termelőeszközök fejlődése sokat változtatott, emberségesebb lett a világ, de alapvetően ez nem javítható a kapitalizmusban.

Ahol kizsákmányolás, szolgaság van, ott lehetetlen a demokrácia!

A kapitalizmus a mérhetetlenül kifejlődőt termelési kapacitása ellenére, de a társadalmi-gazdasági anarchiája és a proletárokkal szembeni diktatúra miatt az imperializmusban is folyamatosan ismétlődő túltermelési válságba jut. A megosztott és diktatúrában élő emberiség egyre nehezebben tudja kordában tartani a hatalmassá nőtt termelőerőket, ami kedvez a fasizmusnak, de kedvez a szocializmusnak is.

Az emberiség megmaradása csak a szocializmussal lehetséges!

A hatalmassá, bőségessé fejlődött világgazdaságot csak egyre nehezebben lehet kivezetni a túltermelési válságokból, a katasztrófákból. Bár még így a válságokban is egyre inkább csökken a nyomor, ami a fasizmusnak, a totális önkényuralomnak kedvez. Ezért a proletároknak - főleg a fejlett régiókban - általában nincs okuk az elégedetlenségre, passzívak, a kapitalisták mértéktelen élősködése mellett is jut elég a proletároknak, csak néha nyomorognak és ezért ritkábban pusztulnak el.

A fasizmust csak a kapitalizmus meghaladásával, a szocializmussal lehet legyőzni!

A kapitalizmus a polgári demokráciában, a szinte korlátlan törvényhozási lehetőséggel törvényes önkényuralommá, fasizmussá fejlődött és törvényesen, a demokrácia nevében folyamodik még a terrorhoz is, a szocialista demokrácia letörése érdekében.

„…A *monopolkapitalizmus* vagy *imperializmus* a kapitalizmus legfelsőbb, s egyszersmind utolsó foka, amelynek fő jellegzetessége az, hogy a szabad versenyt a monopóliumok uralma váltja fel. … A termelés, koncentrációja — előrehaladásának egy bizonyos fokán — elvezet a monopóliumokhoz. A nagyvállalatoknak hatalmas profittömegre van szükségük, hogy megállják helyüket a hozzájuk hasonló mammutvállalatokkal folytatott kegyetlen konkurrenciaharcban, és tovább bővíthessék a termelést, márpedig magas profitot csak a piacon elfoglalt monopolhelyzet biztosít. Másrészt a néhány tucat óriásvállalat könnyebben tud megegyezni egymással, mint a kisebb vállalatok százai és ezrei. Így tehát a szabadversenyt felváltja a monopólium. Ez az imperializmus *gazdasági* lényege.

„… a burzsoá állam nem folytathat tervgazdálkodást, mert nem rendelkezik a gazdasággal, a gazdasággal a monopóliumok rendelkeznek. A kapitalizmusban a gazdaság állami „szabályozásának” minden kísérlete tehetetlen a gazdasági élet spontán törvényeivel szemben. … az imperializmus nem szüntetheti meg a konkurrenciát, a termelési anarchiát és a válságokat, sőt még jobban kiélezi a kapitalizmus valamennyi ellentmondását. … Lenin hangsúlyozta, hogy az imperializmus képtelen a kapitalizmust gyökeresen átszervezni. A monopóliumok uralkodó szerepe mellett minden tőkés országban nagyszámú közép- és kisvállalat marad, s fennmaradnak a kistermelők— a parasztok és kisiparosok tömegei.

… Minden tőkés országban a legnagyobb bankárok és monopolista gyárosok maroknyi csoportja tartja kézben a gazdaság valamennyi döntő fontosságú ágát, ők rendelkeznek a nemzeti vagyon túlnyomó részével. A tőkés monopóliumok hatalmaskodása elkerülhetetlenül a *fináncoligarchia* (oligarchia — görög szó, annyit jelent, mint „kevesek uralma") uralmává válik. Az imperializmust az ipari országok monopolista trösztjeinek, szindikátusainak, bankjainak és fináncoligarchiájának mindenhatósága jellemzi.

… A fasizmus célja az, hogy az országon belül szétzúzza a munkásosztály szervezeteit és elnyomjon minden haladó erőt, külső viszonylatban pedig hódítóháborút készítsen elő és robbantson ki a világuralomért. A fasizmus ezeket a célokat a terror és a szociális demagógia módszereivel igyekszik elérni." **Politikai gazdaságtan SZIKRA**

Az imperializmussá fejlődött kapitalista társadalomban, a polgári demokráciában, a politikai-gazdasági hatalomban a többségben lévő proletárok, érdekképviselői nem vesznek részt, nem vehetnek részt, csak beszélő szerszámok. A polgári demokráciában működő kapitalizmusban a proletárok legfeljebb csak bérrabszolgák, beszélő szerszámok lehetnek, ezért alapvetően, szükségszerűen a többség számára diktatórikus társadalmi forma.

A kapitalizmus a kibékíthetetlen érdekellentétek miatti osztályharc elnyomására és a hatalma, élősködése, világuralma védelmében szükségképpen fasizmusba, önkényuralomba fejlődő társadalom.

A tőkések profijához, élősködéséhez nélkülözhetetlen a proletár bérrabszolgák termelése és fogyasztása, csak ezért van rájuk szükség a kapitalizmusban. Amint a vállság miatt csökken a kereslet a beszélő szerszámra, a kapitalizmusban a proletárok nyomoroghatnak, akár el is pusztulhatnak. Ekkor az osztályharc élesedik, a kapitalizmus vörös réme és horogkereszt harcba száll.

„… A munkaerő értékének megfizetése tehát csupán azt jelenti, hogy a munkás az általa létrehozott termékekből annyit kap meg, amennyi létfenntartásához elegendő. A munkásosztálynak ez a szükséges fogyasztása a tőke szemszögéből olyan értelemben szükséges, amilyen értelemben szükséges bármely más termelési tényező újratermelése. Az ezt meghaladó fogyasztás a tőke oldaláról már gazdaságtalan kiadás, mint ahogy gazdaságtalan társadalmilag szükségesnél nagyobb munkaráfordítással előállítani bármely más termelési tényezőt is." **A kapitalizmus politikai gazdaságtana**

A kapitalista diktatúra és a társadalmilag anarchikus gazdasági modell a termelés és fogyasztás egyensúlyát nem tudja optimálisan kordában tartani.

A „felsőbbrendű"kapitalisták luxusa és a pazarlása hatalmas, de nem elégséges a felesleg elfogyasztására. Korlátozott a kapitalisták élősködése érdekében a proletár bérrabszolgák fogyasztása is. Vagyis a kapitalizmus gazdasági anarchiájában megtermelt összes terméket nem lehet elfogyasztani és elpazarolni sem. A korlátozott fogyasztás és pazarlás, a konkurenciaharc miatt termelt felesleg, valamint a társadalmilag az igények szerint tervezhetetlen termelés miatt a katasztrofális válságok szükségszerűek. Így az ezzel járó osztályháború és a fasizmus is elkerülhetetlen a kapitalizmusban.

„… A termelőerők fejlődését a kapitalista társadalomban, mint tudjuk, periodikus gazdasági válságok kísérik, amelyek elkerülhetetlenek, amikor a termelési eszközök tőkés magántulajdonban vannak. A modern termelőerők megkövetelik a termelési eszközök magántulajdonának felszámolását, valamint a társadalom részéről történő tervszerű felhasználásukat. A szocializmusban, a modern termelőerők megismert fejlődési törvényeivel összhangban létrejöttek a szocialista termelési viszonyok, amelyek között nincsenek gazdasági válságok. A szocializmusban a társadalom, a gazdasági törvényekkel összhangban, tervszerűen irányítja a termelőerők fejlődését. Ebben az fejeződik ki, hogy a vak szükségszerűség szabadsággá alakult." **A marxista filozófia alapjai**

A kapitalista diktatúrában - a polgári demokráciában - a kizsákmányolással a proletárok kárára korlátlanul nő a tőkések profitja. A kapitalista gazdasági modellben a termelőerők optimális felhasználásának, a szükségletek kielégítésének társadalmi és világméretű tervezhetetlensége miatt, a gazdaság anarchikusan, válságokon keresztül működik, fejlődik, felesleges embertelenséggel.

A kapitalizmusban nem az emberi ész, az előrelátás, hanem a vak véletlen a társadalmi fejlődés útja, az ember-ember elleni felesleges harc, a háborúk, az embermilliók nyomora és pusztulása árán. A kapitalizmus a társadalmi törvényeket tudatosan nem használja, és nem is használhatja, mert el kellene ismernie gazdasági modelljének kikerülhetetlen embertelenségét, a bérrabszolgaságot, az élősködést, a kizsákmányolást, és az ehhez szükséges diktatúrát. Azonban a kapitalista érdeke az élősködés, ehhez diktatúra, kizsákmányolás és a bérrabszolgaság szükséges.

A szocialista demokrácia, az emberi jogok, a polgári szabadságjogok, az emberiesség szempontjai szerint:

A kapitalizmus embertelen, élősködő, kizsákmányoló, diktatórikus rendszer!
A kapitalisták a vagyonukat a proletárok kárára, de törvényesen, kizsákmányolással szerzik!
A fasizmus a kapitalisták élősködésének harci formálya!

A polgári erkölcs szerint:

- A kapitalista „felsőbbrendűek" élősködése jogos!
- A kapitalista kizsákmányolás demokratikus és emberséges!
- A kapitalista a profitja érdekében a beszélő szerszám jogos felhasználója!
- A kapitalista élősködő „felsőbbrendűek" tevékenysége nélkül nem működik a gazdaság!

A kapitalizmus az élősködők gazdasági-politikai hatalma!
Lehet a kapitalizmus valóban demokratikus a beszélő szerszám, a bérrabszolga számára?

„A túltermelési válság a kapitalizmus jellemzője, a kapitalizmus alapvető ellentmondásának kiéleződése miatt válik szükségszerűvé. A kapitalizmus alapvető ellentmondása — a társadalmi termelés és az egyéni tőkés kisajátítás — két belőle fakadó ellentmondáson keresztül vezet a túltermelési válságok kialakulásához. Ez a két ellentmondás a vállalatokon belüli szervezettség és a tőkés termelés egészében uralkodó anarchia, valamint a termelés és a fogyasztás közötti ellentmondás.” **A kapitalizmus politikai gazdaságtana**

Ezért a válságokban, a proletárok által termelt és az alacsonyan tartott bérük miatt eladhatatlan áruk nem kerülhetnek fogyasztásra. Így csökkenteni kell a proletárok kárára a felesleges, a proletár bérrabszolgák bére és a munkanélküli proletárok által nem megvásárolható termék mennyiségét. Még akkor is, ha szükség lenne a megtermelt termékek elfogyasztására vagy a nyomor leküzdésére. A kapitalista „felsőbbrendűek” fogyasztása, élősködése korlátozott, így muszáj a felesleget elpazarolni, elpusztítani, háborús célokra elkölteni, miközben éhen halnak, nyomorognak milliók, akik a kapitalista modellben még bérrabszolgák, beszélő szerszámok sem lehetnek. A válságokban a felesleges szerszám, gép a kukában, a felesleges beszélő szerszám a humán-kukában landol.

„…A modern kapitalizmusban megfigyelhető az a tendencia, hogy a gazdasági erők vak játéka helyébe a gazdaság állami szabályozását állítsák. Ez a gazdaság „tervezését” célzó törekvésekben, sőt egyes iparágak államosításában jut kifejezésre. A magánkapitalista gazdaságot egyre inkább az állammonopolista kapitalizmus váltja fel. … A kapitalizmus azonban nem teremtette meg és nem is képes megteremteni a tervszerűen szervezett gazdaságot, mert ez összeférhetetlen a termelési eszközök magántulajdonával. A gazdaság állami szabályozására tett intézkedések azt bizonyítják, hogy a szocializmus kopogtat minden kapitalista ország ajtaján. A tőkések monopolista egyesülései — a kartellek, a trösztök és a bankok —, a gazdaság állami szabályozásának kísérletei, egyes iparágak vagy üzemek államosítása mind-mind a termelés társadalmi jellegének kényszerű elismerését jelentik. Ugyanakkor a tőkés monopóliumok, amelyek a konkurenciából fejlődnek ki, nem szüntetik meg a konkurrenciát, hanem vele párhuzamosan léteznek, s ez különösen éles ellentmondásokat, súrlódásokat és konfliktusokat okoz. A kapitalizmus általános válsága egyre mélyül.” **A marxista filozófia alapjai**:

A termelés a társadalmi érdekeknek megfelelő szabályozása, a tervezése, az elosztás ésszerűsítése a kapitalista állam által a kapitalizmus szellemével, erkölcsével ellentétes, ezért nem is valósulhat meg következetesen. Amint a tervszerűség valamilyen mértékben megvalósul az már út a szocializmus felé, de ezt a kapitalisták nem szeretik, és következetesen nem is tehetik meg, csak a kényszer, az osztályharc viszi erre az útra, a félelem a dolgozó proletár emberiségtől, a beszélő szerszám haragjától, a szocializmustól, a dolgozók demokráciájától.

A hatalmas méretekben fejlődött termelési kapacitás ellenére a föld lakosságának nagyobbik része a kapitalizmusban nyomorog, éhezik, és sok elpusztul. Ezt a feleslegessé váló életerőt a fasizmussá fejlődött kapitalizmusnak el kell pusztítania, ez a létérdeke.

„… **Kapitalizmus:** a feudalizmust felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, amely a termelési eszközök magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye: az értéktöbblet-szerzés. A kapitalizmust a termelés anarchiája, időszaki válságok, krónikus munkanélküliség, a tömegek nyomora, konkurencia és háborúk jellemzik. A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvetőosztálya, a proletáriátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. A proletáriátusnak a kapitalizmus egész történetén végighúzódó osztályharcát a szocialista forradalom tetőzi be. A tőkés alap felépítményének főelemeit a politikai és jogi intézmények, valamint a polgári ideológia rendszere alkotják. A kapitalizmus ideológusai által proklamált egyenlőséget teljesen formálissá teszi a gazdasági egyenlőtlenség, s a dolgozókat a politikai élettől távoltartó államgépezet. A XVI században kialakult kapitalizmus haladó szerepet töltött be a társadalom fejlődésében, mivel jóval nagyobb munkatermelékenységet biztosított, mint a feudalizmus.” **Marxista fogalomlexikon**

*

Az Oxfam jelentése szerint a tavalyi évben termelt globális vagyon 82 százalékát az emberiség legtehetősebb 1 százaléka „vágta zsebre”, miközben a legszegényebb 3,7 milliárd ember vagyona nem változott, vagy csökkent. Ez egyértelműen a gazdagok és szegények közti szakadék mélyülését jelenti. [2018]

Oxfam jelentés: 2018-ban tovább nőtt a vagyonolló - Múlt évben a milliárdosok minden nap 2 és fél milliárd dollárral gazdagodtak, míg a világ szegényebbik fele naponta 500 millió dollárt veszített.

Oxfam A világ leggazdagabb, alig több mint 2 ezer emberének együtt több a pénze, mint a Földön élők 60 százalékának összesen [2020]

*

(idézet: Politikai gazdaságtan)

… A proletariátus *viszonylagos elnyomorodása* abban áll, hogy a burzsoá társadalomban a munkásosztály részesedése a nemzeti jövedelemben szüntelenül csökken, míg a kizsákmányoló osztályok részesedése állandóan növekszik.

… Amerikai polgári közgazdászok adatai szerint az Egyesült Államokban a XX. század 20-as éveiben a tulajdonosok 1%-a az egész gazdagság 59%-ával, a lakosság 87%-át tevő legszegényebb rétegek pedig a nemzeti vagyonnak mindössze 8%-ával rendelkeztek. A munkásosztály jövedelmének részaránya a társadalmi gazdagság abszolút növekedése ellenére erősen csökkent. A munkások munkabére a tőkések profitjának százalékában kifejezve 1889-ben 70%, 1918-ban 61, 1929-ben 47, 1939-ben 45% volt.

… 1920—1921-ben Anglia legvagyonosabb emberei, akik a vagyonosok összességének nem egészen 2%-át alkották, az ország egész nemzeti vagyonának 64%-át összpontosították kezükben, a lakosság 76%-a pedig a nemzeti vagyonnak mindössze 7,6%-ával rendelkezett. A cári Oroszországban 1900-tól 1913-ig a névleges bér összege az ipari munkások számának növekedése következtében csaknem 80%-kal nőtt, ugyanakkor azonban a reálbér csökkent, a gyárosok profitja pedig több mint háromszorosára növekedett.

… Azt a tőkerészt, amelyet munkaerő vásárlására (vagyis a munkások munkabérére) fordítanak, s amely a termelési folyamatban megnövekszik, *változó* tőkének nevezzük.

… A tőkének az a része, amely a termelőeszközök értékének formájában van meg, nem változtatja nagyságát a termelési folyamatban, ezért *állandó* tőkének nevezzük.

… Az állandó és a változó tőke közötti arányt, mivel azt a termelőeszközök és az eleven munkaerő tömege közötti arány határozza meg, *a tőke szerves összetételének* nevezzük.

… A kapitalizmus fejlődésével az átlagprofitráta a tőke szerves összetételének emelkedése arányában csökkenő tendenciát mutat. Ugyanakkor szüntelenül nő a profit tömege. Az átlagprofitráta csökkenő tendenciájának törvénye a kapitalizmus ellentmondásainak kiéleződésére vezet.

… **A piacprobléma. A tőkés újratermelés ellentmondásai**. … a társadalmi termék realizálásához elengedhetetlenek a meghatározott arányok a társadalmi termék egyes részei, tehát egyszersmind a termelés egyes ágai és elemei között. A kapitalizmusban, amikor ugyanis különálló termelők termelnek, akiket a profit utáni hajsza vezet, s akik ismeretlen piacra dolgoznak, lehetetlen, hogy ezeket az arányokat állandóan meg ne sértsék. Marx a tőkés egyszerű és bővített újratermelés normális folyamatának feltételeit vizsgálva megállapította, hogy ezek a feltételek „a normálistól való eltérésnek, a válságok lehetőségének megannyi feltételébe csapnak át, minthogy az egyensúly — e termelés spontán ... alakulása következtében — maga is véletlen". A tőkés termelés anarchiájának körülményei között a társadalmi termék realizálása nem mehet végbe másként, mint zökkenők és állandó ingadozások közepette, amelyek a kapitalizmus fejlődésével egyre erősebbé válnak.

… A kapitalizmus fejlődése során létrehozza és kifejleszti a belső piacot. A termelés és a belső piac növekedése a kapitalizmusban nem annyira a fogyasztási cikkek révén, mint inkább a termelőeszközök révén megy végbe. A tőkés újratermelés folyamán napvilágra kerül a termelésnek a kapitalizmusban elkerülhetetlen aránytalansága, meg a termelés és a fogyasztás ellentmondása; mind a kettő a kapitalizmus alapvető ellentmondásából, a termelés társadalmi jellege és az elsajátítás tőkés formája közti ellentmondásból következik. A tőkés újratermelés ellentmondásai legélesebben az időszakos gazdasági túltermelési válságokban nyilvánulnak meg.

… A tőkés rendet tehát mélyreható ellentmondás jellemzi: a termelés társadalmi jellegű, s ugyanakkor a termelőeszközök tulajdona a termelés társadalmi jellegével összeegyeztethetetlen tőkés tulajdon marad. *A termelés társadalmi jellege és az elsajátítás tőkés formája közti ellentmondás* a tőkés termelési mód alapvető ellentmondása, amely a kapitalizmus fejlődésével mindjobban kiéleződik. Ez az ellentmondás a tőkés termelés anarchiájának fokozódásában, s a proletariátus, az egész dolgozó nép és a burzsoázia közötti antagonisztikus osztályellentétek növekedésében nyilvánul meg.

Maglód, 2021.03.03. Salánki László

A fasizmus módszerei és célja
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!
A kapitalizmus a polgári demokráciában is diktatúra a dolgozók ellen!
A fasizmus nyílt terrorista változata minden demokrácia ellen harcol!

A szocializmus célja a szocialista demokrácia, a dolgozók demokráciájának megteremtése!
A szocialista demokrácia a polgári szabadságjogok és az emberi jogok következetes megvalósítója!
A proletárdiktatúra következetes harc a fasizmus, a kapitalista diktatúra ellen!

A kapitalizmusnak a klasszikus és a mosolygó fasizmus formájában is a fő célja a proletárok kizsákmányolásával a tőkések minél nagyobb profitja az élősködésük érdekében. Az imperializmussá fejlődött kapitalizmus tőkései törvényesen vagy nyílt diktatúrával a dolgozók világméretű kizsákmányolására törekszenek és ezért a kapitalista vetélytársak egymás ellen is világméretekben harcolnak.

Az imperialista hitleri típusú klasszikus és az USA vezette mosolygó fasizmus célja ugyanaz volt, mint a kapitalizmusé, ami nem más, mint a kapitalista „felsőbbrendűek" élősködése, a proletárok kizsákmányolásával a profitért. Ezért az imperializmus kezdeteitől elkerülhetetlenül megvalósul a proletárok világméretű kizsákmányolása a tőkések minél nagyobb profitjáért. A kapitalizmus az imperializmusban világméretekben a fasizmussal küzd és küzdött az élősködés jogáért, védelméért.

… Douglas M. Kelley … pszichiáter, aki a nürnbergi börtönökben hivatalból vizsgálta a náci bűnözők lélektanát … A nürnbergi perek befejezése után hazautazott és könyvet adott ki tapasztalatairól. A könyvben a következő kérdéseket veti fel: „Tekintsünk végig saját sorainkon, nincsenek-e itt is túlzó nacionalisták, akik még a legbrutálisabb politikát is hajlandók támogatni, ha arról azt állítják, hogy Amerikának előnyös? Nincsenek-e nálunk is nagyratörő férfiak, akik kíméletlenül hajlandók hullahegyeken keresztülgázolni, hogy magukhoz kaparintsák az uralmat? Bármennyire is ijesztőnek tűnhetik sokunk szemében, meg kell állapítani, hogy mi amerikaiak rendkívül hasonlítunk a két év előtti németekhez. Hitler alapvető követelései: a kisebbségek üldözése, az erősebb nemzet fölénye, a frontkatonák döntő szerepe a kormányban és hasonlók, Amerikában is népszerűek. Rendkívül nyugtalanító jelenségnek tartom, hogy amikor Nürnbergből

visszatértem, ugyanazokra a faji előítéletekre bukkantam, melyeket a nácik propagáltak és ugyanolyan uszító beszédeknek voltam fültanúja, amilyeneket a nürnbergi fogházban hallottam.” **Rákosi Mátyás - Válogatott beszédek és cikkek - SZIKRA**

Az imperializmussá fejlődött kapitalizmusban, a fasizmus különböző változataiban, lényegében csak a diktatúra, a terror, az önkény formájában és mértékében volt és van a különbség, a módszer és a cél alapvetően azonos. Így a fasizmus különböző változataiban nagyon sok a hasonlóság, és egyenlőség van a végeredményben, az élősködésben. A kapitalizmus, az imperializmus, a fasizmus célja a világuralom, világméretekben jog a proletárok kizsákmányolására, élősködés céljából. A fasizmus a kapitalizmus modern következetes változata.

„… A feudális rendet a naturálgazdálkodás és a technika elmaradott, alacsony színvonala jellemzi. A feudális társadalom felépítménye számos sajátossággal bírt: a feudális állam rendszerint a rendi vagy abszolút monarchia formáját öltötte, a társadalom szellemi életében pedig a vallási ideológia uralkodott. A közgondolkodás alapjában véve vallási formában fejlődött. A feudális társadalom egész történetén végigvonult az osztályharc. A parasztfelkelések, bár nagyobbrészt vallási zászlók alatt folytak, megrázták a feudális rendet, gyorsították a pusztulását. A feudalizmust a kapitalizmus váltotta fel.” **Marxista fogalomlexikon**

A polgári demokrácia előrelépés volt a feudalizmus, a királyság önkényuralmához képest az igazi demokrácia, a szocialista demokrácia felé, az emberi jogok megvalósítása az emberré válás útján. Azonban a polgári demokráciában fejlődő kapitalizmus a kapitalista gazdasági modell miatt hasonlóvá vált a feudalizmus önkényuralmához, de ez törvényes formában, a jogállamiság keretében valósul meg.

„… a *feudalizmus gazdasági alaptörvényének* fő vonásait a következőképpen lehetne megfogalmazni: a többletterméknek a hűbérurak által saját élősdi fogyasztásukra történő elsajátítása — a függő helyzetben levő parasztoknak a hűbérúr földtulajdonán és a termelésben dolgozókra, a jobbágyokra vonatkozó nem teljes tulajdonjogán alapuló kizsákmányolása útján.” **Politikai gazdaságtan**

Az emberiség fejlődésének elkerülhetetlen állomása a kapitalizmus, ami a szocializmuson át a kommunizmusba vezető út. Azonban nem mindegy milyen áldozatokkal jár a fejlődés. A polgári demokrácia, de még inkább a népi demokrácia a klasszikus fasizmus terrorista barbársága nélkül megkönnyíti ezt az elkerülhetetlen állomást az emberiség fejlődésének útján. A legkedvezőbb azonban ezen a fejlődési úton a szocializmus, mert következetesen emberségegesen fejleszti a gazdaságot, felhasználva a társadalomtudomány elért eredményeit.

A szocializmus felépítéséhez kedvező feltétel a kapitalizmus által magas színvonalra fejlesztett gazdaság, a polgári és az emberi jogok felismerése, megértése. A Szovjetuniónak és a szocialista országoknak ez nem ált ez rendelkezésükre, nem örökölték a megelőző korból. De mégis hozzáfogtak az emberséges világ megteremtéséhez. Bebizonyítva, hogy ez az emberiség érdeke. Az elbukott szocializmus az emberiség eddigi legdemokratikusabb, legemberségesebb kora volt! Azonban hibák is voltak, amik hozzájárultak az ideiglenes vereséghez. A szocializmus végleges vereségét nem éli túl az emberiség.

„… Lenin elvtársnak a pártról mondott szavai: Az összes forradalmi pártok, amelyek eddig elpusztultak, azért pusztultak el, mert *elbízták magukat* és nem tudták megérteni azt, hogy miben van erejük és *féltek attól, hogy saját gyöngéikről beszéljenek*. De mi nem pusztulunk el, mert nem félünk attól, hogy gyengéinkről beszéljünk és megtanuljuk, hogyan kell a gyengeségeket elhárítani. … Lenin szerint az összes forradalmi pártok, amelyek eddig elpusztultak, nem utolsósorban önkritika híján pusztultak el.

… Lenin egyébként 1920-ban azt mondotta: „Nem az az okos, aki nem követ el hibát. Ilyen emberek nincsenek és nem is lehetnek. Az az okos, aki nem nagyon lényeges hibákat követ el, és aki ezeket a hibákat könnyen és gyorsan jóvá tudja tenni.”

… Szabályként ismerhetjük el — mondja Sztálin elvtárs —, hogy a bolsevikok mindaddig, amíg megőrzik kapcsolatukat a nép széles tömegeivel, legyőzhetetlenek lesznek. És fordítva: csak az kell, hogy a bolsevikok elszakadjanak a tömegektől s elveszítsék a velük való kapcsolatukat, csak az kell, hogy belepje őket a bürokratizmus rozsdája — s egyszeriben elvesztik minden erejüket és semmivé válnak.” **Rákosi Mátyás - Válogatott beszédek és cikkek – SZIKRA [Ez meg is történt!]**

Ha nem sikerül meghaladni a kapitalizmus és eljutni a szocializmusba, akkor elpusztul a fasiszta diktatúrában az emberiség! A kapitalizmus egyenlő: kizsákmányolás, élősködés, felsőbbrendűség, diktatúra, embertelenség!

A kapitalizmus jogilag olyan, mint a zsebtolvaj, a proletárok zsebéből lopja a pénzt az élősködése céljából!

„… Jelenleg 1094 milliárd dollárral, a magyar GDP hétszeresével rendelkezik a világ tíz legvagyonosabb embere. A válság ellenére csinos összeget lapátoltak össze az idén.” napi.hu 2020.12.25

A klasszikus (hitleri típusú) fasizmus elsősorban a totális diktatúrára, a gyűlöletre, a nacionalizmusra, a fajüldözésre, a demagógiára, a terrorra, az önkényuralomra, az embertelenségre, a népirtásra helyezi a hangsúlyt. A mosolygó fasizmus változata azonban elsősorban a demagógiát, a hamis világnézetet, a vallást, a reformokat, a megtévesztő mosolygós szélhámos politikát, az agymosását használja, a terrort csak szükség szerint törvényesen alkalmazza a polgári demokrácia védelmében a totális fasizmus és a szocializmus ellen is. Vagyis a mosolygó fasizmus egy fejlettebb, hatékonyabb változatú modern fasizmus, a polgári demokrácia palástjában humánus és demokratikus álcával, mosolygós, szélhámos agymosással.

A mosolygó fasizmus az törvényes önkényuralom, törvényes terrorral, jogállamisággal.

A mosolygó fasizmus Janus arcának egyik fele mosolyog, a másik fele vértől csöpögő ördögarc. A mosolygó fele azt a benyomást kelti a proletárokban, hogy a kapitalizmus emberséges, demokratikus, de valójában az

ördögarca a domináló, ami a kizsákmányolók rablóarca, az élősködő „felsőbbrendűek” vérszívó ördögi vicsorgása.

(idézet: És a varsói gettó felkelt …)

… Hitler a „keleti élettéren”, a „Lebensraumon” mindig elsősorban a Szovjetunió területét értette. Ezt már a „Mein Kampf”-ban megmondta, s még határozottabban megfogalmazta a külpolitikáról 1928-ban készített kéziratában, mely a „Hitlers zweites Buch” címet viselte, és 1961-ben került nyilvánosságra.

… Lengyelország központi területeiből [1939] október 12-én főkormányzóságot létesítettek. … főkormányzóként Hans Frank birodalmi miniszter vette át.

… A Hitler főhadiszállásán tartott október 17-i értekezleten kimondták: a főkormányzóságot sem gazdaságilag, sem pénzügyileg nem kell kímélni, éppen ellenkezőleg, mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy ott fennmaradjon a „polnische Wirtschaft”, azaz a tervszerűtlenség és a káosz. Miután ez a terület a jövőben katonai felvonulási terület lesz, az utakat, a vasutakat, a közlekedési vonalakat kell csupán rendben tartani. „Különösen szigorú és tudatos nemzetiségi háborút” kell folytatni, s ennek érdekében - tették hozzá - nem kell figyelembe venni semmiféle korlátozást.

… Frank … : „A Führer azt mondta nekem, hogy Lengyelországban likvidálni kell a vezető réteget, s ha újból kinő, fel kell fedni s a megfelelő pillanatban újból el kell pusztítani.”

… 1941 végén, 1942 elején a hitlerista hódítók Moszkva alatt álltak, és arra számítottak, hogy a Szovjetunió rövidesen összeomlik. A főkormányzóság sorsa lekerült a napirendről, illetve a sokkal átfogóbb Általános Keleti Terv gyakorlati megvalósításának részévé vált. Hitler távoli elképzelései szerint keleten 100 millió germán eredetű embert kellett volna letelepíteni.

… A félelemnek és a terrornak az a légköre, amelyet a német megszállók szinte napok alatt teremtettek Lengyelországban, kedvezett a nácik egyik legfőbb céljának, a zsidókérdés „végleges megoldásának” eléréséhez.

… A zsidókérdés „megoldása” a hitleri politikában több fázison ment keresztül. Hitler hatalomra kerülését követően megoszlottak a vélemények magán a nemzetiszocialista táboron belül is. Gazdasági, népességpolitikai, fajpolitikai indulatok és elképzelések ütköztek egymással. Göring a zsidóknak a gazdasági életből való mihamarabbi kiszorítását szorgalmazta, Goebbels pedig azt követelte, hogy fosszák meg őket létfeltételeiktől.

… Hermann Göring már 1939. január 24-én utasította Heydrichet, hogy a körülményeknek megfelelően kitelepítéssel vagy kényszeremigrációval készítse elő a zsidókérdés megoldását. Hitler pedig 1939. január 30-án a Reichstag ülésén mondott hírhedt beszédében bejelentette, hogy az új világháború során Európában kiirtják a zsidóságot. 1939-ben sorra születtek azok a rendelkezések, amelyek megtiltották a zsidóság számára az ipari és kereskedelmi tevékenységet és korlátozták szabad mozgásukat.

… A német-lengyel háború és Lengyelország katonai megszállása után megindított kitelepítések olyan bonyolult és a külföld számára áttekinthetetlen viszonyok közepette folytak, hogy a nácik viszonylag könnyen és különösebb következményektől nem tartva, foghattak hozzá mind a lengyel, mind a zsidó lakosság tömeges lemészárlásához. Az emberi élet, ha lengyelé, már alig volt érték a szemükben, de ha zsidó, úgy egyáltalán nem.

… 1941-1942-ben - egyelőre titokban - létrehozták a haláltáborokat, s ide vezetett több mint egymillió európai zsidó útja Németországból, a Cseh-Morva Protektorátusból, Franciaországból, Hollandiából, Belgiumból, Skandinávia megszállt országaiból, Olaszországból, Jugoszláviából, Görögországból és Magyarországról.

… A szakirodalom két nagy szakaszra osztja a varsói zsidóság megsemmisítésének folyamatát. A nemzetiszocialista politikusok korabeli szóhasználata szerint az első a „vértelen megsemmisítés” szakasza volt, amely lényegében már a gettó megalakulásával megkezdődött. A falak mögött kialakult nyomor, az élet vegetációs szintre süllyesztése hamarosan oda vezetett, amire Fischer varsói kormányzó számított: „A zsidóknak alkalmazkodniuk kell minden helyzethez, mi pedig igyekszünk olyan körülményeket teremteni, hogy az alkalmazkodás nagyon nehéz legyen - fejtette ki beosztottjainak. - Olyan lesz a helyzet, hogy a zsidók az éhségtől és a nyomortól el fognak pusztulni, és a zsidókérdésből temető marad.”

… Az emberek nagyipari méretű meggyilkolásának „nagy akcióját” rendkívül gondosan készítették elő. Az akcióban részt vevő minden személynek szigorú kötelezvényt kellett aláírnia, amelyben a legszigorúbb hallgatási fogadalmat vállalta arra vonatkozóan, hogy senkinek semmilyen információt nem ad „a zsidó kitelepítés lezajlásáról és befejező aktusáról, tudomásul veszi, hogy minden, a zsidó kitelepítés során bekövetkező esemény bizalmas államügy ...” stb. Az 1941 második felében szerzett tapasztalatok alapján kidolgozták a vegyi úton való tömeges megsemmisítés műszaki feltételeit. Az első kísérleteket a „B” ciklongázzal Auschwitzban végezték, szovjet hadifoglyokon. 1942 kora tavaszán a lublini területen „üzemelni kezdtek” az első megsemmisítő táborok, majd márciusban Belzecben, májusban Sobibórban, 1942. július közepén pedig Varsótól nem messze, Treblinkában állították fel a gázkamrákat és a krematóriumokat. 1942. július 19-én pedig Himmler utasította Krügert, hogy 1942. december 31-ig telepítsék át a főkormányzóság egész zsidó lakosságát.

… A zsidó települések felszámolása mindenütt egyformán történt. A települést váratlanul sűrű rendőri kordonnal vették körül. Behatolt egy speciálisan kiképzett SS-egység, s a zsidó lakosokat kihajtotta a gyülekezőhelyre. Miután kiválasztották azokat, akikre szükség volt a munkatáborokban - az összegyűlteknek kb. 10 százalékát -, a többieket a mellékvágányokon álló vagonokba hajtották és elszállították a haláltáborokba. Az öregekkel, betegekkel, magatehetetlenekkel, gyerekekkel rendszerint már a helyszínen végeztek. A kitelepített körzeteket szigorú hírzárlat vette körül. A kitelepítés terrorral, megfélemlítéssel, de ígérgetésekkel és illúziók keltésével is párosult.

… [1942] Július 22-ét követően az Umschlagplatzról naponta indultak a vasúti szállítmányok. A vagonokba általában 5000-6000 ember volt bezárva, s mint később már bizonyossá vált, ez a közlekedés egyirányú volt a Varsó-Malkinia vonalon, Treblinka végállomással.

… A Treblinka II. (B) megsemmisítő tábor 1942. július 23-tól 1943 végéig működött. Lakatlan területen rendezték be, Malkinia közelében, négy kilométerre a Treblinka I-től, az eredeti tábortól, amelyet 1941 őszén büntető munkatáborként létesítettek lengyelek és zsidók számára. Treblinka II. eleve megsemmisítő tábornak épült, kezdetben három, 5X5 méteres gázkamrával, 1942 szeptemberében azonban még tízet létesítettek, 7X7 méter alapterülettel. A meggyilkoltak tetemét rétegesen helyezték el a foglyok által kiásott árkokban. 1943-ban, Himmler látogatása után, modern berendezést építettek: vasúti sínekből készítettek rostélyt a tetemek elégetésére. Treblinkában összesen kb. 750 000 embert pusztítottak el. Elsősorban a varsói zsidók lelték itt halálukat, de jöttek szállítmányok az ország más részeiből, sőt Németországból, Ausztriából, Csehországból, Görögországból és más országokból is.

… A modern hunok két hónap leforgása alatt annyi gaztettet hajtottak végre, aminek iszonyata semmivel össze nem hasonlítható. Az egész világ szeme láttára 1942 nyarán Varsóból 300 000 zsidót hurcoltak el Treblinkába; legkevesebb egymilliót a főkormányzóság különböző vidékeiről. Ott pedig gázkamrákban gyilkolnak meg mindenkit, a csecsemőktől az öregekig ...

… Az Antifasiszta Blokk első, 1942. május 15-i felhívása már figyelmeztet rá, milyen sors vár a lengyelországi zsidóságra. „Nap mint nap erősebbé válik a megsemmisítésnek az a bestiális akciója, amelyet a német megszállók a zsidó lakosság ellen indítottak. Hitler történelmi küldetésének tekinti, hogy teljesen megsemmisítse a zsidóságot Európában, és véres terveit gyors ütemben realizálja. A meggyötört zsidó tömegek vére folyóként ömlik. Wilna, Slonim, Baranowice, Chelmno, Lwów, Lublin és több tucat más város és falu jelzi a hitlerista bandák gyilkos útját. Borzalmas vérfürdőt rendeztek a zsidóság tízezrei között, gázzal pusztították el a gyerekeket és az öregeket, agyonlőtték az asszonyokat és a kórházakban fekvő betegeket, az árvaházi gyerekeket - ezek a hitlerista gyilkosok hőstettei ... A gettófalak közé zártak tízezreinek éhhalála, a kiütéses tífusz és a tüdőbaj - mind nem elég a hitlerista hóhéroknak. Meg kell gyorsítani a tempót, agyon kell lőni, ki kell irtani a zsidóság még megmaradt tízezreit - el kell törölni a föld színéről egész zsidó településeket - ez viszi őket közelebb a céljukhoz ...”

… 1942 végén a német megszállók úgy látták, hogy a lengyel területeken gyakorlatilag leszámoltak a zsidósággal. Az a 10-15 százalék, aki még megmaradt, úgyis elhull a keserves munkakörülmények közepette, ha nem, fokozatosan meg lehet tőlük szabadulni. Most már határozottabban lehet folytatni a „Generalplan Ost” további elképzeléseinek megvalósítását, a lengyelek nagy tömegeinek elpusztítását.

(idézet: A Második Világháború - Roberto Battaglia)

… Németország „békeszeretete”! Bonnet a helyzet elemzéséből kifelejt egy eseményt, amelyet pedig lángbetűkkel kellene Európa történetébe írni: 1938 novemberében a zsidóellenes faji üldözés „döntő fordulatot” vesz, mégpedig a 9-ről 10-re virradó éjjelen - amely később „kristály-éjszaka” néven vonul be a történelembe. Heydrich* **Heydrich Reinhard, a Gestapo helyettes vezetője, később a csehszlovák „protektorátus” birodalmi helytartója, akit csehszlovák hazafiak megöltek. Az ő halála miatt rendelték el és hajtották végre a hitleristák Lidice csehszlovák városka lerombolását és lakóinak kiirtását.** - ***Szerk.**** parancsára a III. Birodalom egész területén a történelem egyik legfélelmetesebb pogromja robban ki: feldúlják az üzleteket, felgyújtják a zsinagógákat, s kitárják a buchenwaldi koncentrációs tábor kapuit: az „embervadászatot” megengedettnek, a náci gyilkosságokat büntetleneknek jelentik ki; a német fasiszták ily módon nyilvánítják „túláradó harci szellemüket”.

… A német fajelmélet erőszakosságait elsősorban az olasz követi nyomon, de az európai fasizmus valamennyi fajtája tetszésnyilvánításokkal fogadja azokat. A Beck-kormány minden állampolgári joguktól megfosztottaknak nyilvánítja a németországi lengyel zsidókat, és lezárja az országhatárt a szerencsétlenek tömegei előtt, amelyek Németországból kiűzve kétségbeesetten keresik a menekülés útját. De ki is törődhetnék ilyen „csekély jelentőségű” eseményekkel? A fontos az, hogy úgy látszik, pillanatnyilag szétoszlottak a háború felhői; vagy helyesebben: ott van München egén egy fekete felhő, amely lassan sűrűsödve halad a látóhatáron kelet felé. Emiatt azonban senkinek sem jut eszébe, hogy aggodalmaskodjék vagy nyugtalankodjék, sőt van, aki éppen reménykedve és bizakodva tekint rá, mert pontosan abban az irányban látható, amerről az előrelátók szerint a viharnak ki kell törnie.

… Ez a felhő - ahogy a náci újságírók pontosan meghatározzák - „Nagy-Ukrajna” létrehozásának a kérdése. Szovjet-Ukrajnának le kell ráznia magáról a „bolsevizmus igáját”, egyesülnie kell a még haldokló csehszlovák államhoz tartozó Kárpát-Ukrajnával, mégpedig úgy, hogy megnyíljék számára az út a „teljes függetlenség” és a „gazdasági jólét” felé. Bonnet leszögezi, hogy a még érvényben levő megállapodások egyfelől Franciaország, másfelől a Szovjetunió és Lengyelország részéről nem tekinthetők érvényeseknek abban az esetben, ha „ezen utóbbi hatalmaknak nem sikerülne megfékezniük egy erős önkormányzati mozgalmat, amely a független ukrán köztársaság megalakítását tűzte ki célul”. (A szenátus külügyi bizottsága előtt 1938. december 14-én tett nyilatkozat.) Chamberlain - Mussolinivel 1939. január 12-én Rómában folytatott megbeszélése alkalmával - ugyancsak ebből a szempontból vizsgálja a helyzetet. Megállapítja, hogy a duce mindenben egyetért vele, hiszen ezt hallja tőle: „Ha létrejönne egy független Ukrajna, az nem lenne rossz dolog.”

… A terveknek ezt az összecsengését zúzza szét, a derült eget sötétíti el váratlanul az a jelentés, amelyet Sztálin március 16-án terjesztett a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja XVIII. kongresszusa elé. A jelentés abból a megállapításból indul ki, hogy „az új imperialista háborút már két évvel ezelőtt kirobbantották olyan mérhetetlen nagy területen, amely Sanghajtól Gibraltárig terjed; s a háború több mint 500 millió embert ránt magával”. A vihar okai a kapitalista államok 1933-ban nagy nehezen legyűrt gazdasági válságában rejlenek. A helyzet további elmérgesedése előreveti árnyékát: „Most a befolyási körök és a gyarmatok újrafelosztásáról van szó a világon, és ezt hadműveletek útján hajtják végre.” Az új imperialista háborúnak az a jellemző vonása, hogy „még nem vált általános háborúvá, világháborúvá”, mivel a nem agresszor tőkésállamok, első helyen Franciaország és Anglia, miután kihirdették a „be nem avatkozás” elvét, mindannyiszor visszakoztak a Japán, Német- és Olaszország által alkotott agresszív tömb előtt. Mindezt abban a reményben tették, hogy - amint azt az ukrán példa mutatja - a háborút majd a Szovjetunió ellen irányíthatják. Ilyen körülmények között Sztálin újra megerősíti a „kollektív biztonság politikájának” elveit, kijelentve, hogy a Szovjetunió békében akar élni a világ minden országával, „ugyanakkor azonban készen áll arra, hogy a háborús uszítok minden ütését kétszeresen adja vissza”. A provokátorok, akik „hozzászoktak, hogy másokkal kapartassák ki a forró gesztenyét”, ne áltassák magukat azzal, „hogy országunkat háborúba sodorhatják”.

… Davies amerikai diplomata, Sztálin kijelentéseit magyarázva, hozzáfűzi: „Ez a legvilágosabb figyelmeztetés, amelyet a francia és angol kormány valaha is kapott; a Szovjetuniónak elege van már az agresszor országokkal szemben tanúsított ilyen erőtlen ellenállásból.”

… Néhány nappal Sztálin beszéde után, miközben a nyugatiak még a München által keltett álmokban ringatóznak, Csehszlovákia drámája csúcspontjához érkezik. Hitler, Szlovákia különválásának ürügyén - amelyet ő maga készített elő -, minden egyezményt felrúgva bejelenti, hogy „helyre akarja állítani a rendet”. Miután Hácha* A Csehszlovák Köztársaság elnöke. - *Szerk.** megrettent kormánya feltétel nélkül megadta magát, a III. Birodalom csapatai március 15-én bevonulnak Prágába, a lakosság tehetetlen dühe fogadja őket.

Maglód, 2021.03.07. Salánki László

A fasizmus harca a demokrácia ellen
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A kapitalizmus a gazdasági-társadalmi modellje miatt csak diktatúra lehet a dolgozó emberiség számára!
A kapitalizmus kizsákmányoló, élősködő társadalmi forma!
A kapitalizmus élősködése miatt szükséges és elkerülhetetlen a dolgozók elleni diktatúra!

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!
A szocialista demokrácia a dolgozók számára demokrácia!
A proletárdiktatúra a szocializmus következetes harca a kapitalizmus, a fasizmus ellen!

A kapitalizmus mindegyik formálya harcol a szocialista demokrácia ellen. A kapitalizmus - hitleri típusú - klasszikus fasizmus formája azonban minden demokrácia ellen harcol, korlátozza vagy megsemmisíti a polgári szabadságjogokat és az emberi jogokat is, azonban amelyik kapitalizmus ezt teszi, az már a fasizmus tulajdonságait hordozza. Így a jogállamiság, a társadalomnak a törvény általi szabályozása összefér a fasizmussal is. Sőt a fasizmusnak ez a modern formálya, a mosolygó fasizmus.

A szocialista demokrácia a szocializmus politikai-gazdasági modelljében valósítja meg következetesen a polgári szabadságjogokat és az emberi jogokat, a szolgaság, a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség lehetőségének megszüntetésével. A szocializmus (kommunizmus) ezért az egyetlen baloldali társadalmi forma. A szocializmusra a termelőeszközök társadalmi, közösségi tulajdona és a tervgazdálkodás a jellemző. A szocializmusban a termelés a társadalom szükségletei szerinti tervezésével megszűnik a gazdaság anarchiája. A szocialista demokráciában a termelőeszközök társadalmi, közösségi tulajdonával megszűnik a kizsákmányolás, a szolgaság, az élősködés, a felsőbbrendűség lehetősége. A szocializmusban a jövedelem a munka mennyiségétől és minőségétől függ. Ezért lehet a szocializmus demokratikus, vagyis emberséges. De ez szükségszerűen diktatúra az élősködők számára. A szocializmus a demokrácia, a szabadságjogok és az emberi jogok megvalósítására a marxizmus-leninizmus-sztálinizmus tudományát használja vezérfonalul.

A polgári demokrácia, pedig nem más, mint a proletárok feletti kapitalista diktatúrának egy mérsékelt, konszolidált, a „demokráciával leplezett", álcázott formája, ahol a dolgozó népnek valójában ugyanúgy nincs semmi hatalma, mert csak proletár bérrabszolga, beszélő szerszám, mint a klasszikus hitleri fasizmusban. A kapitalizmusban a proletár az, aki a termelőeszközökkel nem rendelkezik, ezért nincs gazdasági és politikai hatalma sem. Nem is szerepel, nincs is képviselője sehol az államhatalomban. Ezért a polgári demokrácia is diktatúra a proletár dolgozók számára a kapitalisták élősködése érdekében.

A kapitalizmus minden formájában, a klasszikus és a mosolygó fasizmusban is, kialakul a jobboldaliság, aminek a lényege a felsőbbrendűség, az élősködés és a kizsákmányolás joga. A kapitalizmus jobboldali erkölcse, politikája, propagandája felhasználja a nacionalizmust, a sovinizmust, a gyűlöletet, a fajelméletet, a vallást, a hamis világnézetet, a személyi kultuszt (a „királyok, hercegek, grófok és burzsoák"), a sztárokat, a médiákat, az oktatást, a törvényt, az államhatalmat, stb., mert ezek segítenek a felsőbbrendűség, az élősködés megvalósulásában, a megosztott emberiség kialakulásában. Így a megosztott emberiségben a kizsákmányolt, a manipulált tudatú, az érdekeiről lemondott proletárok többsége kiszolgálja, és a kapitalizmus modellje szerint kénytelen kiszolgálni az elenyészően kevés „felsőbbrendű" élősködőket.

A kapitalizmusban a valóság meghamisításával, a hamis tudománytalan világnézet különböző formáival, a proletárok tudatmódosítása, elbutítása történik, azért, hogy alacsonyabb rendű öntudatlan szolgalelkűvé váljanak a „felsőbbrendűek" élősködése érdekében. A fasizmusban ez totális méreteket ölt.

József Attila: Thoma Mann üdvözlése - „… az igazat mondd, ne csak a valódit …"

A proletár bérrabszolga, ha elhisz, és önként elfogadja a kapitalista felsőbbrendűségét, és nem harcol ellene, akkor öntudatlan, gerinctelen szolgalelkű ember. Ez a polgári demokráciában a proletárok társadalmi-gazdasági helyzetével, a kapitalista diktatúrával és a tudatmódosítással általában megvalósul. Azonban a felsőbbrendűség elfogadása, elfogadtatása a klasszikus fasizmusban a diktatúra, a demagógia mellett a nyílt terror, az önkényuralom határtalan alkalmazásával valósul meg.

„… A burzsoá állam igazgatási apparátusa, a rendőrség, a katonaság, a bíróságok, a börtönök, a koncentrációs táborok és az erőszak más eszközei segítségével nyomja el a néptömegeket. Az erőszak mindeme eszközeinek nélkülözhetetlen kiegészítői az ideológiai befolyásolás eszközei, amelyek segítségével a burzsoázia uralmát védelmezi. Ide tartozik a burzsoá sajtó, rádió, mozi, a burzsoá tudomány és művészet, az egyház.

… A burzsoá állam a tőkésosztály intézőbizottsága. A burzsoá alkotmányoknak az a céljuk, hogy biztosítsák a birtokos osztályok számára kedvező és előnyös társadalmi rendszert. A burzsoá állam szentnek és sérthetetlennek nyilvánítja a tőkés rend alapját, a termelőeszközök magántulajdonát.

… A burzsoá állam formái rendkívül változatosak, de lényegük egy: valamennyi *a burzsoázia diktatúrája*, amely minden eszközzel fenntartani és erősíteni igyekszik a bérmunka tőkés kizsákmányolásának rendszerét.

… A burzsoá közgazdászok az imperialista hatalmaknak idegen területek meghódítására, más népek leigázására és kirablására irányuló rabló politikáját olyan tudományellenes koholmányokkal igyekeznek igazolni, hogy a különböző fajok és nemzetek „nem egyenértékűek", s a „felsőbbrendű fajoknak" és nemzeteknek az „alacsonyabbrendűekkel" szemben civilizáló küldetésük van stb. Különösen nagy buzgalmat fejtenek ki ezen a téren a reakciós amerikai közgazdászok, akik a német fasiszták nyomdokain haladva azt az embergyűlölő eszmét hirdetik, hogy az angol nyelven beszélő nemzetek valamennyi többi népnél „felsőbbrendűek", és minden lehető módon igazolni igyekeznek az Egyesült Államok eszelős világuralmi terveit." **Politikai gazdaságtan**

A mosolygó fasizmusban ellenben okosabban, de szélhámosan, a diktatúra mellett az agymosással, a médiák, az oktatás, a sztárok, a személyi kultusz, a politikusok mosolygós hazudozásaival, a hamis világnézet, a vallás segítségével történik a tudatmódosítás, az embertelen élősködő felsőbbrendű kapitalista erkölcs kialakítása. Az emberiség tudatába így beépül a kapitalistáknak a proletárokkal szembeni „felsőbbrendű" tulajdonsága, ami sokkal kifinomultabb és hatékonyabb módszer, mint a nyílt terror, a gyűlölet alkalmazása, és ehhez mosolyogva „az okos szakembereknek" jóságos ábrázattal kell hazudniuk, becsapniuk a proletárokat, úgy, mint ahogy a szélhámosok teszik. Így a proletár dolgozó emberiség is elhiszi, a tudatába beépül és elfogadja a tőkések felsőbbrendűségét, és mint az emberiség megmentőjét tiszteli őket, a valójában élősködőket, és ez rafinált szélhámosság, fasizmus. A világot a kapitalizmus hívők úgy alakítják, hogy a kapitalisták felsőbbrendűként való elfogadása megvalósuljon, de ez nagy hiba, ez embertelenség, ami megakadályozza, sőt lehetetlenné teszi az emberiség számára a demokráciát. A mindenkire kiterjedő valódi demokrácia nélkül az emberiség kipusztul.

A hitleri klasszikus fasizmus harca a demokrácia, a szocializmus ellen a világuralomér, a válságba került kapitalizmus tehetetlen elmebeteg őrjöngése volt. Ez az út az emberiség visszafejlődése volt a középkorba és még tovább az állatvilágba, emberi ésszel és fejlett technikával. A fasizmus a kapitalizmus modelljének hibája miatt törvényszerűen, elkerülhetetlenül jött létre és módosult formában ma is továbbél. A kapitalizmus rothadása feltartóztathatatlanul tovább tart. Így még nagyobb embertelenség, pusztítás lehetséges.

* A fasiszta rablók „világbékéje" az „új rend" a zavartalan rablást szolgálja! *

(idézet: Pearl Harbor rejtélye)

… A háromhatalmi egyezmény aláírására 1940. szeptember 27-én került sor Berlinben. Az agresszorok kijelentették: „Németország, Olaszország és Japán kormánya a tartós béke elengedhetetlen feltételének tartja a következőt: minden népnek el kell foglalnia az őt megillető helyet." Hangsúlyozták, hogy „új rendet akarnak teremteni a nagy Kelet-Ázsiában és Európában", és felszólították a többi országot, hogy csatlakozzanak hozzájuk, „hogy ily módon megvalósítsák a világbékéhez fűzött reményüket".

… Az egyezmény aláírásakor sok szó esett arról, hogy Németország, Olaszország és Japán megállapodása a béke ügyét szolgálja. Ribbentrop fasiszta külügyminiszter kijelentette: „Ez az egyezmény nem irányul egyetlen ország ellen sem. Csak azoknak a háborús gyújtogatóknak és azoknak a felelőtlen elemeknek szolgál figyelmeztetőül, akik igyekeznek elnyújtani és kiterjeszteni a jelenlegi konfliktust." Tokióban Macuoka világosabban fogalmazott: ilyen elemek azok, „akik közvetlenül vagy közvetve megpróbálják meghiúsítani az új rend megteremtésére irányuló erőfeszítéseinket nagy Kelet-Ázsiában, sőt még azok is, akik különböző ravasz fogásokhoz folyamodnak, hogy megnehezítsék Japánnak a nagy történelmi küldetés teljesítését - a világbéke megteremtését".

(idézet: De Gaulle diplomáciája)

… Dzsavaharlal Nehru a második világháborút megelőzően lányához, Indira Gandhihoz irt levelében a következő szavakkal figyelmezteti azokat, akiknek a „gyarmat nélküli" Egyesült Államok antikolonializmusával kapcsolatban illúzióik vannak: „Ne gondold, hogy az Egyesült Államok gyarmatbirodalma a Fülöp-szigetekre korlátozódik. Látszólag ez az egyetlen gyarmatuk, de - más imperialista hatalmak tapasztalataiból és bajaiból okulva - csak megjavították a régi módszereket. Nem veszik a fáradságot ahhoz, hogy egy országot bekebelezzenek, mint például Anglia Indiát; egyedül a profit érdekli őket, s ezért olyan intézkedéseket tesznek, amelyek révén egy-egy ország gazdaságát ellenőrizhetik. A gazdaság ellenőrzése igen megkönnyíti a nép, az ország, s valójában az egész állam ellenőrzését. Így minden különösebb baj nélkül, anélkül, hogy összeütközésbe kerülnének a támadó nacionalizmussal, ellenőrzik az országot és részesednek gazdagságában. Ezt az ügyes módszert gazdasági imperializmusnak nevezik. A térkép nem tünteti fel. A földrajzkönyvek és a térképek tanúsága alapján az ilyen ország szabadnak és függetlennek látszhat. De ha fellebbentjük a fátyolt, azt látjuk, hogy egy másik ország, jobban mondva annak bankárai és nagytőkései tartják kezükben. Ezt a *láthatatlan gyarmatbirodalmat* tartja birtokában az Amerikai Egyesült Államok." (*Dzsavaharlal Nehru*: Glimpses of World History. Cassel, London 1958.)

(idézet: Franklin Delano Roosevelt)

… 1938-ban a képviselőházban bizottságot alakítottak az amerika-ellenes tevékenység kivizsgálására, Martin Dies elnöklete alatt. A bizottság megalakulásának napjától sárral fröcskölte be a kormány tagjait, elsősorban Harold Ickest, Harry Hopkinsot és Frances Perkinset, „kommunista tevékenységgel" vádolva őket. 1939 februárjában Harold Ickes utálkozva írta be naplójába: „Úgy vélem, rendkívül veszélyes helyzet alakult ki. Nem tudom elfelejteni, hogy Mussolini Olaszországban a »kommunisták« üldözésének eredményeképpen került hatalomra, ugyanezt tette Hitler Németországban; Japán a »kommunizmus« megsemmisítése végett hatolt be Kínába; Anglia hason csúszik Hitler előtt a »kommunizmustól« való félelmében. Dies ugyanígy járhat el. Könnyen megtörténhet, hogy erőfeszítéseinek eredményeként hazánkban felszítják a kommunistaellenes hisztériát, s ennek nyomán megjelenik valaki egy paripán, hogy »megvédjen« bennünket a kiagyalt veszélytől. És akkor az Egyesült Államokban uralomra kerül a fasizmus."

… Közismert tény és nem szorul különösebb bizonyításra, hogy az imperializmus és a háborúk elválaszthatatlanok egymástól. A tőkés rendszer véres konfliktusokat szül, amelyek az emberéletek millióit követelik áldozatul. A XX. században, amelyet a Nagy Október

felvilágosított, ezt az igazságot jól megtanulták a néptömegek. Egyetlen imperialista kormány sem meri háborúba vinni népét alapos propagandisztikus és egyéb előkészítés nélkül. Fegyvert fog a monopóliumok érdekében, amelyek önző céljaikat követik, de csak akkor, ha az országban sikerült kialakítani azt a hitet, hogy nincs más lehetőség. Hogy a nép erre az álláspontra jusson, a burzsoázia a háború előtti időszakban olyan politikát folytat, amely lehetetlenné teszi a fegyveres konfliktus elhárítását. Ennélfogva a soron levő imperialista mészárlást a magasabb nemzeti érdekek szentesítik.

… Az Egyesült Államok történelme során hallatlanul sokat keresett az európai és ázsiai háborúkon. Ez elég ok volt az amerikai burzsoázia számára, hogy az óceánon túli háborúra uszítson. A harmincas évek második felében az ország válságos helyzete különösképpen arra késztette az Egyesült Államok vezető köreit, hogy ilyen politikát folytassanak. Ámde ahhoz, hogy minden hasznot megkaparintsanak, és ne érje őket veszteség, pontos számításokat kellett végezniük: a háborúnak ki kellett terjednie az egész óvilágra, el kellett húzódnia, ehhez pedig előzőleg elő kellett mozdítani a potenciális ellenfelek erőinek kiegyenlítődését. E szerint a régi, az amerikai politikusok több nemzedéke által kipróbált séma szerint járt el az Egyesült Államok kormánya. Mint az Egyesült Államok Kommunista Pártjának IX. kongresszusa 1936-ban megállapította, „az amerikai imperializmus növelni igyekszik katonai hatalmát, s az úgynevezett »semlegesség« politikáját eszközül használja fel arra, hogy megteremtse és biztosítsa a »legjobb« feltételeket a következő háborúban való részvételhez".

… London, Párizs és Washington kormánykörei és diplomáciai szervei sehogy sem akartak lemondani arról a reményről, hogy sikerül az imperialista ellentéteket a Szovjetunió rovására megoldani, a Szovjetunióra uszítva a tengelyhatalmakat. A nyugati politikusok hihetetlen buzgalommal és kiapadhatatlan leleményességgel törekedtek e cél elérésére. Megalázó engedményeket tettek a tengelyhatalmaknak, azt remélve, hogy más népek rovására megválthatják magukat és keresztes hadjáratot szervezhetnek a Szovjetunió ellen.

… 1938 márciusában Németország elfoglalta Ausztriát. A Szovjetunió kollektív intézkedéseket sürgetett. Az erre vonatkozó javaslatokat eljuttatta valamennyi nagyhatalom kormányához. Washington nem válaszolt, mert — jegyzi meg Cordell Hull — „a negatív válasz eleve eldöntött dolog volt". Következő áldozatául Hitler Csehszlovákiát szemelte ki. A Szovjetunió kész volt segítséget nyújtani Csehszlovákiának, még akkor is, ha az utóbbit cserben hagyta volna másik szövetségese, Franciaország. A hitleristák világszerte fékevesztett csehellenes kampányt folytattak, ami hihetetlenül fokozta az antifasiszta hangulatot. A Benes-kormánynak fegyveres ellenállást kellett volna tanúsítania, mivel háború esetén Németország, katonai felkészültségének akkori színvonala mellett, hamar vereséget szenvedett volna; szembeszállt volna vele a Szovjetunió, Franciaország és Anglia, mert ez utóbbi két ország kormánya nem hagyhatta volna figyelmen kívül népe akaratát.

… Ezt akarta mindenáron elkerülni a nemzetközi reakció. A Hitlerrel való „megbékélés" és megegyezés kezdeményezésére Chamberlain brit miniszterelnök vállalkozott. Mit tett ebben az időben Roosevelt? 1938 nyár végén és ősz elején fő figyelme a Kongresszus „megtisztítására" irányult. De tudott időt szakítani a gyalázatos müncheni egyezmény előkészítésében való részvételre is. Szeptember 26-án Hitlerhez, Beneshez, Daladier-hoz és Chamberlainhez intézett üzenetében FDR kifejezésre juttatta ama „hő óhaját", hogy ne szakítsák meg a tárgyalásokat. Szeptember 27-én üzenettel fordult Mussolinihez, s azt javasolta neki, hogy kezdeményezzen értekezletet Németország, Olaszország, Anglia és Franciaország között, a válság megoldása érdekében. Ennek eredménye volt, hogy megállapodtak a müncheni konferencia egybehívásában. Amikor Washingtonba érkezett a hír, hogy Neville Chamberlain elfogadta Hitler meghívását, FDR utasítására a következő lakonikus üzenetet küldték az angol miniszterelnöknek: „Rendes ember!" Ezzel a washingtoni útravalóval indult Chamberlain Münchenbe, ahol szeptember 29—30-án eldöntötték Csehszlovákia sorsát.

… A münchenisták megakadályozták azt a háborút, amelynek folytán a hitlerista rezsim óhatatlanul összeomlott volna. Október 5-én Roosevelt ezt írja Chamberlainnek: „Teljesen osztozom azon reményében, hogy még hosszú éveken át fennáll a lehetősége a méltányosságra és a törvényre épülő új rend bevezetésének." Az Egyesült Államok kormánya hivatalosan is helyeselte a müncheni eredményeket. 1938. október elején FDR tréfásan írta barátjának: „Két nehéz hetem volt, de nyári tengeri utam révén túljutottam rajta, eltekintve egy igen ostoba náthától. Néhány nappal ezelőtt szerettem volna megölni Hitlert és levágni saját orromat. Ma baráti érzelmeket táplálok orrom iránt, és nem érzek már vágyat a führer kiirtására."

Maglód, 2021.03.09. Salánki László

Antifasiszta harc
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! –

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!
Az antifasizmus a demokratikus erők összefogása a fasizmus önkényuralma ellen!
A proletárdiktatúra a legkövetkezetesebb harc a fasizmus ellen!

Az antifasiszta harc a különböző világnézetű demokratikus erők összefogása volt a klasszikus fasizmus, a tengelyhatalmak (Németország, Olaszország, Japán, és csatlósaik, Magyarország, Románia, Finnország, stb.) ellen. Az antifasiszta harcban a szocialista demokrácia és a polgári demokrácia államai vettek részt (Szovjetunió, USA, Anglia, Franciaország, stb.), ez a szövetséges hatalma összefogása volt a klasszikus fasizmus önkényuralma ellen.

A szövetséges hatalmak polgári demokratikus államai (USA, Anglia, stb.) imperialista hatalmak voltak, a tengelyhatalmak imperialista vetélytársai, de mindegyik imperialista hatalom a Szovjetunió, a szocialista demokrácia ellensége volt. Az antifasisztaharc vezető szervezője, a lelke, a fő katonai ereje a Szovjetunió volt. Az antifasisztaharc elsődleges célja a kapitalista országokban a polgári demokrácia megvédése volt a fasiszta

önkényuralommal szemben. A Szovjetunióban az antifasiszta harc a Szovjetunió, a szocialista demokrácia és a szocializmus a védelme volt.

„… A második világháborút, amelyet a nemzetközi imperialista reakció erői készítettek elő, a fasiszta államok — Németország, Japán és Olaszország — tömbje robbantotta ki. Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország kormánykörei, abban a törekvésükben, hogy a német fasizmus és a japán imperializmus agresszióját a Szovjetunió ellen irányítsák, mindent elnéztek az agresszoroknak, és minden lehető módon a háború kirobbantására ösztökélték őket. Ez a háború Németország és rabló szövetségesei részéről hódító, rablóháború volt. Ugyanakkor a Szovjetunió és a fasiszta támadás áldozatává lett népek részéről igazságos, felszabadító háború volt.

… A második világháború azzal végződött, hogy a hitlerellenes koalícióban részt vevő országok fegyveres erői teljesen szétzúzták a fasiszta államokat. Ebben döntő szerepe volta Szovjetuniónak, amely megmentette a fasiszta leigázóktól Európa népeinek civilizációját, szabadságát, függetlenségét és magát az európai népek létét. A Szovjetunió Nagy Honvédő Háborúja megmutatta a világ első szocialista államának erejét és hatalmát, a szocialista társadalmi és államrend óriási előnyeit.

… a Szovjetuniónak ebben a háborúban betöltött döntő szerepe folytán, lehetővé vált, hogy a háború utáni időszakban egész sor ország letérjen a fejlődés kapitalista útjáról és új útra, a népi demokratikus államok létrehozásának és fejlesztésének útjára lépjen. Ezzel új szakasz kezdődött a nemzetközi szocializmus fejlődésében.

… Közép- és Délkelet-Európa egész sor országának — Lengyelországnak, Csehszlovákiának, Romániának, Magyarországnak, Bulgáriának, Albániának népei lerázták magukról a reakciós rendszerek igáját, népi demokratikus köztársaságokat hoztak létre, gyökeres társadalmi és gazdasági átalakításokat hajtottak végre, és a szocializmus építésének útjára léptek.” **Politikai gazdaságtan**

A második világháború után a mosolygó fasizmus a klasszikus fasizmus „értékeivel” bővült, fejlődött. Az antifasisztaharc ezután már a mosolygó fasizmus, az USA és szövetségesei, az Európai Unió, Japán, Dél-Korea, stb. és csatlósai ellen folyt, folyik. A mosolygó fasizmus legjellegzetesebb háborúi Kína, Korea, Vietnám, Irak, Afganisztán, Szíria, stb. népirtásai voltak több tízmilliós áldozatokkal. Az antifasiszta harcnak a polgári demokrácia védelmén túl a szocialista demokrácia megvalósítása volt a célja, ami a fasizmus modern változatában mai is érvényes. A Szovjetunió vereségével az antifasiszta harc Kína, Kuba, Észak-Korea, Vietnám, stb. vezetésével folyik. Az antifasiszta harc világméretekben már az USA vezette mosolygó fasizmus ellen a demokrácia kivívásáért a törvényes önkényuralom ellen, az emberiség megmaradásáért történik.

„Antifasizmus: a fasizmus és a fasiszta veszély ellen irányuló, nemzeti és nemzetközi méretekben szervezkedő tömegmozgalom a két világháború között, amely osztályhelyzetre, pártállásra, világnézetre és vallásra való tekintet nélkül egyesítette a demokratikus erőket és szervezeteket. Legfőbb hajtóereje a munkásosztály és a kommunista pártok voltak. Tetőfokát a második világháború idején az antifasiszta ellenállási mozgalomban érte el.” **Marxista fogalomlexikon**

A szocialista demokrácia és a szocializmus védelmére a fasizmus minden formálya elleni következetes antifasiszta harc miatt szükséges és elkerülhetetlen a proletárdiktatúra. Mivel a fasizmus az kapitalizmus, ezért a proletárdiktatúra a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség, a fasizmus elleni harc, a dolgozók demokráciájáért, a polgári szabadságjogokért és az emberi jogokért történik.

Az antifasiszta harc a dolgozók, az emberiség érdekében következetesen csak a kommunisták vezetésével lehetséges, akik a kapitalizmusban az „alacsonyabb rendű”, de öntudatos proletár bérrabszolgák, ezért értik és érdekük a demokráciáért, az emberi jogokért, a szocializmusért folyó harc.

A polgári demokrácia mosolygó fasizmussá fejlődött a kapitalizmusban, ami törvényes önkényuralom a jogállamiság keretében, ezért már nem alkalmas az antifasiszta harcra, mert ez a fasizmus fejlett modern módszerekkel következetesen, szélhámosan harcol a szocialista demokrácia, a szocializmus, a néphatalom ellen. Sőt az antifasizmus már a mosolygó fasizmus ellen szükséges a demokráciáért, a népuralomért.

„… **Sztálin**. A leninizmus kérdései.: „Az állam: gépezet az uralkodó osztály kezében, hogy vele osztályellenségei ellenállását elnyomja. *Ebben a tekintetben* (Sztálin elvtárs kiemelése) a proletariátus diktatúrája lényedében, semmiben sem különbözik bármely más osztály diktatúrájától, mert a proletár állam: gépezet a burzsoázia elnyomására. De van egy *lényeges* különbség. Éspedig az, hogy minden osztályállam a kizsákmányoló kisebbség diktatúrája volt a kizsákmányolt többség felett, míg a proletariátus diktatúrája a kizsákmányolt többség diktatúrája a kizsákmányoló kisebbség fölött.” **Rákosi Mátyás - Válogatott beszédek és cikkek - SZIKRA**

A világméretűvé fejlődött mosolygó fasizmus korlátlan totális diktatórikus hatalommal, törvényes önkényuralommal rendelkezik a világ proletárjai felett. Az antifasiszta harc a demokráciáért, az emberré válásért, így vesztésre áll. Ha nem lesz változás, ha nem lesz demokrácia az emberiség számára, akkor a fasiszta önkényuralomban az emberiség visszafejlődik az állatvilágba. A mosolygó fasizmusban a lebutított proletár beszélő szerszám tudatát, a középkori erkölcsi színvonalra manipulálva, az élősködő kizsákmányolókkal összefogott vallással, a hamis világnézettel, az emberiség nem lesz képes harcra kelni a „felsőbbrendűvé”, fasisztává vált kapitalistákkal. Ezek a „felsőbbrendűek”, az új kapitalista-nemesek, mint a középkorban jogosnak vélik totális uralmukat az emberiség felett. Most azonban már ki is tudják pusztítani az emberiség számukra felesleges részét, ha nekik ez az érdekük. Amint nem lesz szükségük a számukra haszontalan emberek milliárdos tömegére, akkor megtehetik, megteszik, hogy megszabadulnak tőlük, amúgy hitleri fasiszta módra. Elegendő pusztító fegyver van a „felsőbbrendű” mosolygó fasiszták kezében.

Az antifasiszta harc a kapitalizmus-fasizmus minden formálya ellen az egyetlen lehetősége az emberiség megmaradásának. Ez pedig nem lehet más, minta szocialista demokrácia megteremtése, a szocializmus

keretében a kommunisták és a demokrácia híveinek, és minden, az emberi jogokat és a demokráciát elfogadó világnézetnek, még akár a vallásnak, a hívő embereknek a közös összefogásával.

Ferenc pápa: *„A béke erősebb a háborúnál, a testvériség erősebb a testvérgyilkosságnál”, „Hívő ember lelkében nem verhet fészket a gyűlölet. A hívő ember szíve nem ismer ellenséget”*

*

(idézet: Népfrontpolitika az európai munkásmozgalomban - Komját Irén)

… A Kommunista Internacionálé és valamennyi szekciója szövetségre hívta minden ország dolgozóit a fasizmus és a háború ellen. *A VII. kongresszus olyan történelmi aktus volt, amely a világ dolgozóinak összességét érintette*, akár tudatában voltak ennek, akár még nem.

… Hitler közvetlenül a Komintern kongresszusa után, szeptemberben, összehívta a náci kongresszust, amelynek politikai tartalma félelemről árulkodott. A fasiszták féltek a moszkvai tanácskozástól és határozataitól, attól, hogy a német dolgozók - megértve, hogy csak összefogással, akcióegységgel menekülhetnek ki a nácizmus rabságából - szervezkedni, harcolni fognak a Harmadik Birodalom rendszere ellen. Féltek attól is, hogy a tömegek egységakarata győzedelmeskedhet, megakadályozhatja a német imperialista rablóháború előkészítését.

… Októberben - egy hónappal a VII. kongresszus után - a Német Kommunista Párt Brüsszelben konferenciát- tartott, amely a németországi antifasiszta elemek tömörítéséről és szervezéséről tárgyalt a fasiszta diktatúra megdöntésére. A pártkonferencia abban látta a német kommunisták legfontosabb feladatát, hogy a VII. kongresszus szellemében megváltoztassák a már illegálisan működő, üldözött szociáldemokratákhoz való viszonyukat és egységfront-egyezményt kössenek a Német Szociáldemokrata Párttal, ahogy ezt az olasz kommunisták tették az Olasz Szocialista Párttal. Tudták, hogy a valódi egységig sok-sok aprómunkára van szükség, az út a barátságos, egyenjogú viszony kialakításán át vezet; meg kell nyerni a szociáldemokrata munkás bizalmát és éreztetni vele, hogy a kommunisták nem valamilyen formális paktumra, hanem bensőséges, igazi osztálytestvériségre törekednek, anélkül, hogy a reformizmus, a szociáldemokratizmus bírálatáról lemondanának.

… A Német Kommunista Párt brüsszeli konferenciája értékesítette a VII. kongresszuson elhangzott bírálatot és az illegális párt feladatává tette a szektásság maradványainak leküzdését. Felhívta a német kommunistákat, hogy dolgozzanak a náci tömegszervezetekben, elsősorban a Német Munkafrontban, szervezzenek mozgalmat a drágaság ellen és magasabb bérekért, foglalkozzanak a parasztság és a középosztály problémáival. A konferencia egyik legfontosabb feladatának tekintette, hogy támogassa a kommunista ifjúmunkás szövetséget, hogy az egész német dolgozó ifjúságot megnyerhesse az antifasiszta népfront számára. A párt meggyőződése volt, hogy a gazdasági követelések teljesítéséért, a demokratikus jogokért, a békéért és a kulturális reakció ellen vívott harccal tömegeket nyerhet meg, mert ezeken a területeken a kommunisták célkitűzései milliók vágyaival találkoznak.

… A Francia Kommunista Párt a Komintern VII. kongresszusának határozatait valósította meg, *ledöntötték az akadályokat, melyek a kommunistákat elválasztották potenciális szövetségeseiktől*. A Francia Kommunista Párt népszerűsítette a népfrontot, sőt kidolgozta annak programját és ezt - nehéz viták után - elfogadtatta a Szocialista Párttal és a Radikális Párttal (ez utóbbi abban az időben a parlamenti baloldal legerősebb pártja volt). 1936 márciusában az Egyesült Szakszervezeti Szövetség kongresszusa is elhatározta, hogy magáévá teszi a népfront programját.

… A **népfront** programja a munkásosztály, a parasztság és a városi kispolgárság aktuális gazdasági és politikai gondjaiból kiindulva, a monopóliumok és a nagybirtok elszigetelésére irányult, vagyis gazdasági vonatkozásban a népfrontnak *antimonopolista jelleget* adott. Azt a meggyőződést képviselte, hogy a tömegek politikai akciói elszigetelhetik a monopóliumokat és korlátozhatják hatalmukat. … Követelte a leszerelést és a fasiszta alakulatok (ligák) feloszlatását, az általános amnesztiát, az antidemokratikus rendeletek visszavonását, a sajtó szabadságát, a demokratikus szervezetek számára a rádió szabad felhasználásának jogát, a szakszervezetek jogainak tiszteletben tartását. A program célul tűzte ki a dolgozók vásárlóerejének emelését, demokratikus adóztatási rendszer bevezetését, a nagy vagyonok különleges megadóztatását stb.

… A spanyol antifasiszta **népfront** sajátossága - amely megkülönbözteti a francia népfronttól is - abban van, hogy *népi és nemzeti* jellegű. Az a körülmény, hogy fegyveresen harcolnia kellett a német és olasz katonai intervenció ellen, nemzeti, hazafias felszabadító háború élére állította a spanyol népfrontkormányt és azt a hallatlanul nehéz történelmi feladatot rótta reá, hogy új hadsereget, új államot hozzon létre, amely más, mint a polgári demokrácia hadserege és állama. Feladata a fasizmus elleni harc volt, akut politikai válságban, amikor azonban a körülmények még nem értek meg arra, hogy a proletariátus kezébe vehesse a hatalmat. … A spanyol demokrácia vereségének legfőbb, döntő oka Németország és Olaszország fegyveres intervenciója volt, amelyet titkon Anglia is támogatott. A fasiszta hatalmak Spanyolországban tartották a második világháború „főpróbáját”. … *A spanyol népfront-köztársaság* túlmutatott a polgári demokrácián, *bizonyos tekintetben a mai népi demokráciák előfutára volt*. A spanyol nép nemzeti forradalmi szabadságharca új típusú hadsereget és népi demokratikus közigazgatási formákat alakított ki.

… A Komintern VII. kongresszusának tanításai a második világháborúban állták ki a nagy próbát. A német hadsereg elözönlötte Európát. A náci megszállásnak alávetett valamennyi országban, a fasiszta terror legsötétebb éveiben a kommunisták szervezték a kis és nagy népek élethalálharcát: *az antifasiszta nemzeti ellenállást*.

… A harc megkövetelte *a nemzeti erők egységét*. Az 1939. augusztus 26-i „l’Humanité” első oldalán ez a főcím olvasható: „Francia nemzeti egységgel a hitlerista agresszorok ellen!” A lapot „honvédelmi érdekekre” hivatkozva elkobozták. Már ez is egyik jele volt a francia uralkodó körök hazaárulásának, és árulás volt a Kommunista Párt betiltása, mert ha a kormány igazán akart volna harcolni a német fasizmus ellen, erre a pártra kellett volna támaszkodnia.

… A betiltott Kommunista Párt megkezdte a legkülönbözőbb osztályok, rétegek meggyőzését és mozgósítását. A munkásosztály mellé kellett állítania mindazokat, akik meg akartak szabadulni az elnyomástól, a kifosztástól, a nemzeti megaláztatástól: a fasiszta igától.

… A fasiszta koalíció országaiban - Németországban, Olaszországban, Magyarországon - az ellenállók azt hirdették, hogy Hitler és Mussolini veresége nemzeti érdek; hogy e diktátorok az antikommunizmus jelszavával saját népüket a szabadságtól, kivívott demokratikus jogaitól, haladó kultúrájától akarják megfosztani s a finánctőke korlátlan zsarnokságának alávetni.

… A második világháború végén kialakult erőviszonyok új lehetőségeket teremtettek a munkásosztály harca számára egész Európában. A demokratikus antifasiszta koalíció győzelme, a Szovjetunió megnőtt tekintélye, a hitlerizmus megsemmisítő veresége - mindez jelentősen fokozta a munkásosztály befolyását a nemzetek sorsának alakulására. Mindenütt elismerték, hogy a kommunisták voltak az antifasiszta ellenállás lelke, hogy a legnagyobb áldozatokat ők hozták a megszállók és hazai szövetségeseik elleni harcban.

… A fasizmustól megszabadult országokban - Németországban, Lengyelországban, Romániában, Magyarországon - különfélék voltak a munkásosztály konkrét politikai akciói, más-más a többi dolgozó népréteg magatartása. Az új demokrácia kialakítására nem volt minden országra érvényes séma, és még kevésbé volt a szocializmus építésére. Az eltérések az egyes országok fejlettségi fokának, társadalmi hagyományainak, gazdasági struktúrája különbözőségének és még számos tényezőnek voltak a folyományai.

Maglód, 2021.03.11. Salánki László

A klasszikus és a modern mosolygó fasizmus összehasonlítása - A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!
A polgári demokráciában működő kapitalizmus a modern a mosolygó fasizmus!
A mosolygó fasizmus törvényes önkényuralom, joguralom a jogállamiságban!

Mi a különbség a hitleri és az USA vezette fasizmus között? Nem sok! A felszín alatt azonos! Alapvetően ugyanaz gazdaság működési modellje! A fasizmus célja megegyezik a kapitalizmus céljával, ami a tőkések minél nagyobb profitja, amit a proletárok kizsákmányolásával érnek el. A polgári demokráciában működő mosolygó fasizmus és a hitleri típusú klasszikus fasizmus is az imperializmussá fejlődött kapitalizmus harca a kapitalista célokért. Ezért, az élősködésért szükségszerűen alkalmazza különböző módszerrel és méretekben a diktatúrát a proletárok és az érdekszférájába tartozó alárendelt nemzetek kifosztása érdekében. Mindegyik fasizmus harcol a szocializmus, a szocialista demokrácia, a népuralom ellen!

A kapitalizmus szükségszerűen és elkerülhetetlenül fasizmussá fejlődik. A kapitalizmus bármely formájában kialakul a felsőbbrendűség, működési modelljéből következik elkerülhetetlenül a kizsákmányolás és az ehhez szükséges bérrabszolgaság. Így mindegyik kapitalizmusra jellemző az élősködés és az ehhez szükséges diktatúra, aminek legkövetkezetesebb és elkerülhetetlen formája a fasiszta önkényuralom és a terror.

„… a kapitalista országok parlamentáris köztársaságának lényege a burzsoázia diktatúrája, azé az osztályé, amely meghatározza a burzsoá társadalomban fennálló politikai hatalom jellegét. Ez a lényeg abban tárul fel, abban nyilvánul meg, hogy a politikai hatalom minden szervét a burzsoázia tartja a kezében, és minden állami intézmény a burzsoázia uralmának megszilárdítását szolgálja. A burzsoázia diktatúrájának egyes megnyilvánulásai változóak, de változatlan marad a tőkés társadalom államhatalmának lényege — a burzsoázia diktatúrája.

… Az imperialista burzsoázia a dolgozó tömegek állhatatos küzdelmével kivívott demokratikus szabadságjogok megnyirbálására, katonai terrorista diktatúrájának megteremtésére törekszik (például a fasizmus formájában). Közvetlenül vagy közvetve alárendeli magának az államapparátust úgy, hogy a burzsoá kormányok és a monopoltőkés egyesülések között közvetlen kapcsolatot létesít, vagy pedig úgy, hogy különböző módon megvásárolja a minisztereket, a parlamenti képviselőket, a hadseregek vezérkari főnökeit, a kormányhivatalok és a burzsoá pártok vezetőit, valamint a munkásmozgalom egyes olyan funkcionáriusait, akik elszakadtak a tömegektől, és egyéni hasznuk érdekében elárulták a népet.” **A marxista filozófia alapjai**

A polgári demokráciában működő kapitalizmusban következetesen nem valósulhatnak meg a polgári demokratikus szabadságjogok és az emberi jogok, mert súlyosan megsérti az alapvető emberi jogokat a bérrabszolgasággal, ami a kapitalizmus gazdasági modelljéből törvényszerűen, elkerülhetetlenül következik. A proletárok szólás és vélemény szabadságát a kapitalista állam a hatalma védelmében törvényesen korlátozhatja és akár meg is szüntetheti, mivel szinte kizárólagosan rendelkezik az ehhez szükséges erőforrásokkal. Így törvényesen az önkényuralom megvalósulhat és meg is valósul. A polgári demokrácia jogállam, a törvények alkalmazásával szerveződik a társadalom élete, de a törvények a „felsőbbrendű” élősködők érdekét képviselik, a proletárok kárára, ezért ez önkényuralom, mosolygó fasizmus.

Az emberi társadalom a kapitalizmusban nemzeti és világméretekben szélsőségesen megoszlik gazdag kizsákmányolókra és a hozzájuk képest szegény kizsákmányolt bérrabszolgákra, ami a kapitalizmusban törvényes rablással, kizsákmányolással valósul meg. Ezért a kapitalizmusban a demokrácia és az emberi jogok helyett alapvetően a pénz hatalma érvényesül. Ilyen a kapitalizmus, a lényege a tőkések élősködése a proletárok felett. A bérrabszolga emberi joga alapvetően csupán az emberáru, a beszélő szerszám joga, szabadsága az, hogy eladhatja munkaerejét a kizsákmányolóknak, hogy azok élősködjenek rajta. A fasizmus ennek az állapotnak a védelme.

Elenyészően kevés proletár bérrabszolgából lesz tőkés élősködő kizsákmányoló. A fasizmus a polgári demokratikus szabadságjogokat és az emberi jogokat is jelentősen korlátozza vagy eltörli, szükség szerint elpusztítja a számára szükségtelen proletárokat, a demokratikus erőket, és ha a rabláshoz szükséges, még az imperialista vetélytársait is.

A kapitalizmus-fasizmus törvénye, mint az állatvilágban, az erősebb ragadozó megeszi (kizsákmányolja a proletárokat) a gyengébbeket. Persze a növényevő állatok csak a növényeket eszik meg, de őket pedig a ragadozók fogyasztják el. Tehát a tőkésre (fasisztára) a ragadozó állat hasonlat a megfelelő, bár ha a növények beszélni tudnának, talán ők sem örvendeznének, hogy ebéd vagy vacsora a sorsuk, de reggelinek lenni sem leányálom.

Mindegyik kapitalista formában a tőkések totális politikai-gazdasági hatalommal bírnak a saját nemzetük proletárjai felett és profitjuk érdekében kizsákmányolják őket, valamint ugyanezért törekszenek politikai-gazdasági hatalmukat más nemzetekre is kiterjeszteni, lehetőleg világméretekben, ez az imperializmus. A kapitalista modell szerint üzemeltetett gazdaságban a tőkések felsőbbrendűként kizsákmányolják a saját és az érdekszférájukba tartozó proletárokat, és ezt törvényesen megtehetik, azért hogy élősködhessenek rajtuk. A kapitalizmus mindegyik formálya alapvetően így működik, így a polgári demokráciában, ami a mosolygó fasizmus és a szélsőségesen diktatórikus, önkényuralmi formában is.

Hasonlóan, mint a gazda a baromfiudvarban, elveszi a tojást és még a tojást tojót is megeszi, kedve, szükséglete szerint. Ezért, ehhez hasonlóan, a kapitalizmus haszonélvezői, a proletárok gazdái, az élősködési joguk fenntartásáért, a kapitalizmus minden formájában, szükség szerinti mértékben, módszerrel és eszközzel harcolnak. „A szükség szentesíti az eszközt!” elv alapján. A baromfi ólban a gazda, hasonlóan, mint a kapitalizmusban a tőkésgazda az úr. A baromfiudvarban a gazda a tojással együtt a tojót is elfogyasztja, ha szüksége van rá, ami a tulajdona. A kapitalista csak a proletár által megtermelt értéket veszi el és így élősködik rajta, mint egy parazita, mert ez a kapitalizmusban törvényes joga. Mindegyik felsőbbrendű úr a maga birtokán. Ezért lehetetlen a baromfiudvarban és a kapitalizmusban a demokrácia. Tehát azt állítani, hogy a kapitalizmusban a nép számára demokrácia van, vagy lehetséges, az nevetséges vagy inkább siralmas hazugság. Hasonlóan, mint a baromfiudvarban sem lehet demokráciáról beszélni, de ez nyilvánvaló, ugyanez vonatkozik a kapitalista társadalomra is.

Az élősködés jogáért a kapitalizmus harca a szocializmus ellen törvényszerű, szükségszerű, elkerülhetetlen, aminek a legkövetkezetesebb formája a klasszikus fasizmusban valósul meg.

„… A termelőerők fejlődését a kapitalista társadalomban, mint tudjuk, periodikus gazdasági válságok kísérik, amelyek elkerülhetetlenek, amikor a termelési eszközök tőkés magántulajdonban vannak. A modern termelőerők megkövetelik a termelési eszközök magántulajdonának felszámolását, valamint a társadalom részéről történő tervszerű felhasználásukat. A szocializmusban, a modern termelőerők megismert fejlődési törvényeivel összhangban létrejöttek a szocialista termelési viszonyok, amelyek között nincsenek gazdasági válságok. A szocializmusban a társadalom, a gazdasági törvényekkel összhangban, tervszerűen irányítja a termelőerők fejlődését. Ebben az fejeződik ki, hogy a vak szükségszerűség szabadsággá alakult.” **A marxista filozófia alapjai**

Az élősködés ellen a szocializmus a szocialista demokráciában a proletárdiktatúra következetes harci formáját használja a kapitalizmus-fasizmus legyőzésére. A proletárdiktatúra fegyver az élősködők ellen. A fejlett kapitalizmus a polgári demokráciában a szocializmus ellen, ami harc az élősködés jogáért, a jól bevált mosolygó fasizmus formát használja, ami azonban totális politikai-gazdasági diktatúra a proletárokkal szemben.

A fasizmus az kapitalizmus!

A fasizmus az a kapitalizmus harci formában a szocializmus ellen!
A proletárdiktatúra az a szocializmus harci formában a fasizmus ellen!

A kapitalizmus az imperializmusban a szocializmus elleni harcában, a kapitalista rendszer védelmében fasizmussá fejlődött! Sokkal több az azonosság a fasizmus (kapitalizmus) különböző formáiban, mint a különbség. Így a kapitalizmusban a mosolygó fasizmus a klasszikus fasizmus előszobája, a leggazdagabb kapitalisták, imperialisták, monopolisták diktatúrájának különböző megjelenési formái.

Azért van különbség a kapitalizmus fasiszta formáiban. Az első világháború után a német és az olasz kapitalizmus nem bírta kordában tartani a proletárokat, ezért formálisan is diktatúrát, terrort, önkényuralmat alkalmazott saját proletárjai ellen, és imperialista céljai érdekében. A fajüldözést, a nacionalizmust, a népirtást, tömeges méretekben állami szinten alkalmazta. Kénytelen volt alkalmazni a kapitalista állam a nemzet totális összefogását a klasszikus fasizmus formában Mussolini és Hitler vezetésével a kapitalisták hatalmának megvédéséért, a szocializmus ellen és a világuralom, „az élettér” megszerzéséért. Japán szintén a klasszikus fasizmust alkalmazta, de alapvetően nem a saját nemzetének szocialista veszélye ellen, mint a német és az olasz fasizmusban, „csak” imperialista világuralmi célja volt, elfogyott a gyarmatosítható terület a földön, csak a többi imperialistától, érdekszférájából és a Szovjetuniótól lehetett már rabolni.

*

A marxista filozófia alapjai „… A XVIII. század végén és a XIX. század elején számos országban, elsősorban Angliában és Franciaországban összeomlott a régi feudális rend, s az új, kapitalista rend aratott győzelmet. A kapitalizmus más országokban is fejlődőben volt. Németországban polgári forradalom érlelődött. A kapitalizmus a társadalom termelőerőinek korábban példátlan fejlődését hozta magával, s ezen az alapon gyors ütemben kezdett fejlődni a természettudomány. Az új, burzsoá társadalom azonban új, erejüket és

élességüket tekintve páratlan társadalmi ellentmondásokkal is járt. Ezek az ellentmondások a legmélyebben a burzsoázia és a proletariátus harcában nyilvánultak meg.

… Osztályellentmondások a feudális társadalomban is voltak. Ezek az ellentmondások és megoldásuk azonban még nem foglalták magukban a kizsákmányolástól mentes társadalom létrehozásának lehetőségét. A tőkés termelési mód a történelem folyamán első ízben teremtette meg saját gazdasági törvényeinek hatására a kizsákmányolás és a társadalmi rabság minden formájának megszüntetéséhez szükséges objektív előfeltételeket. A kapitalizmus létrehozta a proletariátust is, azt a társadalmi erőt, amely képes arra, hogy végrehajtsa az emberiség életében a legmélyebbre ható forradalmi változást, és felépítse a kizsákmányolástól megszabadult emberek együttműködésén és kölcsönös segítségnyújtásán nyugvó új társadalmat. A proletariátus osztályharcának — a korábbi társadalmi alakulatokban vívott osztályharcoktól eltérően — nem az a célja, hogy a kizsákmányolás egyik formáját egy másik formával cserélje fel, hanem hogy megszüntesse a kizsákmányolást általában, s véghezvigye az ember és az emberiség társadalmi felszabadítását.

… A tőkés termelési mód egyszerűbbé tette a társadalom osztálytagozódását, s eltörölte a rendi előjogokat. A kapitalizmusban a közvetlen termelők — a munkások — jogilag szabaddá váltak. De nincsenek termelési eszközeik, s gazdaságilag a tőkésektől függnek. A kizsákmányolás tőkés rendszerét Marx és Engels a bérrabszolgaság rendszerének nevezte.”

Maglód, 2021.03.14. Salánki László

A mosolygó fasizmus születése
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus ellen!
A fasizmus különböző formái csak a terror és az önkényuralom mértékében különböznek!
A fasizmus az kapitalizmus, terror, önkényuralom, szolgaság, felsőbbrendűség, élősködés!

Az első világháború utáni válságból (1929-1933) az USA-nak Franklin D. Roosevelt (1933-1945) vezetésével a polgári demokrácia keretében a „New Deal”-lal (relief, recovery, reform) „új irányvonal”-lal, okos módszerrel, a kapitalizmus védelme érdekében, a tőkésállam beavatkozásával, a tőkésállam új úton-módon való szervezésével, szociális reformokkal, sikerült a monopóliumok nyílt diktatúráját és a szocializmust is elkerülnie.

Ez volt a mosolygó fasizmus születése, és ezzel egyidőben a hitleri klasszikus fasizmus is ekkor került hatalomra, ami érdekes egybeesés. A fasizmus itt két úton fejlődött tovább. Majd a második világháború után a két fasiszta irányvonal egyesülésével, a modern mosolygó fasizmus dominanciájával, a jogállamiságban, törvényes önkényuralommal, terrorral szolgálta és szolgálja a kapitalisták élősködését.

„… a kapitalista rendszer megmentése és az agresszív háború kirobbantása céljából az állammonopolista kapitalizmus egységes mechanizmusban egyesíti a monopóliumok erejét az állam erejével.” **A marxista filozófia alapjai**

Az USA Roosevelt 1945.04.12 halála után már következetesen átvette és beolvasztotta a klasszikus fasizmus „értékeit” és Truman elnök, (valamint Churchill a hidegháború atyja) ezzel módosította, korszerűsítette a mosolygó fasizmust, amit felhasználhatott a Szovjetunió ellen a hidegháborúban. Végül a mosolygó fasizmus Gorbacsov és bandája árulásával legyőzte a szocializmust, a demokráciát, a Szovjetuniót. Az 1945. augusztus 6.-án Hirosimára ledobott atombomba, már ennek a mosolygó fasizmusnak a megújult változata volt.

De akkor még ott volt Sztálin, akiktől rettegtek a fasiszták és még most is, már az emlékétől is pánikba esnek a demokrácia ellenségei.

A két fasizmus egyesülésével és továbbfejlődésével Hitler „szelleme” így végül is győzött! Bár japánra dobták az atombombát ez a szocializmus, a demokrácia elleni háború volt, amit Hitlernek nem sikerült megnyernie. A modern mosolygó fasizmus az USA-ban a klasszikus és a mosolygó fasizmus ötvözete, egy továbbfejlődőt korszerű fasizmus, hatékonyan működő totális politikai-gazdasági világméretű diktatúra.

Ha ezt Hitler megélte volna? Ő is csak mosolyogna! Vigyorogna! Hitler szívesen kiegyezett volna a mosolygó fasizmus nemzeteivel, Anglia, Franciaország, USA, stb., de az imperialista ellentétek ezt nem tették lehetővé, a második világháború végén, pedig a Szovjetuniót már nem lehetett semmilyen fasiszta összefogással legyőzni.

Azonban Roosevelt előtt, alatta és utána sem voltak a hatalomban a proletár dolgozók érdekképviselői, hasonlóan a klasszikus fasizmushoz, ahol szintén a tőkésállam hatékony szervezésével fokozták hatalmukat a leggazdagabb kapitalisták, a monopóliumok világuralma érdekében.

A mosolygó fasizmus legyőzte a Szovjetuniót, amibe Hitlernek beletört a foga, de a fasizmus korszerű mosolygós változata már megint Európát és Ukrajnát uralja, de a Krímet már visszafoglalták az oroszok. A fasiszta veszély azonban nem múlt el, és nincs a Szovjetunió, nincs Sztálin, nincs erős kommunista párt.

Lehet, hogy a mosolygó fasizmus legyőzi, elpusztítja a földön az emberiséget?
Lehet, hogy a világegyetemben az értelmes civilizáció a kapitalizmust nem tudja meghaladni és elpusztul?
Lehet, hogy az emberség sem válhat soha emberré?

Az imperializmussá fejlődött kapitalizmusnak tömegbázisra van szüksége a nyílt fasiszta vagy a polgári demokrácia keretében is, hogy eredményesen, zavartalanul kizsákmányolhassa nemzeti és világméretekben a proletárokat. A kizsákmányolás érdekében a tömegbázist a kizsákmányoló kapitalisták a kizsákmányolt proletár tömegek megnyerésével, elbutításával, agymosással, öntudatlanná nevelésével szerzik meg. Ehhez szükséges a szociális demagógia, az idealizmus, a vallás, az oktatás, a médiák, a hamis világnézet, a tőkésállam hatalma, aminek segítségével a proletárokat az érdekeiktől eltérítik. A hatékony a tudatmódosítást a proletárok többsége, amíg a katasztrófa nem következik be, nem is veszi észre. Így a kizsákmányolás hatékonnyá és sokáig zavartalanná válik. Csak a kapitalizmus működéséből törvényszerűen keletkező **válságok**ban és háborúkban, a nyomorban döbben rá a proletársereg, hogy becsapták, és akkor bajba kerülnek az élősködők és jön a vörös rém.

„… A **válságok** a proletariátus és a burzsoázia, a parasztság tömegei és az ezeket kizsákmányoló földbirtokosok, uzsorások és kulákok közötti *osztályellentétek* kiéleződésére vezetnek. Válság idején a munkásosztályt megfosztják sok olyan vívmánytól, amelyet a kizsákmányolók és a burzsoá állam ellen folytatott hosszú és nehéz harcokban vívott ki. Ez megmutatja a munkásoknak, hogy a nyomortól és az éhezéstől való menekvés egyetlen útja a burzsoázia hatalmának megdöntése, a tőkés bérrabszolgaság megszüntetése. A válságok következtében mérhetetlen nélkülözésre ítélt proletariátus nagy tömegei osztálytudatra ébrednek és forradalmi elszántság hatja át soraikat. A lakosság kispolgári rétegeiben az a tény, hogy a burzsoázia képtelen a társadalmi termelőerők irányítására, aláássa a tőkés rendszer rendíthetetlenségébe vetett hitet. Mindez a tőkés társadalomban folyó *osztályharc* kiéleződésére vezet.

… a **válságok** azt mutatják, hogy a burzsoá állam teljesen képtelen arra, hogy csak valamelyest is korlátok közé szorítsa a kapitalizmus spontán törvényeit. A tőkés országokban nem az állam irányítja a gazdaságot, hanem éppen ellenkezőleg, maga az állam van a tőkés gazdaság hatalmában, az állam van alárendelve a nagytőkének.

… „A **válság** azt mutatja, hogy a mai társadalom hasonlíthatatlanul több terméket termelhetne, amellyel szebbé tehetné az egész dolgozó nép életét, ha a földet, a gyárakat, a gépeket stb. nem kaparintotta volna kézbe maroknyi magántulajdonos, akik milliókat sajtolnak ki a nép nyomorából”.: *Lenin* A válság tanulságai Lásd *Lenin* Művei. 5. köt. Szikra 1953. 86. old.* Minden válság közelebb hozza a tőkés termelési mód bukását.

… A tőkés társadalom fejlődése, amivel együtt jár a benne uralkodó antagonisztikus ellentmondások kiéleződése és az osztályharc fokozódása, előkészíti a proletariátusnak a burzsoázia fölötti győzelméhez szükséges feltételeket.

… A munkásosztály létérdekeinek elméleti kifejezése a *marxizmus, a tudományos szocializmus*, amely teljes és egységes világnézet. A tudományos szocializmus arra tanítja meg a proletariátust, hogyan kell egyesülnie a burzsoázia elleni osztályharcra. A proletariátus osztályérdekei megegyeznek az emberi haladás érdekeivel, egybeesnek a társadalom túlnyomó többségének érdekeivel, mert a proletariátus forradalma nemcsak a kizsákmányolás egyik vagy másik formájának megszüntetését, hanem általában mindennemű kizsákmányolás megszüntetését jelenti.

… A kapitalizmus hajnalán kapitalistákból és földesurakból álló maroknyi bitorló kisajátította a néptömegeket, s a kapitalizmus fejlődése hovatovább történelmi szükségszerűséggé teszi, hogy a néptömegek kisajátítsák a maroknyi bitorlót. Ezt a feladatot teljesíti a szocialista forradalom, amely társadalmasítja a termelőeszközöket, felszámolja a kapitalizmust — válságaival, a munkanélküliséggel és a tömegek nyomorával egyetemben.

… „A tőkemonopólium bilincsévé válik annak a termelési módnak, amely vele és alatta virágzott fel. A termelőeszközök centralizációja és a munka társadalmasítása olyan pontot érnek el, amelyen már nem férnek meg tőkés burkukban. A burkot szétrepesztik. Ütött a tőkés magántulajdon végórája. A kisajátítókat kisajátítják”.: *Marx*. A tőke. 1. köt. 824. old.* …” **Politikai gazdaságtan**

A proletárok egyfajta zombiként dolgoznak a gazdagok gazdagodásáért saját kárukra, és csak ezért van rájuk szüksége a „felsőbbrendűeknek”, pont úgy, mint általában a szerszámokra. A tőkések profitjához szükséges a beszélő szerszám is. A proletár beszélő szerszám minden cselekedete a gazdagok, a tőkések vagyonát gyarapítja. Amikor a proletárok dolgoznak, amikor fogyasztanak, szórakoznak, tv-ét néznek, pihennek, alszanak, nyaralnak, meghalnak, stb., akkor is valamelyik tőkés vagyona gyarapszik, a proletárok feletti hatalma növekszik. A kapitalistáknak eszük ágába sincs, hogy az emberiség javáért, a beszélő szerszámért jót tegyenek, hacsak ebből profitjuk nem keletkezik. Néha egy kicsit jótékonykodnak a lelkiismeretük megnyugtatására és a prolik megtévesztésére, lázongásuk eltompítására, a fáradt gőz kiengedésére, amit a médiák az élősködők dicsfényében mosolyogva világgá szajkóznak. A kapitalisták totális diktatúrája miatt semmi sem készteti a „felsőbbrendűeket” az emberiség érdekében, főleg a beszélő szerszám javára való tevékenységre. Elég, ha csak hazudnak.

Amit adnak a kapitalisták a proletároknak, azt mind a kizsákmányolással rabolták, tehát csak visszaadnak egy keveset a rabolt pénzből, még akkor is így van ez, ha a tőkésállam teszi ezt, pedig a látszat más. A jó emberséges kapitalista szereti a népét? Szeret rabolni! Szeret hazudni! A kis „felsőbbrendű”. Az élősködő!

Azonban a kapitalista modell teszi embertelenné a kapitalistákat, csak ennek meghaladásával válhatnak emberré. Az emberré válás az egyetlen lehetőség az emberiség megmaradására. Erre a kapitalizmus alkalmatlan. Ehhez demokrácia, mégpedig demokrácia a népnek, a szocialista demokrácia szükséges.

A szociális demagógia a kapitalizmusban azért hazugság, mert a szocializmustól elcsent értékeket a kapitalista modellben valójában nem lehet és nem is akarják következetesen megvalósítani, és ezért ez becsapás, szélhámosság, ami azonban kiválóan alkalmas a proletárok félrevezetésére. Ezt a proletárok többsége mindig, korlátlanul, gondolkodás nélkül beveszi. A kapitalizmus öntudatlan szolgává neveli a proletárokat, ez szükséges

az élősködéshez. A proletárok többség csak a nyomorszint emelkedése vagy a pusztulása esetén lázadozik és könnyen a fasizmus híve lesz, hogy még többet raboljanak tőle. Ez viszont elpusztíthatja az emberiséget.

A kapitalizmus hihetetlen mértékű fejlődésével a „fejlett civilizált nyugaton" alapvetően a nyomor kevésbé jelentkezik, a zombivá nevelt proletárok milliói, milliárdjai, így nem eléggé lázadoznak az érdekeik védelmében, így nem fontos a demokrácia és az emberi jogok megsértése sem, ez csak nagyon másodlagosan jelentkezik, ha nagy a bőség. De minden diktatúra elpofátlanodik, elfajul, így a felsőbbrendűség, a személyi kultusz idővel iszonyatos méretekben pusztít és erre már sokszor volt példa. Az elért hihetetlen fejlettség ellenére az emberiség borzalmas kipusztítása, kiirtása bekövetkezhet a „felsőbbrendű" fasiszták és híveik érdekében. Az emberiség a totális diktatúrában védtelenné, a „felsőbbrendűek" játékszerévé válik. Ez az emberiség végét jelentheti. A „felsőbbrendűek" és a híveik elhiszik, amit hazudnak, mert ez az érdekük, de mi van akkor, ha a tömegek már nem? Nagy pusztító erők álnak a rend a „kapitalista rend", a „felsőbbrendűek", a fasiszták érdekében, és a becsapott milliós, a milliárdos tömegeket csak nagy pusztítással lehet megfékezni.

Mi a civilizált öntudatos dolgozó emberiség érdeke?

Mindenkinek …

- **lehetőség a képességei szerinti munkavégzésre,**
- **kötelessége a társadalom, a maga és családja érdekében a hasznos munka végzése,**
- **lehetőség, segítség a képességei kifejlesztésére,**
- **a számára az egészség, az oktatás jó minőségű biztosítása,**
- **aki a kötelességét teljesíti a társadalom, a családja számára, a civilizált életminőség biztosítása,**
- **a társadalmi hasznossága, a munkája mennyisége, minősége és értéke után járó jövedelem!**

A demokrácia, az emberi jogok, a szabadság, az emberré válás érdekében …

- **a kizsákmányolás, az élősködés, a szolgaság, a felsőbbrendűség lehetőségének megszüntetése,**
- **a rászorulók megsegítése!**

Ez az igazságos, a civilizált és az emberséges! Ez az emberiség érdeke! De a kapitalista modellben a kapitalista (a vállalkozó) érdeke, ezért az erkölcse a kizsákmányolással szerzett profit alapján az élősködés, ebben a modellben nem is lehet más. Ehhez viszont szükséges és elkerülhetetlen a fasizmus.

*

(idézet: Münchentől Nürnbergig)

… A kapitalizmus egyenlőtlen fejlődésének törvénye, s a tőkésállamok erőviszonyainak a második világháború után e törvény hatására végbement megváltozása következtében az imperializmus gazdasági, majd politikai és katonai központja Európából az Egyesült Államokba tevődött át. A háborús nyereségek és a fegyverkezési hajsza élesztőjétől hatalmasra dagadt amerikai monopoltőke magához ragadta a fő nyersanyagforrásokat, piacokat és tőkeelhelyezési területeket, létrehozta leplezett gyarmatbirodalmát, s a legnagyobb *világkizsákmányoló* lett. Az amerikai imperializmus, miközben a népek megtévesztése céljából a szabadság és a demokrácia jelszavát hangoztatja, valójában *világ-zsandár* szerepét tölti be, támogatja a reakciós parancsuralmi rendszereket, az ízig- vérig rothadt monarchiákat, szembefordul a demokratikus, forradalmi átalakulásokkal, agressziót indít a függetlenségükért küzdő népek ellen.

… A népek a második világháború tapasztalatai alapján már felismerték, milyen katasztrofális volt a béke ügyére a német militarizmus újjáélesztésének politikája.

… A német militarizmus, amely kirívóan nyilvánult meg a hitleri fasizmusban, ügyesen kihasználta a nyugati hatalmak reakciós köreinek a szocializmus, a szovjetország iránti gyűlöletét. A nyugati vezető politikusok ettől a gyűlölettől elvakultan mindent elkövettek, hogy segítsék Hitlert a német imperialisták agresszív törekvéseinek megvalósításában. A történelmi tapasztalatok azonban megmutatták, hogy a német fasizmus, amely egyre „kommunista veszélyről", „a Kelet elleni hadjáratról" szavalt, nem a Szovjetuniót támadta meg először, hanem a nyugati országokat. A Szovjetunió ellen csak akkor indult támadásra, amikor már az egész kapitalista Nyugat-Európát leigázta.

… „Mindig azoktól a politikusoktól hallottam emlegetni az »Európa« szót — mondotta Bismarck —, akik olyasvalamit követeltek más hatalmaktól, amit a saját nevükben nem merészeltek volna követelni."

… nürnbergi vádbeszéd következő bölcs szavaira: „Ha a német militarizmus újból felüti a fejét, nem feltétlenül szükséges, hogy ezt a nácizmus égisze alatt tegye. A német militaristák hajlandók összekötni sorsukat bárkivel vagy bármelyik párttal, amennyiben ígéretet kapnak a német véderő feltámasztására." … ezeket a szavakat nem a szovjet vádló beszédéből, hanem Taylor tábornoknak, a vád amerikai képviselőjének beszédéből idéztük.

Maglód, 2021.03.17. Salánki László

Kapitalizmus, fasizmus, felsőbbrendűség, jobboldaliság
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!
A kapitalizmusban elkerülhetetlenül megvalósul az embertelen felsőbbrendűség!
A jobboldali erkölcs lényege a felsőbbrendűség, a kizsákmányolás, az élősködés joga!

A kapitalizmusban a jobboldali erkölcs a domináló!
A jobboldali erkölcs megsérti az emberi jogokat, ezért embertelen!
A következetes baloldal erkölcse a szocialista demokrácia!

A kapitalizmus hívő csak jobboldali erkölcsű lehet, aminek a lényege a „felsőbbrendűek" élősködési joga. Valódi jobboldali és felsőbbrendű azonban csak a kapitalista kizsákmányoló lehet, aki helyzeténél fogva reálisan képes élősködni. Ez a szélsőségesen jobboldali fasisztákra, a felsőbbrendűségért, az élősködésért következetesen harcolókra fokozottan érvényes.

A proletár csak akkor lesz jobboldali, a fasizmus híve, ha a saját osztályérdekei ellen fordul, amit öntudatlanságában, butaságában, gerinctelenségében képtelen megérteni. Az a proletár, amelyik jobboldali hívő, az a proletárok kizsákmányolásának a híve, vagyis a saját társadalmi osztályán és így a rajta is élősködők támasza. Ezért a proletár jobboldali hívő elárulja a dolgozó emberiséget, így alapvetően öntudatlan, gerinctelen erkölcsű, de mégis, csupán csak beszélő szerszám, a valódi élősködők csicskása, csúszó-mászó féreg.

„… **jobboldali**: a politikában általában a reakciós pártok, személyek vagy magatartás jelzője. Onnan ered, hogy az ilyen pártok képviselőit egyes polgári parlamentekben a jobb oldalra ültették.

… **reakció** [lat.]: haladás ellenesség; a társadalmi fejlődéssel szemben kifejtett ellenállás; … történelmileg idejétmúlt társadalmi rendszer fenntartására, ill. visszaállítására; a kizsákmányoló osztályok politikai hatalma, erőszak a dolgozó osztályokkal szemben, a demokratikus szabadságjogok korlátozására, ill. megsemmisítésére, a népek nemzetek elnyomására irányuló politika. A haladásellenes erők gyűjtőneve.

… **baloldal**: a politikában általában a reakcióval szemben álló erők, pártok, mozgalmak, személyek összességének elnevezése. Onnan ered, hogy a reakció ellen küzdő, többé-kevésbé haladó pártok képviselőit egyes polgári parlamentekben a baloldalra ültették (ellentétben a reakció képviselőivel, akik a jobb oldalon foglaltak helyet). A baloldal megjelölés, ill. elnevezés azonban csak viszonylagos, mert a különböző történelmi időszakokban különböző tartalma van, más és más erőket képviselhet, különböző elveket és célkitűzéseket, pártokat és személyeket jelölhet; nem fejezi ki, hogy a hozzá tartozó pártok vagy személyek mely osztály vagy osztályok érdekeinek képviselői, s mennyire következetes képviselői. A baloldal legnagyobb ereje a munkásmozgalom. De a kapitalista országokban a munkásmozgalom sem egységes, lényegileg két fő irányzatra szakad: az opportunista, reformista (szociáldemokrata) és a forradalmi (kommunista) irányzatra. Az egész baloldal legkövetkezetesebb ereje a kommunista munkásmozgalom. A kapitalista országok kommunista pártjai harcolnak azért, hogy az összes baloldali erőket egységbe forrasszák, mert ez képezi az alapját valamennyi monopoltőke ellenes erő egységfrontjának." **Politikai kisszótár**

A kapitalizmusban a jobboldali felsőbbrendűség proletár és kispolgár hívei a valódi kapitalistává, élősködővé válás reményében, egy jó állásért, vagy gerinctelenségből, esetleg csak egyszerűen a hamis világnézetükből, butaságból az erkölcsük a kizsákmányolást, az élősködést jogosnak tartják, ha egyáltalán megértik ezt. A kapitalizmus agymosó gépezete ezt az embertelen erkölcsöt igyekszik a proletárok tudatába belenevelni, erkölcsüket embertelenné torzítani. Ha pedig mégis megértik, akkor már semmi különbség nincs az ilyen jobboldali hívő és közönséges rablók erkölcse között, így a „Ne lopj!" náluk érvényét veszíti. A proletár jobboldali hívők számára a szolgalelkűség, a gerinctelenség, az öntudatlanság a természetes, úgy válik a kapitalista élősködők „munkája" tevékenysége megérdemelt jutalma a kizsákmányolás, mint a rablóknak a zsákmány, a befektetett tevékenységük „megérdemelt" eredménye.

A jobboldali erkölcsű hívők számára természetes az embertelen felsőbbrendűség, az élősködés és ezután még embernek tartják magukat, méghozzá civilizált embernek. De ez csak a kapitalizmus erkölcse, valójában a kizsákmányolók és nem a proletárok érdeke. A rabló, a kapitalista és a becsületes dolgozó ember két különálló embertípus. A proletár érdeke a szocialista demokrácia, **a valódi demokrácia**, mert csak így lehet a proletár valóban szabad öntudatos ember. A baloldali erkölcs, **a valódi demokrácia** nem tűri a felsőbbrendűséget, a szolgaságot, az élősködést, ez az öntudatos ember jelleme. A proletár csak így lehet öntudatos, szabad, demokratikus ember, aki tiszteli embertársát és nem élősködik rajta. Ugyanis az élősködőt parazitának hívják, nem embernek!

A kapitalizmusban az átlagembernél lényegesen sokkal jobban élni csak az okos szorgalmas munkával (általában) nem lehetséges. A meggazdagodáshoz szükséges a jó emberi tulajdonságok, a jó körülmények mellett a másik emberek kizsákmányolása is.

A jobboldali felsőbbrendű hívők a meglévő képességeik, lehetőségeik alapján jogosnak vélik a másik, a gyengébb képességű feletti uralmat, a kevesebb lehetőségű feletti hatalmat, de végeredményben az élősködés

vagy az élősködők gerinctelen szolgálata a céljuk. Így elismerik az erősebbek, a jobb képességűek, a kedvezőbb lehetőségűek jogát a rablásra, az élősködésre. A felsőbbrendűség, az élősködés joga a jobboldaliak embertelen erkölcse, az emberiség pusztulásának záloga, amit nem képesek megérteni, mint ahogy a közönséges rabló sem érti, hogy miért helytelen a lopás.

A társadalomban élő embereknek az elérhető képességükre (ezáltal a társadalmi hasznossága) a környezetének a hatásai sokkal nagyobbak, mint a genetikai különbségek, amelyek inkább hasznosak, mint károsak. A megfelelő körülmények között nevelt ember, mint a virág, szépen virágozni fog, persze hibák még így is lehetnek.

A kapitalizmusban az emberi kapcsolatokban alapvetően az ösztönösség, az erősebb joga, - hasonlóan, mint az állatvilágban - a jellemző társadalmi tényező, ezért korlátlan mértékben megosztottá válik az emberiség, amely egyenes út a felsőbbrendűség és a szolgaság kialakulására, így a fasizmus önkényuralmához, embertelenségéhez. És talán az emberiség kipusztulására is. Ha a megosztott világot nem sikerül időben felszámolni, az az emberiség végét okozhatja. A kapitalizmusban a megosztott világ felszámolása nem lehetséges, ehhez a szocializmus mindenképpen szükséges. Ezért a kapitalizmus a fasizmussal harcol a megosztott világért a „felsőbbrendű" élősködők érdekében, a proletár emberiség kizsákmányolási jogáért.

A szocializmus a kapitalizmussal ellentétben tudatos társadalmi forma, ezért képes a környezeti tényezőket úgy alakítani, hogy az emberek többségének képességeit legmagasabb szintre fejlessze. Erre a kapitalizmus nyilvánvalóan nem volt képes soha, így csak az emberiség tömegéhez képest kevés, az élősködők érdekének megfelelő juthat el a képességek magas színvonalára. A kapitalizmusnak sok beszélő szerszámra van szüksége. Ez vezet a megosztott társadalomba, végülis a fasizmusba. A kapitalizmus bármennyit fejlődik, az emberek többségének a lehetséges képessége a kizsákmányolók igényei, önkénye szerint alakul.

A jobboldali hívők erkölcse, nem teszi lehetővé az emberré vallásukat. A „felsőbbrendűek" hiába simogatják meg a kutyájuk fejét szeretettel, hiába szeretik, becsülik a proletár bérrabszolgájukat, a beszélő szerszámot, de ez nem lehet valójában emberséges, demokratikus emberi viszony. Ez csak, mint az állatvilágban megszokott érték lehet, uralkodj, vedd el, edd meg. Ez a jobboldal értéke: uralkodj, élősködj, ha erősebb vagy akkor jogod van ehhez. De ez nem az emberséges ember erkölcse. Ez a fasizmus erkölcse.

A kapitalizmus politikai gazdaságtana: „… Specifikus gazdasági törvény az **értéktöbblettörvény**, melyet a kapitalista termelési mód alaptörvényének is szokás nevezni. Ez a tőkés tulajdonviszonyok és a termelés hajtóereje, célja közötti objektív összefüggést fogalmazza meg. Azt mondja ki, hogy amennyiben a termelési eszközök tőkés tulajdonban vannak, a termelésnek közvetlen célja a profitszerzés. A tőkés azért fektet tőkét a termelésbe, és azért fejleszti a termelés technikáját, mert profitot akar szerezni. Sőt a minél nagyobb profitra való törekvés a konkurrencia következtében létkérdés a számára.

… A szocializmus specifikus gazdasági törvénye a **tervszerű arányos fejlődés törvénye**. Ebben az a szükségszerű összefüggés fejeződik ki, amely fennáll a szocialista tulajdonviszonyok és az újratermeléshez szükséges különböző arányok (termelési ágak és újratermelési szférák közötti arányok) megvalósulási módja között. Ez a mód csakis tervszerű lehet, szemben pl. a kapitalizmussal, ahol az újratermelés szükséges arányai spontánul és aránytalanságokon keresztül valósulnak meg. A **munka szerinti elosztás** szocialista törvénye azt mondja ki, hogy a szocialista tulajdonviszonyok között a javakból való részesedés mércéje nem lehet más, mint a társadalom számára végzett hasznos tevékenység.

… A termelési eszközök magántulajdonára épülő társadalmakban a társadalmi, gazdasági törvények felismerése is, de különösen a társadalom érdekében való felhasználása sok akadályba ütközik. A törvények zöme spontánul, vak elemi erő módjára érvényesül, mint ellentétes érdekű emberek cselekvéseinek eredője.

… A szocializmus előnye tehát nem abban van a megelőző termelési módokkal szemben, hogy benne nem érvényesülnek objektív törvények, hanem abban, hogy a társadalom fejlettségének ezen a fokán az ember számára összehasonlíthatatlanul több lehetőség nyílik a gazdasági törvények felismerésére és saját érdekében történő felhasználására. A társadalom a szocializmussal ér el arra a fejlődési fokára, amelyen az ember valóban szabaddá válik, valóban képes céljait megvalósítani. A szabadság azonban csak felismert szükségszerűség — ahogy azt Engels megfogalmazta. Nem tűzhetünk magunk elé olyan célokat, amelyek ellentétben állnak a társadalmi-gazdasági törvényekkel.

… A gazdasági fejlődés törvényeinek ismerete igen fontos a proletariátus osztályharca szempontjából. Ezek feltárása mutatta meg a dolgozó tömegeknek, hogy a kapitalizmus kizsákmányoló rendszere nem örök, meghatározott történelmi fejlődés eredményeképpen jött létre, s pusztulása történelmi szükségszerűség. A kapitalizmus ellentmondásainak felismerése, gazdasági törvényeinek feltárása utat mutat a kapitalizmus megdöntéséért folyó harcban, elősegíti, hogy a proletariátus — pártja vezetésével — a legmegfelelőbb harci célokat tűzze ki, és a legmegfelelőbb harci formákat alkalmazza.

… A kapitalizmusban éri el … az árutermelés legmagasabb fejlettségi fokát: itt úgyszólván mindent adnak és vesznek. Áruvá válik maga az emberi munkaerő is. … az áru a kapitalizmus legmindennapibb jelensége."

Az USA vezette kapitalizmus, a mosolygó fasizmus „felsőbbrendű" tőkései egyelőre uralják a proletárokat, a proletárok tudatát, ami válságokkal, háborúkkal, néha népirtással, viszonylag kevés nyomorral a központokban, de működik, fejlődik, és nincs és remélhetőleg nem lesz szükségük a formális demokrácia megszüntetésére, a nyílt fasiszta diktatúrára.

A kapitalizmus modellje egy hatékony gazdasági modell, és minden hibája ellenére, ami a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség, a jobboldaliság, az emberi jogok megsértése, a többség kiszorítása a hatalomból, a társadalmilag alapvetően tervezetlen, tervezhetetlen és ezért anarchikus gazdaság, stb. hatalmas

fejlődést vitt végbe. De a kapitalizmus működéséhez, fenntartásához szükséges az agymosás, a demagógia, a hazugság, a hamis világnézet, a vallás, a kapitalista állam totális diktatúrájára! Ez a mosolygó fasizmus „diadala”! De ez csak az embertelenségre elegendő emberiséget hozott létre. Ez nagyon veszélyes! Az egész emberiséget a „felsőbbrendűeket” is elpusztíthatja.

A „felsőbbrendű” kapitalisták leszállhatnának a földre a többi embertársaik közé, mert ők sem úszhatják meg a pusztulást. A fasizmus, ami a „felsőbbrendűek” érdekét szolgálja, amit ők hoztak létre, természeténél fogva őket sem fogja kímélni. Csak a mindenkire kiterjedő valódi, az emberiség számára az emberi jogokat következetesen megvalósító demokrácia, a szocialista demokrácia lehet az emberiség megmaradásának egyetlen lehetősége.

A kapitalizmus a polgári demokráciában, a kapitalista modell érdekében megvalósuló jogállamisággal, hatalmassá fejlődése mellett a bérrabszolgaság, az élősködés, a felsőbbrendűség jobboldali „értékeivel”, és a totális politikai-gazdasági kapitalista államhatalommal törvényes önkényuralommá mosolygó fasizmussá vált. De választható, hogy melyik kapitalista gazdasági-politikai érdekcsoport szerinti legyen a kizsákmányolás modellje. De még valójában ez sem. A kapitalista érdekcsoportok harca a domináló, a beszélő szerszám a többet ígérő, valójában szebben hazudó szélhámosok színjátéka alapján választja az ugyanazt megvalósító, kizsákmányoló, élősködő tolvaj kapitalista bandát.

Ez aztán a demokrácia, a polgári demokrácia, a szabad világ, a mosolygó fasizmus!
Ez a demokrácia a proletárok feletti kapitalista diktatúra!
Ez a szabadság lehetőség a szolgaságra, a kizsákmányolásra, az élősködésre!
A polgári demokráciában működő kapitalizmus a totális hatalmával szinte bármilyen törvényt hozhat!
A kapitalista államhatalom a jogállamiság segítségével törvényes formában önkényuralom, ezért fasizmus.

A szocializmus, a dolgozó népek demokráciája érdekében, a mindenfajta kizsákmányolás ellen, a demokráciáért, a szocialista demokráciáért internacionalista módon egyesíti a dolgozókat világméretekben a kapitalizmus diktatúrája, a fasizmus önkényuralma ellen. A szocializmus a természet és a társadalom tudományos megismerésére támaszkodik, elveti az idealizmus minden tudománytalan formáját, így a vallást is. A szocializmusnak az ateista és a dialektikus és történelmi materializmus a tudományos világnézete. Jelszava: Világ proletárjai egyesüljetek! A szocializmusnak a szocialista demokrácia megvalósítása a célja, ami a dolgozók demokráciája, az emberiség valódi demokráciája. Csak a szocializmus politikai-gazdasági modellben valósítható meg a dolgozó emberiség számára a demokrácia, az emberi jogok következetes megvalósítása.

A modern kapitalizmus mindegyik formája fasizmussá vált. Amíg ez nincs kijelentve, nem is lehet ellene eredményesen harcolni. A fasizmussá fejlődött kapitalizmus ellen antifasiszta összefogás, antifasiszta harc szükséges, ami harc a demokráciáért, az emberi jogokért, a tudományos világnézetért, az emberré válásért, az emberséges világért, az emberiség megmaradásáért.

Ezért a kapitalizmust, az érdekében harcoló fasizmus minden formáját meg kell haladni az emberré válásért, mert az emberiség megmaradása csak a szocializmussal, a szocialista demokrácia lehet. De a népi demokrácia, mint közbenső átmeneti forma is alkalmas a demokrácia továbbfejlődésében.

A szocializmusnak a proletárdiktatúra a leghatékonyabb fegyvere a fasizmus minden változata elleni háborúban, ami az emberiség demokráciájáért elkerülhetetlen antifasiszta harc.

(idézet: Münchentől Nürnbergig)

… A kapitalizmus egyenlőtlen fejlődésének törvénye, s a tőkésállamok erőviszonyainak a második világháború után e törvény hatására végbement megváltozása következtében az imperializmus gazdasági, majd politikai és katonai központja Európából az Egyesült Államokba tevődött át. A háborús nyereségek és a fegyverkezési hajsza élesztőjétől hatalmasra dagadt amerikai monopoltőke magához ragadta a fő nyersanyagforrásokat, piacokat és tőkeelhelyezési területeket, létrehozta leplezett gyarmatbirodalmát, s a legnagyobb *világkizsákmányoló* lett. Az amerikai imperializmus, miközben a népek megtévesztése céljából a szabadság és a demokrácia jelszavát hangoztatja, valójában *világ-zsandár* szerepét tölti be, támogatja a reakciós parancsuralmi rendszereket, az ízig- vérig rothadt monarchiákat, szembefordul a demokratikus, forradalmi átalakulásokkal, agressziót indít a függetlenségükért küzdő népek ellen.

… A népek a második világháború tapasztalatai alapján már felismerték, milyen katasztrofális volt a béke ügyére a német militarizmus újjáélesztésének politikája.

… A német militarizmus, amely kirívóan nyilvánult meg a hitleri fasizmusban, ügyesen kihasználta a nyugati hatalmak reakciós köreinek a szocializmus, a szovjetország iránti gyűlöletét. A nyugati vezető politikusok ettől a gyűlölettől elvakultan mindent elkövettek, hogy segítsék Hitlert a német imperialisták agresszív törekvéseinek megvalósításában. A történelmi tapasztalatok azonban megmutatták, hogy a német fasizmus, amely egyre „kommunista veszélyről”, „a Kelet elleni hadjáratról” szavalt, nem a Szovjetuniót támadta meg először, hanem a nyugati országokat. A Szovjetunió ellen csak akkor indult támadásra, amikor már az egész kapitalista Nyugat-Európát leigázta.

… „Mindig azoktól a politikusoktól hallottam emlegetni az »Európa« szót — mondotta Bismarck —, akik olyasvalamit követeltek más hatalmaktól, amit a saját nevükben nem merészeltek volna követelni.”

… nürnbergi vádbeszéd következő bölcs szavaira: „Ha a német militarizmus újból felüti a fejét, nem feltétlenül szükséges, hogy ezt a nácizmus égisze alatt tegye. A német militaristák hajlandók összekötni sorsukat bárkivel vagy bármelyik párttal, amennyiben ígéretet kapnak a német véderő feltámasztására.” … ezeket a szavakat nem a szovjet vádló beszédéből, hanem Taylor tábornoknak, a vád amerikai képviselőjének beszédéből idéztük.

Filozófiai kislexikon (1980) - **fajelmélet**: (rasszizmus) (francia racisme a race faj) az emberfajok értékbeli egyenlőtlenségét, fölé- és alárendeltségét, a fajkeveredések káros voltát, az un. „tiszta faj” kitenyésztésének szükségességét hirdető antihumanista, reakciós, áltudományos elmélet. Az emberi fajok fiziológiai különbségéből azt a hamis következtetést vonja le, hogy az emberi fajok pszichológiailag, szellemileg nem egyenértékűek; egyesek jellegüknél, tulajdonságaiknál fogva eleve uralomra, mások ezek kiszolgálására hivatottak. A fajelmélet a faj, illetve a fajta biológiai kategóriáját minden más társadalmi kategória elé helyezi; ezzel különösen az osztálykülönbségek elsődleges szerepét tagadja vagy halvanyitja el. A nemzet fogalmát többé-kevésbé azonosítja a faj vagy a fajta fogalmával. Mindezzel igazolni akarja a nemzetek és osztályok egyenlőtlenséget, a népek elnyomását, vagyis az imperialista politika ideológiai alátámasztását szolgálja. Mint összefüggő elméletet először az eredeti tőkefelhalmozás, a gyarmatrendszer kialakulása idején dolgozták ki, azt hirdetve, hogy a felsőbbrendű „fehér faj” uralma jogos és törvényszerű az értéktelenebb színes bőrűek fölött. A hitleri *fasizmus* demagógiája és imperialista politikája nagyrészt a fajelméletre, a germán „kultúrfölény” elméletére támaszkodott. A fajelmélet megnyilvánulásai az antiszemitizmus, az angol—amerikai fajelméletből eredő négerüldözés. A fajelmélet ideológiájának kidolgozói a francia J. Gobineau, az osztrák L. Gumplowicz, G. Ratzenhofer és az angol származású, H Chamberlain.

A kapitalizmus politikai gazdaságtana: … Az egyszerű árutermelés alapvető ellentmondásából, a munka társadalmi és egyben magánjellegéből is következik a termelés anarchiája. A társadalmi jellegű termelésnek ez az anarchiája azonban sokkal kisebb fokú a tőkés termelés anarchiájához képest. A kapitalizmusban ugyanis — mint láttuk — a termelés nemzeti, sőt világméretekben társadalmivá válik, igen sok termelési ág kerül kölcsönös függőségbe, s ezekben nem kézi munkán alapuló kisüzemek, hanem a termelés gyors megnövelésére képes, gépeket működtető nagyüzemek termelnek. Ilyen viszonyok között sokkal inkább szükség volna arra, hogy a termelést társadalmi méretekben, központilag megszervezzék. Ez azonban a tőkés magántulajdon okozta elszigetelődés miatt lehetetlen. Ezért a kapitalizmusban gyakran alakulnak ki a termelés egészét érintő nagyméretű aránytalanságok. A termelést csak a tőkés parancsnoksága alatt álló üzemen belül szervezik meg, mivel ezt a tőkés magántulajdon nem akadályozza, éppen ellenkezőleg, lehetővé teszi és megköveteli. Így a kapitalizmusban a termelési mód alapvető ellentmondásának következményeként létrejön a termelés üzemen belüli szervezettségének és társadalmi méretekben uralkodó szervezetlenségének, anarchiájának az ellentmondása.

… A kisárutermelővel szemben a tőkés olyan termékeket sajátít ki, amelyeket nagyméretű, társadalmi használatra szánt termelési eszközökkel mások, a munkások hoztak létre. Ő tehát idegen munka kisajátítója, és a termelési eszközök magántulajdonából folyó konkurenciában csak úgy állhatja meg a helyét, ha minél több idegen munkát, minél több értéktöbbletet sajátít el. A tőkések egyetlen közvetlen indítéka a termelésre nem lehet más, mint a minél nagyobb értéktöbblet megszerzése, a határtalan meggazdagodási vágy. Ez a tőkést az egyik oldalon arra sarkallja, hogy a termelést nagymértékben növelje, a másik oldalon pedig arra, hogy a munkások kizsákmányolását egyre inkább fokozza, tehát hogy az általuk létrehozott új értéknek minél kisebb hányadát fizesse ki munkabérként. **A tőkés termelési módnak ezt a legáltalánosabb összefüggését, vagyis azt, hogy a termelés közvetlen célja a minél nagyobb értéktöbblet elsajátítása, ami egyrészt a termelés növelésével, másrészt a munkások kizsákmányolásának fokozásával biztosítható, értéktöbblet-törvénynek nevezzük, s e törvény a kapitalizmus gazdasági alaptörvénye**.

… A kapitalizmusban, szemben az egyszerű árutermeléssel, létrejön a termelés gyors kibővítésének lehetősége. Annak azonban, hogy a termelés gyors növelésével párhuzamosan a tőkések fokozzák a munkásosztály kizsákmányolását, az lesz a következménye, hogy a termelés időnként túlnő a kizsákmányolás által szűk korlátok közé szorított, csak lassan növekvő piacon. A termelés tehát beleütközik a fogyasztás szűk korlátaiba. Ebben áll a kapitalizmusban a termelés és a fogyasztás ellentmondása, ami egyenes következménye a kapitalista termelési mód alapvető ellentmondásának. A termelés és a fogyasztás ellentmondása a közvetlen oka a tőkés termelési módra jellemző általános túltermelési válságoknak.

Maglód, 2021.03.24. Salánki László

A demokrácia lehetősége a kapitalizmus fasizmussá válása után.
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! -

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!
A kapitalizmusban a dolgozók semmilyen valóságos hatalommal nem rendelkeznek, beszélő szerszámok!
A kapitalizmus modell működéséhez szükséges és elkerülhetetlen a beszélő szerszámok feletti diktatúra!

A szocializmus politikai-gazdasági modelljében következetesen megvalósulnak az emberi jogok!
A szocializmus célja a szocialista demokrácia a dolgozók demokráciájának megteremtése!
A proletárdiktatúra a szocializmus következetes harca a kapitalizmus, a fasizmus ellen!

A vállalkozó szellem szabadsága nagyon fontos az emberiség számára, ami a kapitalizmusban óriási fejlődést hozott, minden embertelensége ellenére hatalmas életszínvonal emelkedést teremtett. De ez a kapitalista modell szélsőségesen megosztotta az emberiséget, amit a kizsákmányolók csak a kizsákmányoltak tudatának kontrolljával, ellenőrzésével, öntudatlanná deformálásával és diktatúrával képesek fenntartani. Így a kapitalizmus a kizsákmányolás, az élősködés védelme érdekében kénytelen a szükségesnek megfelelő mértékben - akár a hitleri típusú fasiszta - terrort és önkényuralmat használni, de a modern tőkésállamok állammonopolista, szupranacionalista hatalmai reformokat és ésszerűsítéseket, akár még tervszerűséget is alkalmaznak. De minden

kapitalista modellre jellemző a tudománytalan idealista világnézet, aminek legerősebb támasza a vallás, emellett a szociális demagógia is hatékony tudatmódosító fegyver az osztályharc letörésére, a proletárok butítására. A kizsákmányolás, élősködés azonban változatlanul megmarad, sőt fokozódik, mert ez a kapitalizmus alapvető célja, ez az érdeke, ilyen az erkölcse, ezért nem javítható. Amíg kapitalizmus van, amíg a vállalkozó szellem szinte kizárólag magánérdeket szolgál, addig kizsákmányolás, élősködés, felsőbbrendűség, szolgaság, embertelenség is van. Ebből csak a szocializmus lehet a kiút.

A polgári demokrácia a jogállamiságban, a kapitalizmus a védelmére, szinte bármilyen törvényt hozhat. Így ez totális tőkés diktatúra, ami törvényes formában önkényuralommá válik, a dolgozókat (a népet) kizárja a hatalomból, de formálisan megtartja a demokrácia látszatát, még választások is vannak. Azonban ez nem elég az emberré váláshoz, mert így lehetetlen a valódi demokrácia. A nép számára a demokrácia, csak a szocialista demokráciával lehetséges, az emberi jogok következetes megvalósításával, a dolgozó nép számára a hatalom tényleges megosztása útján. A kapitalizmusban azonban a dolgozó nép a beszélő szerszám.

„… Az állammonopolista kapitalizmus … a tőkés termelési viszonyok legmodernebb, új formája; létrejötte a kapitalizmus alapvető ellentmondásának kiéleződésére vezethető vissza. Rendeltetése a tőkés újratermelés befolyásolása, a kapitalizmus létének fenntartása, ezen belül a profitszerzés kedvező feltételeinek biztosítása, elsősorban a monopóliumok javára.” **A kapitalizmus politikai gazdaságtana**

A mosolygó fasizmus és a klasszikus fasizmus az **állammonopolista kapitalizmus** két megvalósulási formája.

A kapitalizmus modellje miatt a vállalkozó tőkés nem kerülheti el az embertelenséget, ezért alapvetően nem ő a hibás, mint ember, hanem ez a modell, ami nem képes emberségesen működni, nem tarthatja be az emberi jogokat és nem lehet demokratikus, nem oszthatja meg a hatalmat a dolgozó nép számára. A kapitalista modell működése érdekében meg kell sérteni az emberi jogokat, így a proletár ember munkaerő áru, beszélő szerszám, azaz bérrabszolga lesz. De ehhez elkerülhetetlen a diktatúra, a dolgozó nép tudatmódosítása. Ezt az embertelenséget a kapitalizmusban nem lehet megszüntetni, csak így lehet a kapitalistáknak „felsőbbrendűként” élősködnie.

A termelőeszközök magántulajdonán alapuló kapitalista gazdasági modell nagyon hatékony, mert az egyéni érdek, a vállalkozó szellem szabadsága nagy húzóerőt jelent és a kapitalista modell erre nagyon alkalmas. De a kapitalista modellben az emberiség túlnyomó többségének, a proletár dolgozó bérrabszolgáknak, beszélő szerszámnak kell lennie. A vállalkozó a kapitalista modell miatt szükségszerűen kizsákmányoló élősködővé válik. A kapitalista rend érdekében a proletároknak elkerülhetetlenül a kapitalista diktatúra alatt kell élniük, ezért le kell mondaniuk emberi méltóságukról. Ehhez a proletárok tudatát öntudatlan szolgalelkűvé kell deformálni. Tehát a kapitalista modell hatékony, de embertelen és a vége a fasizmus, az emberiség kipusztulása lehet.

A demokratikus civilizált emberséges emberré válást csak a szocializmus teszi lehetővé. A civilizált emberré válás az emberiség érdekeinek maximális elfogadásával, a mindenkire kiterjedő demokráciával, az emberi jogok biztosításával lehetséges csak. Ehhez pedig a politikai és a gazdasági hatalmat is a társadalom, a dolgozó nép ellenőrzése alá kell helyezni, ehhez a megfelelő szervezeteket létre kell hozni, a gazdaságot a dolgozó nép szükségletei szerint kell tervezni (világméretekben), erre való a szocializmus. A proletárdiktatúra pedig a kommunizmusig elkerülhetetlen az élősködés, a felsőbbrendűség, a kizsákmányolás, az embertelenség, a kapitalizmus restaurálási törekvése elleni harc miatt.

A fejlett tudomány és technika szintjén, a termelőerők magas színvonalán az okos intelligens civilizált vállalkozó képességű ember célja legyen, az emberiség igényeinek megfelelő életmóddal az emberiség emberré válásának előmozdításán dolgozni! Mert csak ez lehet, ez kell, hogy legyen a civilizált ember célja, de ebbe nem fér bele a felsőbbrendűség, az élősködés, a kizsákmányolás, a szolgaság, az embertelenség. Mert a civilizált ember hivatása, az emberré válás elősegítése! Az ilyen embert lehet csak civilizált embernek nevezni!

Csak az a civilizált ember, aki az emberiség érdekében a képességeit, lehetőségeit kihasználva dolgozik az emberiség, és saját maga emberré válásért. Ez nem kis feladat, de az öntudatos civilizált embernek ez nagyon fontos. Fontosabb kell, hogy legyen, mint az uralkodási vágy, a felsőbbrendű életmód, mert az fékezi, meggátolja az emberré válást. De ez csak a szocializmus segítségével lehetséges. A kapitalista út vége csak szocializmus vagy az emberiség pusztulása lehet.

A demokrácia csak az egész társadalomra kiterjedő valódi hatalommegosztással, a politika-gazdasági hatalomnak az egész népre történő kiterjesztésével lehetséges, amit csak a szocializmusban lehet megvalósítani. A kapitalizmusban az egész emberiségre kiterjedő demokrácia nem valósítható meg. A polgári demokráciában a kapitalisták totális politikai-gazdasági hatalmával, a médiák, az oktatás a kapitalizmus érekében való működésével, az államhatalom birtokában a „demokratikus” választások csak a kizsákmányolók érdekeit szolgálják, szolgálhatják, a kizsákmányolás legalizálását a kizsákmányoltak által. Tehát a polgári demokráciában még a demokratikus választások is a kapitalista diktatúrát erősítik.

A szocialista demokrácia a dolgozó emberiség számára a valódi demokrácia, ami a polgári demokrácia kevés élősködő diktatúrája helyett az egész emberiség számára demokráciát biztosít.

*

A kapitalizmus politikai gazdaságtana: „… a fejlett tőkésországokban ma állammonopolista kapitalizmus van. A tőkésállam éppen a kapitalizmus megmentése végett tudatosan tesz olyan intézkedéseket — az egyes tőkés profitszempontjaival szemben is —, amelyek a piac növekedését, az életszínvonal stabilitását, évenkénti emelkedését eredményezik.

… a tőke és a munka között kibékíthetetlen ellentét van. A tőkésosztály és a munkásosztály állandó harcban áll egymással, s e harcban a munkásosztály a tőkével szemben helyzeti hátrányban van. A tőke önszántából a munkásosztály javára semmilyen engedményt nem hajlandó tenni. Azok az eredmények, amelyeket a munkásosztály gazdasági téren elér, szívós gazdasági-politikai harc eredményei. … A gazdaságba intenzíven beavatkozó tőkésállam gazdaságpolitikájában tudatosan számol azzal, hogy a mai világhelyzetben a munkásosztály helyzetének katasztrofális romlása végzetessé válna a tőkés rend számára.

… a második világháború utáni periódusban a tőkés tulajdonviszonyok további formaváltozásra kényszerültek: a tőkésállam egyre fokozottabb mértékben avatkozik be a gazdasági életbe. A modern tőkés gazdaságban ma már olyan súlya van az államnak, hogy indokolt a kapitalizmusnak állammonopolista kapitalizmussá való átalakulásáról beszélni. A tőkés rendszer ma már nem maradhatna fenn az állam gazdasági beavatkozása, válságellenes küzdelme nélkül. Az össztőkések — de elsősorban a monopoltőke — érdekében a tőkésállam nemegyszer olyan intézkedésre kényszerül, amely korlátozza a magántőke cselekvési szabadságát. Világosan kirajzolódik tehát **a tőkés felhalmozás történelmi tendenciája: a termelőerők magas fejlettségi foka egyre erőteljesebben követeli a társadalmi használatra szánt termelési eszközök társadalmi tulajdonát, a tőke kisajátítását, a tőkés magántulajdon megszüntetését.**

… a vagyon- és jövedelemelosztás tekintetében egyre fokozódik a tőkésosztály és a munkásosztály polarizációja. A munkás, mint proletár ki van szolgáltatva a tőkének, annak tartozéka. **Tehát a tőkés felhalmozás általános törvénye: a tőkés társadalom egyik pólusán óriási vagyonok halmozódnak fel, növekszik a kizsákmányoló osztályok fényűzése és élősdisége, pazarlása és tétlensége; a társadalom másik pólusán fokozódik a munkásosztály kizsákmányolása, s akik minden gazdagságot létrehoznak, viszonylagosan egyre kevésbé részesülnek belőle.**

… A túltermelési válság a kapitalizmus jellemzője, a kapitalizmus alapvető ellentmondásának kiéleződése miatt válik szükségszerűvé. … A kapitalizmus alapvető ellentmondása — a társadalmi termelés és az egyéni tőkés kisajátítás — két belőle fakadó ellentmondáson keresztül vezet a túltermelési válságok kialakulásához. Ez a két ellentmondás a vállalatokon belüli szervezettség és a tőkés termelés egészében uralkodó anarchia, valamint a termelés és a fogyasztás közötti ellentmondás. … A kapitalizmusban a vállalatokon belüli termelés szervezett, a társadalmi termelésben anarchia uralkodik. A sok, különféle iparág termelését magántulajdon alapján összeegyeztetni lehetetlen. … Az iparágak termelését utólag, spontánul — tehát pusztító erővel — az értéktörvény szabályozza. Ezért a tőkés termelés speciális ellentmondása a vállalaton belüli szervezettség és a vállalaton kívüli anarchia közötti ellentmondás.

… Az iparágak közötti aránytalanságokkal csak a részleges válságokat magyarázhatjuk. A termelés és fogyasztás ellentmondásának kiéleződése miatt bekövetkező általános — a termelés egészére kiterjedő — túltermelési válságok kifejlődéséhez, elmélyüléséhez azonban az iparágak közötti aránytalanságok is hozzájárulnak.

… A termelés és a fogyasztás közötti ellentmondás — hasonlóan az iparágak közötti aránytalanságok kifejlődéséhez — a kapitalizmus alapvető ellentmondásának talaján jön létre. A nagyüzemi termelés alapján technikailag adott a termelés nagyarányú és ugrásszerű bővítésének lehetősége. A profitérdek és a konkurrencia a tőkéseket ösztönzi és kényszeríti a beruházások növelésére, a technika fejlesztésére, s az eredmény a termelés és az árukínálat ugrásszerű emelkedése. A gyorsan növekvő termeléssel azonban a kapitalizmusban nem tud lépést tartani a fogyasztás, mert a tőkés termelés célja nem a szükségletek kielégítése, hanem a profit. A minél nagyobb profit elérése érdekében ugyanis a tőkések nemcsak a termelés növelésére, hanem a munkásosztály kizsákmányolásának fokozására is törekednek. A reálbérek leszorítása — vagy a munka termelékenységénél aránytalanul lassúbb növekedése — növeli a profitot. Alapjában véve a reálbérek mozgása határozza meg a dolgozó tömegek vásárlóképességét, döntően ez utóbbitól függ a személyes fogyasztás alakulása is, mivel a tőkés fogyasztás általában rugalmatlan.

… **A kapitalizmus alapvető ellentmondásának talaján tendencia érvényesül a termelés igen gyors ütemű növelésére, s ezzel szemben a személyes fogyasztás színvonalának viszonylag lassú ütemű emelkedésére. A kapitalizmusban ezért szükségképpen aránytalanság jön létre a termelés és a fogyasztás között.**

… A termelés és fogyasztás közötti ellentét kiéleződésének eredménye az általános — az egész tőkés nemzetgazdaságot sújtó — túltermelési válság. Mivel az általános túltermelési válság létrejöttében a termelés és fogyasztás közötti ellentmondásnak van a legnagyobb és közvetlen szerepe — és nem az iparágak közti aránytalanságoknak —, **az általános túltermelési válság közvetlen oka a termelés és a fogyasztás közötti ellentmondás kiéleződése**.

… a fejlett tőkésországokban az állammonopolista kapitalizmus időszakában nemcsak a vállalatokon belül, hanem nemzetgazdasági szinten is jelentkezik bizonyos fokú tervszerűség. … A tőkésországokban kidolgozott tervek indikatív jellegűek, vagyis nem kötelező erejűek a magántőkés vállalatok, de gyakran az állami vállalatok számára sem. … A tervek kidolgozását alapos gazdasági elemző munka előzi meg, figyelembe veszik a legnagyobb monopóliumok beruházási terveit, elemzik a fogyasztók várható magatartását, a technikai fejlődés irányát, a várható strukturális változásokat a termelésben, az export és import, valamint a fizetési mérleg várható alakulását. … a tőkésországok vonatkozásában nem beszélhetünk a szó szoros értelmében vett tervgazdálkodásról. A tervgazdálkodás megvalósítását megakadályozza, hogy a termelési eszközök többsége magántőkés tulajdonban van. … a monopoltőkés országok nemzetgazdaságát az állammonopolista kapitalizmus idején is csupán részlegesen tervszerűnek nevezhetjük. … a második világháború után a monopolkapitalizmus átalakult állammonopolista kapitalizmussá … Az állam a magánmonopóliumokkal összefonódott hatalmi és gazdasági szerv, ezért az állami beavatkozás lényegileg nem lehet ellentétben a magánmonopóliumok egészének érdekeivel. … Az állammonopolista kapitalizmus végeredményben csak addig a pontig fejlődhet, ameddig az a tőke érdekeivel megegyezik, és a tőke lényegével összeegyeztethető.

… Az állammonopolista kapitalizmus … a tőkés újratermelés befolyásolásán, a termelés és a piac bővítésén, a válságellenes küzdelem keretén belül szolgálja a tőkések, és elsősorban a monopolisták profitérdekeit. A tőkésosztály számára legfontosabb a tőkés tulajdonviszonyok, a kizsákmányolás feltételeinek biztosítása. A tőkéseknek még mindig jobb lemondani a mindenkor termelt profit egy részéről a monopolista állam javára, mint a kapitalizmus közvetlen pusztulásának veszélyével szembenézni.

… **Az állammonopolista kapitalizmus … a tőkés termelési viszonyok legmodernebb, új formája; létrejötte a kapitalizmus alapvető ellentmondásának kiéleződésére vezethető vissza. Rendeltetése a tőkés újratermelés befolyásolása, a kapitalizmus létének fenntartása, ezen belül a profitszerzés kedvező feltételeinek biztosítása, elsősorban a monopóliumok javára.** … az állammonopolista kapitalizmus nem oldja meg a kapitalizmus alapvető ellentmondását, de lehetővé teszi a termelőerők további fejlődését a tőkés termelési viszonyok keretén belül. … az állammonopolista kapitalizmus késlelteti a társadalmi fejlődést, meghosszabbítja azt az időszakot, amíg a kapitalizmust világméretekben felváltja a szocializmus, társadalmi szerepe lényegében véve reakciós. … Az állammonopolista kapitalizmus

a szocializmus legteljesebb anyagi előkészítését jelenti. Teljes kifejlődésével kialakulnak a központi állami irányítás formái. … „… a monopolista államkapitalizmus a szocializmus legteljesebb anyagi előkészítése, a szocializmus előcsarnoka, az a történelmi lépcsőfok, melyet a szocializmusnak nevezett foktól **semmiféle közbülső lépcsőfokok nem választanak el.**": Lenin Művei. 25. köt. Szikra 1952. 386. old.

… A kapitalizmus fejlődésével a tőkés gazdaság fokozatosan tőkés világgazdasággá vált, amelyben az egyes országok gazdaságát sokrétű gazdasági kapcsolatok, a nemzetközi munkamegosztásból eredő egymásrautaltság, az ennek alapján kifejlődő külkereskedelem, a tőkemozgás, a munkaerő-vándorlás stb. fűzik össze. … A tőkés világgazdaság már a monopóliumok előtti kapitalizmusban kialakult. A termelőerők már akkor túlnőttek az országhatárokon, kifejlődött az egyes tőkésországok közötti munkamegosztás és ennek folytán a tőkés világpiac, amellyel az egyes országok belső piacai szorosan összefüggtek. Az újratermelési folyamat során tehát már a monopóliumok előtti kapitalizmusban kölcsönös függés alakult ki a tőkésországok között."

A szocializmus politikai gazdaságtana: „…*A szocialista forradalom anyagi és szubjektív feltételei* már a kapitalizmusban létrejönnek: kialakul a gépi nagyipar, létrejön és koncentrálódik a proletariátus. A monopolkapitalizmusban a termelés társadalmasítása és a proletariátus koncentrálódása óriási mértékben fokozódik. Az egyre inkább társadalmi jellegűvé váló termelőerők mellett azonban továbbra is fennmarad az elsajátítás magánjellege: a társadalmi termelés eredményeinek jelentős részét a finánctőke sajátítja ki. A monopoltőkés társadalmi viszonyok egyre élesebb ellentétbe kerülnek a társadalmi jellegű termelőerőkkel: a termelőerők további fejlődése szükségszerűvé teszi, hogy a társadalmi termelés a termelési eszközök társadalmi tulajdonának feltételei között menjen végbe.

… *A szocialista forradalom objektív szükségessége tehát a termelőerők és termelési viszonyok közti összhang törvényéből következik*. A szocialista forradalom azzal, hogy a régi, tőkés termelési viszonyokat új, szocialista termelési viszonyokkal váltja fel, helyreállítja a termelőerők és a termelési viszonyok közti összhangot."

Maglód, 2021.04.03. Salánki László

A fasizmus harca az emberi civilizáció ellen.
- A kapitalizmus modern formája a fasizmus! –

A fasizmus a kapitalizmus következetes harca a szocializmus, a szocialista demokrácia ellen!
A proletárdiktatúra a szocializmus következetes harca a kapitalizmus, a fasizmus ellen!
A kapitalizmusban a kizsákmányolás, az élősködés érdekében szükséges és elkerülhetetlen a diktatúra!

Csak a szocializmusban van lehetőség az emberi jogok következetes megvalósítására!
Csak a szocializmusban van lehetőség a kizsákmányolás, az élősködés, a bérrabszolgaság megszüntetésére!
A szocializmusban a kizsákmányolás, az élősködés ellen szükséges és elkerülhetetlen a diktatúra!

A kommunizmusban a kapitalizmus teljes felszámolása után már nincs szükség diktatúrára!
A kommunizmusban már nem megélhetési kényszer a munka, hanem életszükséglet!
A kommunizmus a civilizált emberséges emberré vált emberiség társadalma!

Az embernek a társadalomban elfoglalt helyét alapvetően a külső körülményei határozzák meg, ami valóságos kényszerpálya, így a szabad akarat csak nagyon másodlagos tényező lehet, bár nem elhanyagolható, nem elvetendő, sőt a tenni akarás a jobbért alapvetően fontos képesség az emberré válásért. De a jó irány, a civilizált emberséges emberré válás akarása, az emberré váláshoz legmegfelelőbb erkölcs, a tudományos világnézet kialakulása, nagyon rögös úton járás, ez az emberiség fejlődésének, a tudományos megismerésnek, a haladásnak, a tanulásnak az útja, nem könnyen, nem egyszerre jut mindenki ilyen tudati szintre. De alapvetően minden ember képes lehet erre. A szocializmus a civilizált, az emberséges világ megvalósítását jelenti, mert alapvetően ez a célja, erre törekszik. Emberséges azonban csak az lehet, aki harcol a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség minden formálya ellen, segíti embertársait civilizálttá, emberségessé válni. A szocializmus ezt teszi. De sajnos ez harc nélkül nem lehetséges, így fejlődött idáig is az emberiség. A civilizálódni, az emberséges emberré válni akarók mindig harcban álltak és most is harcban álnak a reakcióval, ez jelenleg a kapitalizmus-fasizmus, a mosolygó fasizmus.

A megosztott emberiséget megvalósító kapitalista modell kénytelen az emberiség többségének, a dolgozóknak a tudatát öntudatlan szolgalelkűvé, beszélő szerszámmá nevelni, ami gátolja a civilizált önérzetes erkölcs kialakulását. A proletár bérrabszolgáknak manapság a valóságban már nem kell hajbókolnia a kapitalista urak előtt, de az emberi méltóságukat mégis elvesztik, mert a tudatuk a szolgák, a szolgává neveltek tudata, létük a kizsákmányolók érdekétől függ. A proletár léte a kapitalizmusban csak a beszélő szerszám méltósága lehet, úgy, mint a tőkés profitjához szükséges pénzért megvásárolható tárgyé. Ez a kapitalizmusban alapvetően minden kapitalistára érvényes, de a hatalom mértékében más a látszat. A kisebb hatalmú tőkés vállalkozó közelebb van a proletárokhoz, így sötétebb látszik, mint a nagyhatalmú mosolygós kapitalista ördög, de a látszat csal.

A szocializmus a körülményeket az emberi jogok, az emberi méltóság, az emberiesség, az emberré válás érdekében tudatosan alakítja ki, amire a kapitalizmus képtelen. Bár a szocializmusban sem egyformák az emberek, vannak öntudatos civilizáltak és élősködésre hajlamosak is, ilyen az ember. A szocialista demokrácia az emberséges civilizált öntudatos emberforma kialakítására törekszik és elnyomja, akár diktatúrával, a proletárdiktatúrával is az élősködés híveit.

A kapitalizmusban szabad a lehetőség az élősködésre, ezért ennek védelmére szükségszerű a diktatúra!
A kapitalista modellben szabad a vállalkozás magánérdekből, akár más kárára is!
A szocializmus modellben a vállalkozás alapvetően az emberi közösség, az emberiség érdekét szolgálja!

A tárdalomban élő öntudatos embereknek fontos és meghatározó érdeke a közösség érdeke!
A magánérdeknek és a közösség érdekének harmóniája csak a szocializmusban lehetséges!
A szocializmusban a magánérdek alapvetően a közösség érdekének alárendelten valósulhat meg!

A kapitalizmus alapvetően az élősködése érdekében torzítja el a társadalmi törvényeket, ezért nem fogadja el, nem fogadhatja el a tudományosan megalkotott társadalmi törvényeket, a marxizmust. A kapitalista kizsákmányoló, ezért nem érdeke, sőt ellenérdekelt a kapitalista modell élősködésének feltárásában. Így a kapitalista modellnek az erkölcse alacsonyabb fokon marad, mint a szocializmusé, mert a kapitalisták az élősködők táborába tartoznak. Ezért a kapitalista élősködők és az öntudatos proletár dolgozók erkölcse, érdeke kibékíthetetlen.

Az ember születési körülménye alapvetően meghatározó az elérhető képességei szempontjából. A társadalmi helyzet, a földrajzi hely, kis részben a genetikai különbségek, a nevelés, a társadalmi-gazdasági modell, a demokrácia, a diktatúra, a társadalom követendő erkölcse, a társadalom meghatározó világnézete, a tanulás, a tudomány, a gazdaság, az egészségügy fejlettsége és nem utolsó sorban a szerencse, stb. vagyis főleg a külső körülményektől függ az ember képességeinek kifejlődése.

Hazug félrevezetés vagy csak butaság, hogy az ember bármi lehet a kapitalizmusban, csak akarni kell. De ez a túlnyomó többségnek, a veszteseknek nem sikerülhet! A kapitalista modellben a többség a kizsákmányolók bérrabszolgájává válik, kizsákmányoló, élősködő csak kevés lehet, a többségnek az élősködők hasznáért dolgoznia kell és csak beszélő szerszám lehet.

A kapitalizmus verseny a hatalomért, a kedvezőbb életlehetőségért, a kizsákmányolás lehetőségéért, így nem utolsósorban ember ember elleni harc is, és nem mindegy milyen körülmények között valósul ez meg. A valóság erre a legjobb bizonyíték. A lényegébe azonos genetikai tulajdonságú emberek az életükért, a hatalomért, a jobb életkörülményeikért a versenyben alapvetően a különböző lehetőségeik, a születési, a környezeti körülményeik szerint érnek a célba. A kapitalizmusban, mivel az ösztönösségre, az embertelen élősködő erkölcsre alapuló társadalmi forma, ez szélsőségesen megosztott emberiséget okoz, felsőbbrendűséget, így fasizmust. A kapitalizmus ezért veszélyes, ha nem fejlődik tovább a szocializmusba (erre azonban forradalom nélkül képtelen), akkor az emberiség pusztulását okozhatja.

Az ember is, mint a virág, csak a megfelelő körülmények között lehet szép és egészséges. A kapitalizmus a körülmények fontosságát csak a profit - tőkések profitja - szerint mérlegeli, az emberiség érdeke csak nagyon másodlagos. De ez csak a kapitalizmus modell miatt van így. A kapitalista, mint ember, és így az egész emberiség is ennek a modellnek a rabja, ami egy kényszerpálya, de idővel nagyon veszélyessé válik, a fasizmus a vége, esetleg az emberiség pusztulása.

A kapitalista társadalmi-gazdasági modell a valóban tudományos társadalmi törvényeket nem használhatja, így a társadalom működési módját önkényesen az érdekinek rendeli alá, az erkölcséhez torzítja. A kapitalizmus a tudományosan megalkotott marxizmust nem akarja felhasználni az emberiség tudatos fejlődés érdekében. Mivel a kapitalizmus a társadalmi törvényeket nem használja, nem használhatja, helyette az érdekének megfelelő tudománytalan, hamis idealista világnézete alapján ösztönösen, sok felesleges áldozat árán alakul a társadalmi környezet, ami embertelenül megosztott emberiséget hozott létre. A kapitalizmus ösztönösen, az állatvilághoz hasonló módon egymás ellen harcoló kegyetlen emberiséget valósít meg, és ez nem tükrözi, nem tükrözheti a valódi, az emberben meglevő emberi értékeket, lehetőségeket, ez inkább az emberben meglévő ragadozó állat. Ez hatalmas károkat okozott, és okoz most is az emberiségnek, ez sok ember nyomorát, pusztulását, szolgaságát, emberi méltóságának, jogainak sérelmét okozta.

A kapitalizmus megosztott világában az emberek túlnyomó többségének valóságos képességei nem realizálódhatnak, mert a gazdasági-politikai modellje nem összetartja, hanem ellenségesen szembeállítja egymással az embereket. Így a helyzeténél fogva erősebb érdekeinek alárendeli a társadalom rosszabb körülményű tagjait és élősködik rajtuk. A kapitalizmus megosztja az emberiséget méghozzá kibékíthetetlenül kizsákmányoló rablókra és kizsákmányolt proletár dolgozókra, akik között így osztályháború valósul meg, ezért szükséges és elkerülhetetlen a kizsákmányoltak tudatának öntudatlan szolgalelkűre torzítása.

A kapitalizmusban nem a társadalom szükséglete érdekében tervezik az alapvetően magántulajdonban, a magánérdekeltségben lévő gazdaságot. Az értéktörvény spontán szabályozása, a konkurencia, a vállságok, az ellenséges társadalmi osztályok miatt a társadalmi erők vakon, kiszámíthatatlanul állandó harcban álnak. Ezért a fejlődés a társadalmi osztályokon belül a konkurenciaharcban és az ellenséges osztályok közötti osztályharcban, sok felesleges, embertelen áldozattal járnak.

A kapitalizmus modellje miatti felesleges sok áldozattal járó kibékíthetetlen ellentétek miatti harcot az állammonopolista kapitalizmus, de a szupranacionalista (EU) nemzetek feletti kapitalizmus sem tudja megszüntetni, a kapitalizmusban ez lehetetlen. Így marad a mosolygó fasizmus a problémák megoldására, a kapitalizmus, a kapitalisták érdekében működő jogállamiság keretében hozott törvényekkel önkényuralmi formában, a dolgozó nép kizárásával a hatalomból.

A kapitalizmusban a fejlődés alapvetően a darwini evolúciós elmélethez hasonlóan, mint az állatvilágban, alapvetően ösztönösen az evolúciós módszerrel, a marxista társadalomtudomány mellőzésével történik. Így a fejlődés nagyon esetlegesen, időnként katasztrofális válságokkal, népirtó háborúkkal, embertelenül kegyetlen következményekkel, sok felesleges áldozattal jár. Olyan ez, mintha a Holdra, a Marsra a csillagászati ismeretek nélkül szeretnénk eljutni. Milyen nevetséges lenne ez. Ugyanez érvényes a társadalomra is, mert a társadalmi fejlődés ismeretinek mellőzésével csak katasztrófa lehet az emberiség vége.

Az ösztönösen létező élővilágban lényegében az adott körülmények között az életképesebb, alkalmazkodó képesebb faj marad meg az életbennmaradásért való harcban. A körülményekhez jobban alkalmazkodó, a fennmaradásért változni képes modell a győztes az állat- és a növényvilágban. Az emberiségnek nem az ösztönös úton kell járnia, mert gondolkodó képességgel rendelkezik. Az ember tudatos élőlény, a gondolkodás a leghatékonyabb fegyvere az életben maradásért való küzdelemben. A tudomány megismert értékeit felhasználva, emberségesen, tudatosan, a demokrácia útján az emberi jogok következetes megvalósításával lehet csak továbbfejlődnie, csak így lehet emberséges emberré válni. Az emberiségnek is a termelőerők fejlődésével alkalmazkodnia kell az új körülményekhez, a kapitalizmusból tovább kell változni a szocializmusba, ez az alkalmazkodás az emberré válás egyetlen lehetséges útja. A fasizmussá fejlődött kapitalizmus a rossz út, az emberiség pusztulásának útja.

A kapitalizmusban hívők a tudománytalan reakciós világnézetük, az embertelen élősködő erkölcsük miatt, az elenyésző kapitalista kizsákmányolók érdekében kénytelenek az ösztönös társadalmi fejlődés útján járni, hamis világnézetű embertelen erkölcs szerint élni. Ez azonban egyenes út a fasizmusba. A pusztító erők fejlettsége miatt, ez az emberiség végét is jelentheti.

Az emberiség megmaradása és a civilizáció továbbfejlődése kizsákmányolás, élősködés, felsőbbrendűség, szolgaság nélkül csak a szocializmussal lehetséges. A mindenkire kiterjedő valódi demokrácia, a hatalom minden formájának az egyenlőségen alapuló megosztása, az emberi jogok következetes megvalósítása, a világgazdaságnak az emberiség érdekében való tervezése csak a szocializmusban lehetséges. A szocializmus következetesen, tudatosan alakítja a társadalmi-gazdasági körülményeket, ezért minden embernek segítséget nyújt a civilizált emberséges emberré válásra.

Azonban a kapitalizmus imperializmussá, állammonopolista kapitalizmussá fejlődve, az erős államhatalommal, az osztályellentéteket, a szocializmus rémét, a világuralmát csak diktatúrával és a proletárok tudatkontrolljával képes kordában tartani. Ez törvényes önkényuralommal, a mosolygó fasizmussal vagy a nyílt fasiszta formában valósul meg. Így egy darabig még a diktatúrával, a tudatmanipulálással fenntartható a kapitalizmus. De a kapitalizmus alapvető ellentmondása - a termelés társadalmi formája és az élősködők diktatúrája -, a termelőerők fejlődésével egyre erősebben változást fog követelni, ami nagy pusztítással járhat.

A kapitalizmus minden formájában a cél a kapitalisták minél nagyobb profitja, a proletárok, a gyarmatok, a félgyarmatok, a gyengébb nemzetek kizsákmányolásával. A kapitalizmus a kizsákmányolás, az élősködés, a felsőbbrendűség, a bérrabszolgaság nélkül nem tud létezni, ami együttesen a jobboldaliság legmeghatározóbb jellemzője, ezért embertelen erkölcsű társadalmi forma. De a legnagyobb változást követelő tényező kapitalista gazdaság társadalmi, világméretű tervezhetetlensége, anarchiája miatt a válságból válságba haladással, bukdácsolással való fejlődése. A kapitalista modell világméretű gazdasági anarchiáját, a tervszerűtlenségét, a konkurenciaharcot, az osztályharcot, a háborúkat, a népirtásokat is elsősorban a proletárok szenvedik meg. Ez változást követelő, forradalmasító hatású. Ebből csak a szocializmus a kivezető út, vagy marad a pusztulás.

Mivel a fasizmusnak lényegében ugyanaz a gazdasági modellje, az osztályszerkezete és célja, mint a polgári demokráciában működő kapitalizmusnak, mint az imperializmusnak, és az állammonopolista kapitalizmusnak, a különböző formáinak hasonlósága alapján, a kapitalizmus minden formálya a hatalma védelmében fasizmussá, önkényuralommá fejlődött vagy fejlődik. A hatalmuk védelmében közös vonásuk a totális kapitalista politikai-gazdasági diktatúra és a szocializmus elleni harc. A különbség a kapitalizmus-fasizmus változataiban az önkényuralom megvalósítási módjában van, és változatos formában létezik. Így lehet a nyílt diktatúrával vagy a

demokráciával álcázott törvényes önkényuralom, de lehet tekintélyuralom és vegyesen is előfordul. Az eredmény is hasonló, kizsákmányolás, élősködés, felsőbbrendűség, megosztott világ, szolgaság, gyarmatosítás, érdekszféra, önkényuralom, terror, akár törvényes formában is.

A kapitalista termelés társadalmi, sőt világméretű, de a kisajátítás még mindig egyéni tőkés jellegű, ezt az ellentmondást már csak a fasizmus különböző formáival lehet kordában tartani. A kapitalizmus védelmére a polgári demokrácia klasszikus formálya alkalmatlanná vált, így csak a törvényes önkényuralommá fejlődött kapitalista diktatúra védi meg az élősködők hatalmát. Ami a polgári demokráciában, a kapitalizmusnak kedvező jogállamiságban törvényesen, a dolgozók tudata feletti totális uralommal mosolygó fasizmussá fejlődött a kapitalizmus védelmében.

A fasizmusnak nem a nacionalizmus, a sovinizmus, a fajelméletek, a fajgyűlölet, a népirtás, a terror, az önkényuralom, az emberiség elleni háborús bűntettek a legfontosabb ismérve, ez csak a céljai megvalósításához szükséges eszköz, harcieszköz, ami minden kapitalizmus formában fellehető jelenség.

A **fasizmus megítélésében** a hangsúly nem a kapitalista modell működési módjában kell keresni, ami minden kapitalista formában lényegében ugyanaz, mert a fasizmus az kapitalizmus. A kapitalista modell alapvető jellemzője a nemzeti és világméretekben a dolgozók elleni totális diktatúra a kapitalisták élősködés védelme érdekében, amihez szükséges a kizsákmányolás a bérrabszolgaság. **A fasizmus megítélésben** a hangsúly elsősorban a társadalom demokratikus továbbfejlődése elleni harcon, az emberi és a szabadságjogok korlátozásának mértékében, **a szocializmus, a szocialista demokrácia elleni következetes harcon van**.

A kapitalizmus-fasizmus hibáira, amik valójában már az emberiség elleni bűnöké, és a több százmilliós áldozatot követelő háborús bűntettekké, népirtásokká váltak, a szocializmus talált megoldást. Így a fasizmus legnagyobb és egyedüli valóságos ellensége a szocializmus!

Marx és Engels válogatott művei 2: „… Életük társadalmi termelésében az emberek meghatározott, szükségszerű, akaratuktól független viszonyokba lépnek, termelési viszonyokba, amelyek anyagi termelőerőik meghatározott fejlődési fokának felelnek meg. E termelési viszonyok összessége alkotja a társadalom gazdasági szerkezetét, azt a reális bázist, amelyen egy jogi és politikai felépítmény emelkedik, és amelynek meghatározott társadalmi tudatformák felelnek meg. Az anyagi élet termelési módja szabja meg a társadalmi, politikai és szellemi életfolyamatot egyáltalában. Nem az emberek tudata az, amely létüket, hanem megfordítva, társadalmi létük az, amely tudatukat meghatározza. Fejlődésük bizonyos fokán a társadalom anyagi **termelőerői** ellentmondásba jutnak a meglevő **termelési viszonyokka**l, vagy ami ennek csak jogi kifejezése, azokkal a tulajdonviszonyokkal, amelyek között addig mozogtak. Ezek a viszonyok a termelőerők fejlődési formáiból azok béklyóivá csapnak át. Ekkor társadalmi forradalom korszaka következik be. … Egy társadalomalakulat soha nem tűnik le addig, amíg nem fejlődtek ki mindazok a termelőerők, amelyeknek számára elég tágas, és új, magasabbrendű termelési viszonyok soha nem lépnek helyébe, amíg anyagi létezési feltételeik magának a régi társadalomnak méhében ki nem alakultak. Ezért az emberiség mindig csak olyan feladatokat tűz maga elé, amelyeket meg is tud oldani, mert ha pontosabban megvizsgáljuk, mindig azt látjuk, hogy a feladat maga is csak ott merül fel, ahol megoldásának anyagi feltételei már megvannak vagy legalábbis létrejövőfélben vannak."

Maglód, 2021.04.08. Salánki László

Maglód, 2021.04.08. Salánki László